

Daniel Edward Blake

A Horadrim mágusok
és a Hetek Szövetsége

Második kötet

Szia, Kedves Olvasó!

Örülök, hogy megint találkozunk.

A Horadrim mágusok története egy évvel később folytatódik ott, ahol véget ért.
Az előző kalandunk végén lévő kérdésekre most választ kaphatsz, ha velem tartasz!

Azonban mielőtt elkezdenénk a történetet, szeretnék mondani valamit.

Egy lelkes olvasóm megkérdezte, hogy miért volt olyan gyors az előző regény?

Erre nagyon egyszerű a válasz: mivel bevezetőnek szántam a sorozatba.

De valahol el kell indulni, nem igaz?

Menj végig ezen az úton, és akkor megtudod, hogy a végén mi lesz a Horadrim mágusokkal! Vágjunk is bele!

Daniel Edward Blake

A Horadrim mágusok
és a Hetek Szövetsége
Második kötet

Szia, Kedves Olvasó!

Örülök, hogy megint találkozunk.

A Horadrim mágusok története egy évvel később folytatódik ott, ahol véget ért.

Az előző kalandunk végén lévő kérdésekre most választ kaphatsz, ha velem tartasz!

Azonban, mielőtt elkezdenénk a történetet, szeretnék mondani valamit.

Egy lelkes olvasóm megkérdezte, hogy miért volt olyan gyors az előző regény?

Erre nagyon egyszerű a válasz: mivel bevezetőnek szántam a sorozatba.

De valahol el kell indulni, nem igaz?

Menj végig ezen az úton, és akkor megtudod, hogy a végén mi lesz a Horadrim mágusokkal! Vágjunk is bele!

Első fejezet

A két ismeretlen

A Roxfort igazgatói irodájában két ember ült egymással szemben, közöttük pedig egy tölgyfából készült íróasztal volt. Albus Dumbledore és Perselus Piton.

Az igazgató, Dumbledore elgondolkodni látszott, közben pedig ujjait sátor módjára összefonva maga előtt az asztalra fektette.

Ám egy perccel később öregsége ellenére gyorsan felpattant, és a nagy íróasztalon könnyedén átnyúlva megszorította a professzor karját.

– Perselus! Azt hiszem, hogy megvan, amit kerestünk. Az okot, hogy miért van, vagyis hogy kijelentésemet javítsam, volt zavar a mágiában. A Horadrim mágusok életre keltek. Az öt mágus ismét egy oldalon áll, s erőik óvó pajzsként védelmeznek minket, halandókat.

Piton tátott szájjal nézett a vele szemben álló, izgatott fehér mágusra. Tudta, hogy mi történt.

Olyan erők éledtek újra ebben a pillanatban, melyek talán segíthetnek Harry Potternek, a hetedéves tinédzsernek, aki a Roxfortba jár, legyőzni Voldemortot, az évszázad leggonoszabb fekete mágusát.

Az Átváltoztatástan-teremből gyerekek tódultak ki. A végzősök voltak azok, a hetedévesek. Köztük volt Harry Potter, Ron Weasley, és Hermione Granger is, egyszóval:

A már hat évet e kastélynak falai közt megélt trió, aki mindig, mindenben benne volt.

Félúton az ebédlőbe menet csatlakozott a hármashoz két társuk is, Ginny, Harry barátnője, és Evelyn, Harry kishúga is.

Harry Evelyn mellé sétált, majd átdobta karját a kislány vállán, és így mentek tovább.

Egyszer csak szédülni kezdett, és tudta, hogy Voldemort már megint készül valamire.

Most nem fog betörni az elmémbe – gondolta.

Az ebédlő melletti egyik kis folyosóra kormányozta a lányt. Nekidőlt a falnak, mire a fekete mágus ismerős elméje megjelent előtte.

Amit látott, az egyszerűen hihetetlen volt.

Kis ideig egy sikátor látszott, ahol egy mágusnak a botja, amit a kezében fogott, fehérén felszikkasztott. Egy pillanattal később ugyanaz az alak többedmagával a Roxfort kastély előtt állt, és csak nézték azt.

Ekkor viszont a furcsa látomás véget ért, és Harry, mint akit villám csapott, elkapta az előtte álló kislány kezét, és megpróbálta magával húzni, de ő nem engedte.

– Mi a baj, Harry, mi van veled, és hová akarsz most menni? – záporoztak a kérdések a fiúra, de ő mit sem törődve a kérdésekkel, megpróbálta volna Evelynnt továbbbrángatni. A lány nem adta fel a harcot ellene, így hát belátta, hogy addig bizony el nem megy innen, ameddig meg nem mondja, hogy mit látott.

– A probléma csak annyi, Evelyn, hogy szerintem a Roxfortot meg akarják támadni! Nagyon nagy volt az erejük azoknak az embereknek, akiket láttam! Nem elég az, hogy Voldemort is akarja magának a kastélyt, de még ezek az idegenek is! Viszont én megesküdtem, hogy nem hagyom, hogy a Roxfort, ami hét évig az otthonom volt, holmi sötét mágusok kezére jusson!

A lány elmosolyodott. Teljesen tisztában volt bátyja előítéleteivel. Amik néha azért nem is álltak olyan messze az igazságtól – gondolta.

– Hiába, hogy nagy az erőd, de aki most igazából meg tudná védeni a sulit Volditól, az lássuk be, hogy Dumbledore professzor lenne.

Harry inkább nem szállt vitába a kishúgával - a két mágus közti erőviszonyról megvolt a saját véleménye, és ezt kifejezni most sem ideje, sem pedig energiája nem akaródzott lenni.

Szaladni kezdett, mire a kislány követte.

– Hová megyünk? – kérdezte, miközben mellé ért.

– Az igazgatói irodába – jelentette ki lihegve. – Szólunk Dumbledore-nak, hogy mi történt. Honnan tudtad egyébként, hogy Voldemortot láttam?

– Mivel vele vagy kapcsolatban az elméden keresztül, így gondoltam, hogy amit láttál, azt rajta keresztül tudhattad meg.

Az iroda elé érve a kőszörny előtt megtorpantak, mert az csakis a megfelelő jelszó megadása után engedte be az embereket az igazgatói rezidenciába, és jelen pillanatban e titkos kulcs nem volt a birtokukban, de mintha a szobor is tudta volna, hogy mi történik, félreugrott, ezzel szabaddá téve a két roxfordos tanuló számára a belépést.

A spirálisan mozgó lépcső magától felvitte őket az igazgatói ajtó elé, ahol Harry a bronzkopogtatóval mit sem törődve benyitott a tölgyfából készült ajtón, mire az ismerős iroda képe betöltötte a látómezejét.

A kattogó szerkezetek mindig a gondolkodás józanságát, és Fawkes mindig a nyugodtságot sugározták a szívébe, s lelkébe, de ő ezekkel most mit sem törődve berontott az igazgatói szobába, majd odarohant Dumbledore-hoz.

A helyiségben az igazgatón kívül még a Bájitaltan tanáruk, Perselus Piton volt jelen.

– Áá, szia, Harry! – üdvözölte a fiút az idős professzor. – Oh, és Evelyn. Miben lehetek a segítségetekre?

– A Roxfortot meg akarják támadni! – kezdett bele minden kertelés nélkül a szemüveges fiú.

– Vagy úgy! Szóval láttad?

– Voldemort mutatta meg.

– Értem – mondta a mágus. – Azt, hogy bánthanának minket, nem igazán hiszem. Szerintem meg szeretnének ismerkedni velünk, mivel nekünk is nagy mágikus erőnk van.

Mindeközben Evelyn odalépett a főnixhez, és az elméjén keresztül igen éles eszmefuttatásba kezdett az állattal.

Ebben a helyzetben Harryt az frusztrálta a leginkább, hogy mesteréből mindig csak a szeretet, a jóság és a nyugalom sugárzott.

Soha nem érzett dühöt, vagy bármi mást, talán egyedül csak volt tanítványánál, Tom Denemnél - rettegett nevén Voldemornál nem rejtette el, hogy mit érez – ő legalábbis így gondolta a professzorról.

– Nem jó, ha érzelmileg elzárod magad a külvilágtól, de az sem, hogyha mindenkinek kitérő a lelked.

A mágus mintha kitalálta volna a fiú gondolatait.

– Ne is bízz meg vakmerően minden emberben, mivel az sokszor félrevezethet, és csalódásokat okozhat. Én éppen ezért bízom abban, hogy akiket te láttál, azok jó szándékkal közelítenek felénk, ugyanakkor körültekintő is vagyok, ha netán valami mégis másképp alakulna.

Harry egyszerűen az eszével nem tudta felfogni, hogy mentora még ebben a helyzetben is hogy képes a szeretetre apellálni, hiszen nem tudhatja, hogy odakint ezek az emberek mit is akarnak tenni.

– A Horadrim mágusok ismét visszatértek köztük – szólalt meg egy kis idő elteltével mosolyogva az igazgató, és helyet kínált a két diáknak. – Őket láthattad az elmédben.

Dumbledore, mikor épp teljesen belemerültek volna a varázspálcák mágiájának rejtelseibe, hirtelen felugrott. Harry és Evelyn számára is világos volt, hogy miért.

Valaki erőszakkal hatolt be a Roxfort igazgatói rezidenciájába, és ennek bizony voltak jelei.

– A Horadrim mágusok azok! – kiáltotta. – Pálcát elő!

Dumbledore biztos volt abban, ahogy ezt Harrynek is mondta, hogy az idegenek nem ártó szándékkal keresik őket... – túl intelligensek ők ahhoz – gondolta. De a félelem halványan mégis ott munkálkodott az ösztöneiben.

Két másodperccel később már négy varázspálca mutatott az ajtó felé, ahonnan most két köpenyes alak robbant be az irodába.

Ám, amint körülnéztek, az arcukról a fenyegetés legkisebb árnyéka is tovatűnt, s helyét valami kellemes nyugalom vette át.

– Üdvözöllek benneteket, dicső Horadrimek – tisztelgett Dumbledore.

Eltette a palcáját a többiekkel együtt, és az egyik mágusra nézett.

– A tisztelgésre semmi szükség, fehér mágus – szólalt meg az egyik férfi.

Leült egy székre, mire mindenki követte a példáját.

– Látod – kacsintott az igazgató huncutul Harryre – én mondtam, hogy ők jó emberek.

- Daniel Edward Blake vagyok – kezdte a bemutatkozást egy férfi, aki most szólalt meg először, mióta a másik varázslóval belépett az irodába.

– Ő pedig – mondta Dumbledore, és közben a széken ülő mágusra mutatott –, ha jól sejtem, Maximus Phoenix.

A megnevezett elismerően az igazgatóra nézett.

– Talán olvasott rólunk?

Dumbledore bólintott. A két Horadrim mágus egy pillanat alatt megvizsgálta Harry, Dumbledore és Piton elméjét.

Daniel, mikor Evelyn elméjéhez ért, meglepetten a lányra nézett. Elsőre nem tudta felfogni azt, amit látott.

Nagyon régen tapasztalt már ilyen mágikus jelenséget. Ez, ha jól gondolom, egy elmezáró pecsét – szólalt meg töprengve a férfi.

– Igen, az – mondta Dumbledore. – Ott emlékek vannak.

– Megnézhetjük? – kérdezte kíváncsian Maximus.

– Igen – bólintott Evelyn.

A professzor felállt a székéről, majd intett, hogy kövessék.

Bevezette őket az igazgatói iroda egy hátsó szobájába, ahol becsukta rájuk az ajtót, ő pedig elsétált, hogy összehívja a Főnix Rendjét. Dumbledore szükségét érezte a mostani gyűlésnek. Talán jobban, mint bármikor.

A kislány felemelte a kezét, mire mindannyian eltűntek az elméjében, s Harry a Horadrim mágusokkal együtt ismét végignézte a tavaly év végén történeteket.

Az emlékebe megérkezve mindannyian körülnéztek, már csak úgy a megszokás kedvéért is.

Dumbledore irodájának képe tárult a szemük elé. Az igazgató, és Perselus Piton beszélgetésébe kerültek.

Kint fekete felhők gyülekeztek az égbolton, jelezve a Roxfort számára, hogy ezen az éjszakán nem kíméli őt a vihar.

– Szerintem is, Perselus – szólalt meg az emlékbeli Dumbledore. Minden okot kizárva csakis ez lehet. Evelyn Harry húga, és amikor a három jóbarát éjjel a könyvtárba ment nem is olyan rég, hogy utánanézzenek a lánynak, csodálkoztak bizony, hogy egy eddigi hamis életrajzot találtak.

– De miért tetted ezt? – kérdezte a bájjalmester, miközben kíváncsian nézte az öreg mágust.

– Mivel így láttam helyesnek – kacsintott az igazgató, mindeközben pedig kibontott egy kis dobozka citromport, a tenyerébe szórt az édességből, majd azt megette. Sejtettem, hogy Harryék a végére járnak Evelyn ügyének. Gondolj csak bele: mi sem lehet inspirálóbb ok arra, hogy szinte már rögtön, az év elején elkezdjenek egy kis szabályellenes nyomozást, minthogy egy nappal az iskolakezdés előtt úgy érkezik ide tanuló, hogy azt senki nem tudta előre, kivétel én? Mit ne mondjak – mondta távolba meredő tekintettel –, egy kicsit meglepődtek a tanárok, amikor személyesen bekísértem Evelyn-t a nagyterembe. Így hát lépéseket tettem, de kis detektíveink mindent kiderítettek.

– Ha az az okoskodó Granger nincs velük, akkor semmire sem jutnak – fintorodott el Piton.

Dumbledore felsóhajtott. – Az ellenszenvedet egy kicsit tedd félre, kérlek. Fontosabb dolgokkal kell most foglalkoznunk.

Ekkor a bájjaltan tanár mögötti ajtó kinyílt, és egy kislány lépett be rajta. Barna haja, és barna szeme nagyon imponált Pitonnak, de ő most nem erre próbált figyelni, hanem Evelyn idejövételének céljára összpontosított, hogy azt kiderítse.

– Hm. Már ennyire elment az idő? – kérdezte csak úgy magától Dumbledore, miközben halvány mosollyal az ajkán nézte a lányt. Foglalj helyet – kérte, mire ő így is tett.

– Ez az ifjú hölgy órákat vesz tőlem minden csütörtökön este – világosította fel a professzort. – Az elméjét fejlesztjük.

Piton bólintott, jelezve, hogy érti, de a szemüveges mágus átható tekintetével már ismét a kislányra nézett.

– Evelyn. Ma tudatni szeretnék veled valamit.

– Mégpedig? – kérdezte.

– Tudod, az elég feltűnő, hogy egy diák egy héttel az első tanítási nap után érkezzen. – Volt három tanuló, Harry, Ron és Hermione, a te barátaid, akik kutattak utánad egy kicsit.

Evelyn nem teljesen osztotta Dumbledore véleményét, tekintve, hogy amint megismerte Harryt, ő tűnt vezetői alkatnak Ron, és Hermione mellett, így nyilván ő javasolhatta a barátainak, hogy nyomozzanak utána.

Mikor megérkezett az iskolába, gyorsan rátalált a trióra, akik be is fogadták őt magukhoz. nem sokkal utána Ginny is csatlakozott.

Mindannyiukat kedvelte bizonyos tulajdonságaik miatt:

Hermionét az éles esze, Ginnyt a megértő természete miatt, és Ront pedig a lezsersége egyes veszélyes helyzetekben tudta néha elkápráztatni.

Amit nem teljesen értett, az a Harryhez való viszonya volt. Ő volt az, aki érzelmileg mindhárom barátjánál közelebb állt hozzá, de nem tudta, hogy miért.

– A könyvtárban kezdték, és nem is rossz helyen – térítette magához gondolataiból Dumbledore hangja – ahol a diákok adatai is megtalálhatóak. – Látták az eddigi tanulmányi eredményeidet, és az életrajzodat.

– De miért kutattak utánam? – vágott közbe a kislány.

– Ahogy mondtam – ismételte el türelmesen a mágus azt, amit az előbb mondott – azért, mert egy olyan időpontban jöttél ide tanulni, ami egyáltalán nem szokványos itt, a Roxfortban. Így tehát megértheted, hogy ez felkeltette Harryék figyelmét. Hmm. Hol is tartottam? – tért vissza az előzőleg félbehagyott témához – ja igen, tehát megtalálták az életrajzodat. – Rövid időn belül rájöttek, hogy az egy kreált életrajz – hogy hogyan, azt még a mai napig sem tudom, mindössze úgy derítettem ki, hogy érzékelttem, mikor a bűbáj, amit a papírjaidra helyeztem, megszűnt.

– Miért egy hamisított életrajzom van a diáknyilvántartási részlegben? – kérdezte a kislány.

Nem látszott, hogy Dumbledore-nak elege lenne a kérdésekből.

– Azért, Evelyn, mivel ez egy olyan titok, amire még pontosan magam sem jöttem rá, de a lényegét már sikerült kiderítenem.

– És mi lenne az? – tette fel a kérdést az eddig szótlanul figyelő bájitalmester úgy, mintha az igazgató nem tudatta volna vele pár perccel ezelőtt.

– Az, hogy Evelyn Harry húga.

A szobában egyszerre olyan csönd lett, hogy még a légy zümmögését is hallani lehetett volna.

– Nem! – kiáltotta döbbenten Evelyn.

– Pontosán így vagyok veled én is – jelentette ki Dumbledore töprengő arccal. Ezen a mai estén szeretnék róla megbizonyosodni, hogy amiket eddig nyomoztam, azok tényleg helytállóak-e.

– És mégis hogyan? – kérdezte Perselus.

– Van egy egyszerű varázslat, ami megmutatja egy személynek a valódi énjét, ha az bármilyen erős mágiával el van rejtve.

– Csináljuk meg – kérte a kislány.

Mindketten felálltak, közben Dumbledore előhúzta a bodzapálcát. Evelynre szegezte, és így szólt:

– Manifestate ipsum! Fehér fény töltötte be egy pillanat alatt az irodát. Mikor kihunytt, egy vörös hajú, zöld szemű lány állt Evelyn helyén. Ezt nem tudom, hogy hogyan csinálták, vagy csinálta valaki, de ami a legfontosabb – törte meg a professzor a szobában beállt csendet –, én rá fogok jönni. Bármibe is kerüljön ez.

A kép ekkor elsötétült, majd újra jól látható lett.

Harry az iroda folyosóján állt, és várta Evelynnt, mivel úgy beszéltek meg, hogy együtt mennek a Nagyterembe.

Ám fél órával később fénylő betűk jelentek meg a levegőben: Harry, kérlek, gyere be az irodámba.

A fiú nem igazán tudta, hogy miért hívja őt az igazgató, de gyorsan cselekedett.

Mikor belépett az irodába, letudták a formáságokat, majd ő is helyet foglalt, mire Dumbledore neki is elmondta ezt a most még hihetetlennek hangzó állítást, miszerint Evelyn az ő húga.

A varázslónak egy ötlet kezdett körvonalazódni a fejében. Akkor még nem tudta, hogy miért. Elhatározta, hogy segíteni fog abban, hogy ez a rejtély kiderüljön.

Pontosan nem tudta, hogy hogyan, de érezte, hogy tennie kell valamit.

Nem sokkal később távoztak az igazgatói irodából, ám a folyosón a kislány megállította Harryt.

– Ezt nem hiszem el – mondta a lány. – Szerintem rájöttél, hogy miért csodálkozok még mindig ezen.

– Igen, de ha lehet, ezt ne itt beszéljük meg – felelte türelmetlenül Harry.

A klubhelységbe felérve a fiú részlegen, besétáltak Harryék szobájába.

– Itt már senki nem hallgathat ki minket. Tudom, hogy miért vannak furcsa érzéseid ezzel kapcsolatban.

– De ha ez tényleg így van, hogy mi testvérek lennénk, akkor...

– Ja. Nincs ezzel semmi baj, hiszen senki nem tudja, hogy mi együtt lettünk volna, és amiről Ginny nem tud, az nem is zavarja – mondta, s elmosolyodott. Bár az nem egy figyelmenkívül hagyható dolog, hogy ezt te szeretted volna, mivel attól a naptól kezdve, ahogy megérkezted ide, én azonnal megtetszettem neked. Hogy miért, azt nem tudom.

– A korkülönbség - hmmm, hát igen, meg azok a csókok... Hogy tudsz ezekről a dolgokról így beszélni? – kérdezte szemrehányóan Evelyn.

– Hát úgy, hogy ami volt, elmúlt. Csak te kislány vagy még, és az ilyeneken így kiakadsz.

– Nem vagyok hisztis! – kiabálta bele az arcába a lány.

– Nyugi van – tette a vállára a kezét Harry. – Azt egy szóval sem mondtam, ne hisztizzél. Viszont ha folytatod, akkor igenis az leszel.

Evelyn lenyugtatta magát, és a bátyjára nézett, akinek az arcán a koncentráció jelei látszottak.

Egy perccel később nyílt az ajtó, amin keresztül Ron, Hermione, és Ginny léptek be a szobába.

Harry mindent elmesélt a barátainak, hogy Dumbledore mit mondott, és beszámolt nekik a kettőjük kapcsolatáról, de megnyugtatta Ginnyt, hogy semmi baj, ettől még nem fogja elhagyni.

Bár a lány féltékeny lett, de aztán a szemüveges varázsló végre valami olyat mondott, ami legalább egy kis ideig elterelte a szót erről a kínos dologról, és mindenkinek felkeltette az érdeklődését.

– Tudjátok, van a minisztériumban az az időnyerő, amit most vizsgálnak, ami a Malfoy birtokról került elő.

– Igen – bólintottak a többiek.

– Azt el kellene lopni, és vissza kellene, hogy menjünk vele a múltba, hogy kiderítsük, hogy mi is történt.

Elismeréssel néztek Harryre, mert az ötlet egyszerűen zseniális volt, de mind tudták, hogy ez egy őrült dolog.

A minisztériumból egyszerűen ellopni valamit képtelenség, és az már csak mindennek a teteje, hogy most vizsgálják ki azt az időnyerőt, és nyilván nem lehet őrizetlen.

– Ez tényleg jó, meg minden, bár egy kicsit félek ettől – törte meg a csendet Evelyn – de talán...

– Az idővel babrálni nem jó dolog – jelentette ki Hermione, bár az arcáról a leplezetlen érdeklődést még ha akarta, sem tudta volna eltüntetni.

– Öhm... tehát... esetleg ezt nem lehetne valamikor, mondjuk egy kicsit későbbre halasztani? – kérdezte Evelyn.

– Nem, én most akarom – jelentette ki Harry. A hangjában érezni lehetett a határozottságot.

– De ha majd megint elszabadul a pokol, neked annyi – próbált tréfálkozni Ron.

– Okés – vigyorodott el Harry.

– Ez nem játék – nézett rájuk szigorúan Hermione.

– Tudjuk – szólalt meg a két fiú.

– Akkor? – kérdezte komolyan Harry. – Benne vagytok egy időutazós kalandban?

– Jól van, igen – egyeztek bele a többiek.

– Már csak ki kell találnunk – szólalt meg egy kis idő múlva Ginny –, hogy az időnyerőt a minisztériumból, hogy lopjuk majd el.

– Azt bízzátok csak rám – jelentette ki Harry. De erre szerintem aludjunk egyet – mondta, s a karján lévő órára nézett, ami fél tízet mutatott.

Mindenki helyénvalónak találta a javaslatot, bár az elméjük hátsó szegletében még ott bujkált a kérdés, hogy: Harry az időnyerőt hogy fogja megszerezni a minisztériumból, ráadásul egyedül?

A mágus az elméje segítségével üzent McGalagony professzornak, hogy szeretnének mindannyian egy szobában aludni ma, csakis erre az egy éjszakára, majd egy képet küldött a helyiségben jelenlévőkről.

A tanárnő egy kicsit neheztelt a kérésére, de végül megengedte, mire mindenki aludni ment.

Az idő nagyjából egy óra felé járhatott, mikor Harry mellett kishúga megfordult a puha ágyban, majd halkán megszólalt, mikor látta, hogy bátyja nem alszik.

– Hogy fogod elloponi az időnyerőt a minisztériumból? Kérlek, ne mondd azt, hogy bízzam csak rád, mivel kíváncsi vagyok.

– Nem is mondanám – suttogta Harry. Mivel a küldetést veled szeretném megcsinálni.

– Éppen velem? Miért? – nézett rá meglepetten Evelyn. És ezt hogyhogy nem mondtad a többieknek?

– Nem tudom – felelte Harry. Most nem tűnt olyan határozottnak, mint pár órával ezelőtt.

Talán nem bízik magában? vetette fel magában a lány.

– Csak azt érzem, hogyha nem veled csinálnám, akkor elszúrnám az egészet – mondta végül Harry.

Csettintett, mire halványkék fény jelent meg közöttük. – Értem. És én mit fogok csinálni?

– Te? Védeni fogsz engem, hogyha esetleg aurorokkal találkozánk, amiben szinte biztos vagyok, hogy fogunk, akkor ne támadjanak meg.

- Hm. Ez egy kicsit nehéz feladat lesz nekem, annyira jó párbajozó azért nem vagyok.
- Azt nem is hiszem, hogy fog kelleni. Igyekszem majd gyors lenni, hogy senkivel ne keveredjünk összetűzésbe, mert akkor az biztos, hogy a legközelebbi Főnix Rendje gyűlésen kiderülne. És az nem lenne jó nekünk.
- Oké – suttogta mosolyogva Evelyn, és közelebb bújott hozzá. – Biztos, hogy sikerülni fog?
- Igen – mondta, és eltűntette a fényt, jelezve, hogy ideje lenne aludniuk, mivel nemsokára nagy küldetést fognak végrehajtani.

Második fejezet

Vissza a múltba

Másnap Harry már öt órakor fent volt. Evelyn is felébresztette, akinek bár ez nehezére esett, de végül sikerült viszonylag gyorsan kitörölnie az álomosság a szeméből.

Mindent halkán csináltak, hogy a szobában alvókat ne ébresszék fel, ami többé-kevésbé sikerült is.

Vettek egy gyors zuhanyt, aztán lementek a Nagyterembe, ahol Harry kérésére megjelent Dobby, aki kiszolgálta őket, és finom reggelit adott nekik.

- Azért gondoltam, hogy ilyen korán csináljuk meg a dolgot, mivel szeretnék a leghamarabb túllenni az egészen.
- Értem – felelte Evelyn, miközben megkent egy kenyeret baracklekvárral.
- De szerinted nem lesz semmi gond?
- Nem igazán hiszem – jelentette ki Harry, és elfogyasztott egy pohár narancslevet.

Tíz perccel később a testvérpár felállt az asztaltól, majd felvették vastag kabátjukat, és elindultak a Mágiaügyi Minisztérium felé.

Kilépve a Roxforti birtokra megcsapta őket a reggeli hideg, és a levegőben halvány köd rontotta a látási viszonyokat.

A nagy kapun kisétálva Harry megfogta kishúga kezét, s egy pillanattal később már a minisztérium átriumában voltak, ahol csak pár ember sétálgatott még.

Egy lifttel felmentek a harmadik emeletre, ahol a Mágikus tárgyak osztálya volt, és megkeresték Lucius Malfoy irodáját, ahogyan az a Reggeli prófétában le volt írva, hogy a kivizsgálás hol is folyik.

Harry jót derült magában. Ebből a szempontból botor dolog volt közzétenni a helyét az időnyerőnek.

Az ajtó elé érve egy kis idő múlva, mikor felderítette, hogy milyen védőbűbájok lehetnek rajta, egy könnyed pálcamozdulattal feltörte azokat, majd besétált a kis helyiségbe.

Egyből meg is látta a vitrint, ami nagyon is szembeszökő különbség volt az iroda régimódi kinézetével szemben, így a varázsló teljesen biztos lehetett benne, hogy ott van az, amit keres.

Odalépett az üvegtárolóhoz, aminek az elején egy szép, díszes aranyból készült lakat volt.

Hozzá látott, hogy hatástalanítsa a vitrinen lévő védelmi pajzsokat. Alig, hogy az egyik riasztó varázslatot eltűntette, mögötte Evelyn döbbenet felkiáltott.

Harry megfordult, s nem kis meglepődésére Lucius Malfoy, az iroda tulajdonosa állt előtte, mellette Evelyn feküdt, a pálcája nélkül.

– Áá! Jó reggelt, MR. Malfoy! – köszönt rá kedélyesen Harry, mire Lucius egy capitulatussal válaszolt, amit a másik varázsló kivédett.

– Azt gondoltam, hogy később merészkedik ide – mondta Evelyn.

– A reggeli kávéját azért megihatta volna. Vagy azt itt szokta? Annyi baj legyen. Addig mi...

Lucius intett a pálcájával, mire a kislány elhallgatott.

– Potter – susogta a szőke hajú férfi Harryhez címezve a mondatot. – Hogy gondoljátok, hogy betörtök az irodámba, és ellopjátok az időnyerőt? Mit akartok vele, hová akartok utazni?

– Hogy mit akarunk vele? – kérdezte Harry – hát egyértelműen utazni, mint ezt volt kedves az úr megválaszolni önmagának az előbb – szemtelenkedett vele, akárcsak nemrég Evelyn.

Elmosolyodott, mivel élvezte a kialakult helyzetet. Szándékosan váltott magázódó stílusra.

Nem azért tette, mert bármennyire is tisztelte volna a férfit, épp ellenkezőleg. Bosszantani akarta.

Valamennyivel több esélye volt provokálni az iroda tulajdonosát - ő legalábbis így gondolta, tekintve, hogy szemben állt vele. Hoppanálni pedig nem lehetett az egész épületben, így nem érhatték nagy meglepetések.

Próbálta szemmel tartani Evelyn, közben pedig figyelni Luciust is, ami egy kicsit nehezebbre esett, lévén a férfi több gondot jelenthetett neki, mint a pálcáját vesztett, temperamentumos húga.

Ugyanakkor nem akarta, hogy a lány megint butaságot csináljon, mivel nála még ebben a helyzetben is elég sok minden lehetséges volt, ezért igyekezett óvva inteni őt.

– És hogy gondoljuk, hogy ellopjuk az időnyerőt tőled, mint egy koszos halálfalótól, aki Lord Voldemort talpát nyalja?

– Nem is tudom, egyszerűen csak úgy. Tudja, Mr. Malfoy – beszélt tovább, miközben eltérített egy robbantó átkot, ami egy szekrénybe csapódott –, vannak kérdések, amikre bármilyen furcsa is, de nincsenek válaszok. És ez épp pont egy ilyen.

A férfi dühödten támadásba lendült, mire Harry azonnal védekező állást vett fel, de mikor alkalmának látta a pillanatot, egyszerűen magához hívta a másik varázsló pálcáját.

– Köszönöm – mondta. – Egy kis időre jó helyen lesz ez itt nálam.

Odafordult a vitrinhez, s mint aki nem tarthat semmitől, hozzálátott, hogy megszerezze az időnyerőt.

A lakatot szétrobbantotta, ugyanakkor a pálcája is kirepült a kezéből, mire hátranézett.

Lucius állt ott olyan nyugodtan, amennyire az egy ilyen helyzetben lehetséges, Evelyn varázspálcájával a kezében.

– Teszed le azt, de gyorsan! – mordult fel Harry, majd egy sóbálványátokkal megerősítette szavait, amit a másik férfi hatástalanított.

Harry fel nem tudta fogni, hogy hogy követhetett el ekkora hibát. Most csaknem a saját vakmerősége miatt megpecsételte az életét.

Mivel biztos volt benne, hogy Lucius megölte volna őt, és így már a hűgát is, amint alkalma lenne rá. És Harry majdnem adott egy ilyen alkalmat a halálfalónak.

A férfit talán bezárták volna az Azkabanba, de legalább azzal a tudattal halna meg egy mocskos cellában, hogy megölte őket.

– Invito időnyerő! – kiáltotta az arisztokrata, mire az a vitrinben lévő bársonypárnáról könnyedén felemelkedve elrepült volna, ha a feketehajú fiú hihetetlen reflexei segítségével el nem kapja azt.

Harry ott érezte a hideg medált a tenyerében, de mintha jobb mutatóujja alatt egy betű rajzolódott volna ki.

– Nahát! – tett színpadias mozdulatot az időnyerőt rejtő kezével – ez a Potterek tulajdona – jelentette ki úgy, mintha ennél mi sem lenne világosabb.

Lucius ezen meglepődött, hisz a nagy "P" betű – amit most Harry láttatni engedett - mindaddig, ameddig a fiú meg nem fogta a mágikus tárgyat, nem volt látható.

Harrynek ez éppen elég volt ahhoz, hogy kishúga, és a saját varázspálcáját visszaszerezze.

Botor módon eldobta Lucius pálcáját, mire azt tulajdonosa hihetetlen gyorsasággal felkapta, és egy kék átkot indított útnak. Evelyn egy vibráló gömb segítségével hatástalanította azt.

– Nem rossz – dicsérte meg Harry.

Kirohantak az irodából, de az ajtó egy része, amit a mögöttük lévő varázsló felrobbantott, átrepült a fejük fölött, majd belecsapódott a szemközti ablakba.

Az üveg hangos csörömpöléssel ezer darabra tört, ennek hatására pedig fa, és szilánkok kezdtek zuhanni lefelé.

A folyosón aurorok jelentek meg, pálcával a kézben. Harry, és Evelyn olyan gyorsan szaladtak a liftek felé, ahogy csak tudtak.

Lucius esztét vesztve küldte az átkait a menekülőök után, mire egyszerre csaknem hat jólképzett auror támadt rá.

Varázslatok röpködtek a levegőben - az egyik majdnem el is találta Harryt, aki ezt az utolsó pillanatban vette csak észre.

Akkor nyugodhattak meg ismét, mikor már a felvonóban voltak, és a földszint felé tartottak.

– Flippendo! – hallatszott fentről, mire a szállítóalkalmazat hatalmas robajjal megadta magát, ezzel Harryben feldobva az adrenalint.

Gondolta, hogy az aurorok pályáznak rájuk, hogy nyilván kérdőre vonhassák őket az időnyerő miatt.

Menet közben ki szeretne volna nyitni az ajtót, de a lift a testvérpár nagy örömére éppen megérkezett, vagyis a hatalmas erő miatt inkább darabokra tört alattuk.

Kiszaladtak a minisztériumból, mire Harry tétovázás nélkül hoppanált Evelynnel együtt.

Mikor megérkeztek a roxfordi nagykapu elé, csak akkor lélegezhetek fel. A kastély felé tartottak, amikor Evelyn megszólalt:

- Öhm. Ez nem sikerült valami nagyon jól.
- Igen – vágott közbe a szemüveges varázsló – Ebből még bajok lesznek.
- De tudod, Evelyn, ez érdekel most a legkevésbé. A lényeg annyi, hogy az időnyerő itt van, biztonságban, nálam.

Mindeközben megérkeztek a klubhelyiségbe, ahol már Ron, Hermione és Ginny vártak rájuk.

- Na? – tért rá habozás nélkül a tárgyra Ron – Hogy ment a meló?
- Nem mondanám, hogy annyira jól – felelte csüggedten Harry.

Leültek egy-egy bársonyozott fotelbe, majd a fiú részletesen beszámolt barátainak a reggeli kalandjukról.

- Én már ott meglepődtem – szólalt meg Hermione, mikor Harry a történet végére ért -, hogy ilyen korán elindultok. De jó ötlet volt.
- Az viszont biztos, hogyha most nem is, de holnap már az egész sulis erről fog beszélni – jelentette ki Ginny.
- Meglehet – helyeselt Harry. – De amit akartunk, azt megszereztük.
- Talán még a Reggeli Próféta is bekerül majd – mondta Ron.
- Eddig okés – szólalt meg egy pár perccel később Evelyn, mikor mindenki rendezte a gondolatait.
- De most honnan induljunk, és egyáltalán hová menjünk az időnyerővel?
- Mutasd meg – kérte Hermione.

Harry benyúlt farmerjének zsebébe, és elővette onnan az üvegből készült kis órácskát, amiben a homok most teljesen nyugodtan állt.

- Ez a Potterek tulajdona – állapította meg Hermione, mikor látta a Harry ujjá alatt kirajzolódó P betűt.
- De akkor mégis mit keresett ez a Malfoy birtokon? – kérdezte Ron.
- Azt nem tudjuk – szólalt meg Evelyn -, egyáltalán megkérdezni sem volt időnk, mivel Lucius folyton támadta Harryt.

A szeplős fiú elvigyorodott, mire barátja vállba bokszolta.

- Azért ez nem annyira vicces – mondta, de látszott, hogy ő is mosolyog.

Elvette Hermionétól az időnyerőt, és a nyakába tette.

- Na de – fordította vissza komolyra a témát Ginny – akkor mit csinálunk most?
- Nálunk van az időnyerő. Akkor indulhatunk is. Nem?

– Igen! – kiáltotta örömittasan Ron. Csak az a kérdés, hogy hová.

– Utána jártam – szólalt meg Hermione.

– Nemrég voltam a könyvtárban, azaz, hogy pontosítsak, az éjszaka leple alatt, ameddig ti aludtatok, megkerestem pár újságcikket arról az évről, mikor a születek meghaltak – fordult Harryhez és Evelynhez.

– Nem vagy semmi – ámuldozott a legkisebb Weasley fiú.

1981. október 31. volt az a nap, amikor Voldemort mindkettőjüket megölte – vette magához ismét a szót a göndör hajú lány.

Tehát – összegezte Ginny – oda kell visszamennünk és valahogyan úgy, hogy minket ne lássanak meg, mivel akkor belenyúlnánk az időbe.

– Ez eddig mind szép és jó – szólalt meg egy kis idő múlva Harry, mikor látta, hogy mindenki feldolgozta a nemrég hallottakat.

– De azt hogy fogjuk megoldani, hogy minket ne vegyenek észre itt, ebben az időben a többiek, hogy eltűntünk?

– Erre is gondoltam – mondta Hermione. – Van egy varázslat, amivel klónozni lehet önmagunkat. A klónjaink itt maradnak a Roxfortban és tanulnak.

– vagyis nem egészen. Mivel most hétvége van és a mi nagy szerencsénkre szerdáig nem kell tanulnunk, így mindent kideríthetünk. Addig úgy sem leszünk távol.

– Hm. És ha Dumbledore-ék rájönnek erre, hogy mit csináltunk, akkor mi lesz? – kérdezte Evelyn, mikor mindent jól átgondolt.

– Akkor már mindegy lesz – szólalt meg Ron – mivel addigra kiderítettük azt, amit akartunk.

– Figyeljetek – mondta Ginny – szerintem induljunk.

– Menjünk a Szükség szobájába, mivel az egy jó kiindulási hely lesz.

– Inkább ne oda – mondta Harry. – Egy üres szoba kell nekünk.

– Várjatok! – kiáltotta Evelyn. – Azt hogy oldjuk meg, hogy oda érkezzünk, ahova szeretnénk?

Hermione döbbenten nézett a kislányra.

– Zseniális egy kérdés – mondta.

– Ez majd szerintem ki fog derülni akkor, amikor odaérünk – mondta Harry, és elindult az ajtó felé.

Követték, ameddig meg nem állt egy folyosón egy sima falrész előtt, amit nem borítottak festmények.

– Ez nem a szükség szobája – válaszolta meg a mindannyiukban felmerülő kérdést.

A fal a kezének érintésére hirtelen felillant, a helyén pedig egy ajtó jelent meg.

Mindenki elcsodálkozott Harry mutatványán, mire ő gyorsan besietett a nagy, tágas szobába.

Az ajtóval szemben bal és jobboldalt egy-egy asztal foglalt helyet, fölöttük egy nagy ablakkal.

Az asztalok mellett szekrények, rájuk építve pedig emeletes ágyak voltak helyezve.

– Ez milyen szoba? – kérdezte Ron.

– Nem tudom – mondta Harry – egyszerűen csak így gondoltam, hogy ez legyen itt.

– Tudjátok, sok titkos hely van a Roxfortban, amit nem is olyan rég fedeztem fel.

– És nekem nem is szóltál? – próbálta szemrehányóan kérdezni barátját, de ez nem nagyon sikerült neki.

Harry figyelmen kívül hagyta a kérdést.

– Szerintem induljunk – sürgette a többieket Hermione.

Harry kivette a nyakából az időnyerőt, és óvatosan a tenyerébe helyezte.

Mindannyian a fiú köré álltak.

Evelyn megfogta a láncot, és húzni kezdte maga felé, mire az hirtelen megnyúlt, így már a kislány is a nyakába tudta akasztani.

Mindenki követte a lány példáját. Mikor mindenki megfogta egymás kezét, és az időnyerő közepén lebegett, körülötte vibráló fehér fénnel a sok mágiától, Hermione elengedte Ron kezét, és benyúlt pulcsijának zsebébe, és elővette onnan a pálcáját.

A medálra szegezte, mire az felvillant.

Mindenkit fénylő burok vett körül, de egy pillanattal később a környezetük megváltozott.

Mikor körülnéztek, egy kövezett utcán álltak, ahol emberek nyüzsögtek.

Az idő őszbe fordult, a járdán falevelek látszóttak, amiket az esti szél ide-oda fúj.

- Vajon sikerült? – kérdezte Harry.

– Biztosan sikerült – szólalt meg Hermione – de szerintem nézzünk körül és keressünk valami támpontot, ami alapján meggyőződhetünk arról, hogy jó időbe érkezünk.

Miközben elindultak és beleolvadtak a tömegbe, mindenki tekintetével valami olyat keresett, ami bizonyíték lehetett arra, hogy valóban 1981-be érkeztek.

Ahogy sétálgattak, Evelyn elcsodálkozott az épületeken.

Volt egy-kettő olyan is, amit a kislány felismerni vélt az ő idejéből, de többségük idegennek hatott.

Ginny hirtelen felkiáltott, és egy plakátra mutatott.

– Ott van! Sikerült!

– Halkabban – suttogta Harry. – Még a végén kíváncsiskodni kezdenek az emberek, hogy csinálunk valamit – mondta, közben pedig ő is a plakátra nézett.

- 1981. október 31 – olvasta le a papírról a dátumot.

Alatta egy hír volt látható – a cím már távolról virított nagy, szedett betűvel, de most nem állhattak le gyönyörködni a múlt szépségeiben, mivel sürgette őket az idő.

Az agyában széleseben kergették egymást a gondolatok.

Keresniük kell egy helyet, ahol a további dolgokat megbeszélhetik.

Épp szemébe tűnt egy kávézó ajtaja, ahonnan most pár ember sietett ki.

Intett barátainak, hogy kövessék.

Belépett a kávézóba, mire páran megnézték maguknak a csoportot.

Harry az emberek tekintetében mintha a felismerés szikráját, és némi értetlenséget látott volna felvillanni.

De ezt jobban megfigyelni nem volt ideje, mivel mindenki gyorsan elkapta róla a pillantását.

Hermione odasétált a pulthoz, és kért Harrynek, Ginnynek, Ronnak és magának egy-egy kávé, Evelynnek pedig egy cappuccinót.

Mikor mindannyian helyet foglaltak egy kényelmes asztalnál és belekortyoltak az italukba, Harry halkán beszélni kezdett.

– Eddig jók vagyunk. De most azt kellene kitervelnünk, hogy Voldemortot hogyan akadályozzuk meg abban, hogy az esti támadást végrehajtsa.

– Nos – szólalt meg Ron, miközben az órára nézett, ami fél hetet mutatott.

– szerintem a láthatatlanná tévő köpenyedben, ami itt van nálam, meg kellene, hogy figyeljük a házat, ahol a szüleid vannak és ahova Tudjukki is menni fog.

– És azt tudjuk, hogy mikor? – kérdezte Evelyn.

– Pontosan nyolckor – felelte Hermione, és még egy kis cukrot tett az italába.

– Viszont öten nem fogunk tudni elférni a köpenyem alatt – szólalt meg elgondolkodva Harry.

– Nekem itt van az enyém, amit apától kaptam karácsonyra – mondta meg Ginny.

– Okés – vezényelt Harry – akkor párokat alkotunk.

– Hermione, te egyedül leszel – nézett a lányra – mivel jól tudsz párbajozni.

Mikor látta annak kérdő tekintetét, így szólt:

– Csak azért, mivel, ha Voldemort pár halálfalóját is magával hozná, akkor legyen némi védelmünk.

– Igaz – mondta és bólintott.

– Szóval Ron, majd add oda a Mordontól kapott köpenyedet Hermionénak, mivel te Ginnyvel leszel egy köpeny alatt.

A vöröshajú fiú helyeslően bólintott, és az asztal alatt átadta a mágikus tárgyat barátnőjének.

– Evelyn – jelentette ki Harry – te pedig velem leszel.

– Okés – mosolyodott el a lány, közben pedig letette az asztalra a kiürült poharat.

Az ötös még elidőzött egy negyed órát az asztalnál, de mikor az óra hetet mutatott, felálltak, és kiléptek az esti, hűvös utcára.

– Egy kicsit hideg van – jegyezte meg Harry és felvette a kabátját, mire Ron kivételével mindenki követte Harry példáját.

– Szerintem vegyük fel a köpenyt – szólalt meg egy kis idő elteltével sétálás közben Ginny, mire a mellette lépkedő szemüveges varázsló bólintott.

Felvették a láthatatlanná tévő köpenyeket, majd elindultak Harry szülőháza felé.

Mikor odaértek, még éppen látták, amint egy házaspár egy kisfiút emelt ki a babakocsiból, majd eltűntek vele a házban.

– Neked is olyan érzésed van, mintha ismernéd ezt a helyet valahonnan? – szólalt meg suttogva a Harry mellett álló kislány, mire ő bólintott.

elhelyezkedtek, és onnan figyelték a házat, egészen hét negyventől nyolcig.

A Harry karján lévő óra amint nyolcat mutatott, halk pukkanás visszhangzott végig az utcán, mire az ötös egyből odakapta a fejét.

A ház előtt nem más állt, mint maga Voldemort, fekete köpenyében és kísérteties csuklyájában.

Vörös szeme veszélyt sejtetve körülnézett, mintha keresne valamit, vagy inkább valakit.

Mikor teljesen megbizonyosodott biztonságáról – már amennyire a jelenlegi helyzetben beszélhetünk ilyenről –, elővett köpenyének zsebéből egy cédulát, s rápillantott. Az elméjében, aztán a szeme előtt is körvonalazódni kezdett a ház, ahová menni készült.

Amint a vibráló épületből egy szilárd formát öltő, téglalap alakzat lett, a férfi elégedetten elmosolyodott.

A papírfecnit hanyagul eldobta, majd elindult a bejárati ajtó felé.

Mikor a feketemágus berobbantotta azt, Harry mintha látni vélte volna egy másik fekete köpenyes alakot Voldemort mögött – mintha Perselus Piton lett volna. – Csak láthatatlanná tévő köpenyben – villant be a felismerés az elméjébe.

A két alak eltűnt a ház belsejében, mire bentől kiabálás hangja szűrődött ki.

– Eljött a mi időnk – suttogta Harry.

Felálltak, és követték Voldemortot az épületbe.

A feketemágus szinte azonnal észrevette őket.

– Ki az? – kérdezte fenyegetően, közben pedig felemelte varázspálcáját.

Harry tudta, hogy a feketemágus nem látja őket a köpeny miatt, de hatalmas erejének köszönhetően érzi viszont a mágikus rezgéseiket.

Barátai nem mozdultak, mire ő ledobta magáról a puha anyagot, ami így teljesen Evelynre hullott.

James állt mellette, kivont pálcával, és azt Voldemorra szegezte.

A férfi Harryre nézett, szemét érdeklődve az új jövevényre függesztve.

– Ki vagy? – kérdezte a fekete köpenyes alak, és közelebb sétált hozzá.

– Harry Potter vagyok a jövőből – felelte.

A kiságnál, amiben a kicsi Harry ült, Lily döbbenten eltátotta a száját, akárcsak Voldemort és James.

– Az lehetetlen – suttogta a feketemágus.

– Nem. Hisz én vagyok a bizonyíték, hogy ez igenis lehetséges.

– Mit tudsz a jövőmről? – kérdezte.

– Meddig fogok élni, és a ma esti cselekedetem sikerrel fog végződni?

Válaszolj! – parancsolta, s hogy nyomatékosítsa mondanivalóját, kinyúlt bal kezével, és megszorította Harry karját.

Harry pálcájának segítségével egy villámgyors mozdulattal a falhoz vágta a meglepett feketemágust.

– Nem válaszolok – kezdte jól begyakorolt beszédét. Azért jöttem vissza ebbe az időbe többedmagammal, hogy egy olyan eseményt, amivel nem nagyon vagyok tisztában, de mégis itt történt, kiderítsek.

– És mi lenne az? – szólalt meg Lily.

Harry hátra nyúlt, és lehúzta a köpenyt Evelynről, mire ő azonnal láthatóvá vált.

– A mi időnkben – folytatta Harry – Albus Dumbledore kiderített egy olyan dolgot, miszerint ez a lány, Evelyn Lilian Potter az én húgom.

– De hát nekünk nem volt másik gyerekünk rajtad kívül! – kiáltotta James, és közben rá, és a kiságyban érdeklődve néző Harryre mutatott.

– Vagy úgy – szólalt meg döbbenten az idősebb Harry.

Itt valami egyáltalán nem stimmel. James túlságosan is gyorsan megbízik benne, vagy legalábbis úgy tűnik.

Az árnyak megmozdultak, a szoba levegője hideggé vált, a fények elhalványodtak, majd teljesen kihunytak.

Egy pillanat alatt mindent vékony jég borított, csak a szobában lévő alakokat nem.

A kandallóban lévő tűz sem égett annyira, mint korábban.

Harry homályosan, de látta fiatalabbik énjét, és a szüleit, illetve Voldemortot.

A hosszan elnyúlt árnyak közül egy az öt barát számára már nagyon ismerős alak lépett a szoba közepére.

– Hellósztok! Jó estét mindenkinek – szólalt meg a magas alak.

A nyakában egy arany medál fénylett olyan erősen, hogy a szobába egy pillanat alatt visszahozta a természetes fényviszonyokat, ugyanakkor a jégvirágok az ablakon továbbra is megmaradtak, amikről a fény visszaverődve szinte már vakítóan pulzált.

– Az én nevem Daniel Edward Blake – mutatkozott be.

– Horadrim mágus vagyok. A jelenlegi helyzetben a legfontosabb, és amit tudnotok kell, az az, hogy tudok az időben utazni.

– Szeretnék mondani nektek valamit...

– Te itt nem parancsolhatsz! – kiabálta Voldemort, mire Daniel elmosolyodott.

– Hát, igen. Azt tényleg nem tehetem meg.

– De egy rövid történetet azért csak elmesélhetek, mielőtt romhalmazzá változtatnád ezt a házat – mondta egykedvűen.

– Kérem, hölgyek-urak, foglaljanak helyet, még Ön is, Lord Voldemort!

A vörös szemű mágus csak hápogni tudott a döbbenettől. – Hogy gondolja ezt? – dühöngött magában.

Csak úgy idejön, és még nem is fél tőle? Márpedig tőle mindenkinek rettegnie kell, hisz ez a célja, amióta csak az eszét tudja!

Mindenki engedelmeskedett, mire Daniel mesélni kezdett.

– A jövőben Voldemort – mutatott közben a feketemágusra – elpusztítja az egész varázslóvilágot egy Tharnys nevű emberrel, azzal a céllal, hogy majd világalomra törnek.

– De ha megsemmisítik a világot, akkor miről beszélünk? Mivel nincs mit megsemmisíteni – mondta, s jót nevetett saját poénján, de a többiek nem nevettek vele.

– Jól van, na. Tudom. Semmit nem értetek – tért vissza a lényegre.

– Szóval a történet röviden annyi, hogy Evelyn nem létezne, vagyis mégis. – Tehát igen, Potter – fordult a megnevezett felé. – Evelyn a te húgod, de mégsem.

– Egy másik idősíkban a lány egy kísérlet eredményeképp jött létre, de mivel mi azt gondoljuk a barátommal, akiről még említést sem tettem – szabadkozott –, Maximus Phoenixszel kitaláltuk, hogy ezt, és a másik idősíkot, amit mondtam, összerakjuk egy bizonyos ponton.

– Hát ez – közben pedig jobb kezén, amin egy zafírberakásos gyűrű volt, színpadias mozdulatot tett – lenne ez a bizonyos pont.

– De akkor te egy új valóságot hoztál létre egy új idővonalon! – kiáltott fel döbbenetesen valahonnan Harry mögött Hermione.

– Így van – bólintott a férfi.

– Azt viszont nem tudom – folytatta egy kis idő elteltével, mikor mindenki nagyjából feldolgozta a frissen szerzett információkat –, mivel nem nagyon szeretek mások elméjében nyúlálni, hogy miért akartatok ti öten idejönni.

– Ha esetleg megkérdeztétek volna tőlem...

– Mivel nem tudtuk ezeket, amiket most elmondtál – vágott közbe Harry. – És azt se tudtuk volna, hogy hol találunk meg. Felállt a székről, amin eddig ült.

– Figyeljete! – szólalt meg Daniel, nem is törődve Harry előző mondatával – menjetek vissza az időnyerőtökkel a jelenetekbe, én is nemsokára menni fogok.

– Csak még van itt egy kis elintéznivalóm, ami a ti utazásotok közben történt.

Harry felvette, és megnyújtotta az időnyerő láncát, mire mindenki belebújt.

Evelyn jobb mutatóujját a mágikus medál felé mozdította, de Harry megfogta a kezét, és balra fordult.

– Az időnyerő hogy-hogy a Potterek tulajdona? – kérdezte csak úgy magától.

– Ki fogom nyomozni neked – felelte Daniel.

Harry elmosolyodott, majd így szólt: – Anya és apa. Nagyon szeretlek titeket.

– Mi is – mondta James és odasétált a fiához, majd kezét fogott vele és Ronnal. Lily odalépett hozzá, és megölelte.

– Tudod – suttogta a fülébe Harry – ti sajnos a mi időnkben nem éltek, mivel Voldemornak sikerült megölnie titeket. Ezen az estén történt.

– Nem baj – szólalt meg Lily. Kitörölt egy könnycseppet a szeméből.

– Mi attól még büszkék vagyunk rád odafenn – mutatott a plafon felé, de Harry értette, hogy anyja a mennyországot érti ez alatt.

Lily hátrébb lépett. Láta, amint Evelyn, az ő rejtélyes lánya kinyúl a középben lebegő vibráló időnyerő felé, és megérinti azt.

Mikor Harry elől eltűnt volna szülei háza, és ez az idő, mintha egy mosolyt látott volna Daniel arcán, de ebben nem volt biztos.

Egyáltalán nem.

Az ötös, ahogy megérkezett a titkos szobába, ahonnan elindultak, Harryt rossz érzés fogta el.

– Figyeljete, itt valami nagyon nem jó.

Mikor a döbbsent Hermionéra nézett, még az eddiginél is rosszabb érzése lett.

– Mi egy teljes napig voltunk távol, és valaki felfedezte, hogy azok csak klónok, akiket hátrahagytunk, és nem mi vagyunk, így aztán kitudódott, hogy valahová eltűntünk!

– Tehát akkor mégis csak hosszabb ideig voltunk a múltban, mint terveztük – mondta Ron.

– Honnan vontad le ezt a következtetést? – kérdezte Evelyn.

– Nézz az órára – mutatott Ginny a falon lévő szerkezetre, ami a dátumot is kiírta.

Mind az öten összenéztek, az arcukon színtiszta megdöbbenéssel.

Kirohantak az ajtón, és elindultak az igazgatói iroda felé.

Mikor odaértek, a kőszörny félreugrott.

Felszaladtak a lépcsőn, majd beléptek az ajtón, ahol egy nagyon érdekes dolog fogadta őket.

Ugyanis az irodában nem mások tartózkodtak, mint a Főnix Rendjének tagjai.

Harry, mikor minden jelenlévőn végigfuttatta a tekintetét, a szeme megakadt két ismeretlen, ugyanakkor mégis ismerős alakokon.

Barátai szemében is ugyanazt látta, amit gondolt.

A két oda nem illő ember nem más volt, mint Lily és James.

A fiú elgondolkodott. Nekünk egy perc, de nekik harminchét év. Hm. Furcsa dolog ez az időutazás.

Ezek után a Rend tagjai kérdőre vonták őket, hogy hol voltak egy teljes napig, mire Hermione gyorsan improvizált és azt mondta, hogy eltévedtek egy nagyon titkos, és veszélyekkel teli erdőben, de ahogyan látják is, már visszataláltak.

Tudták, hogy a tapasztalt varázslók, és boszorkányok csoportja ezt nem veszi be, de ők nem vitatkoztak velük.

Azonban Harrynek, és Evelynek már annál inkább nehezebb volt kimászni abból a csapdából, amibe beleestek akkor, mikor az időnyerőt ellopták.

A rendtagok tudomást szereztek erről és mikor megtudták, hogy az említett tárgy Harrynél van, Dumbledore kedvesen megkérte, hogy szolgáltatassa vissza azt nekik, az átvizsgálás miatt, mire a fiú felpattant székéről, ahová leült, és szaladni kezdett.

Kifutott az ajtón, és a legközelebbi folyosófordulóig meg sem állt - természetesen a rend tagjai, és a barátai követték.

Elővette az időnyerőt, azt bal kezébe fogta, a jobba pedig a varázspálcáját.

Rászegezte a nyakláncon függő medalionra, és varázsolt.

– Duplicitus! Egy villanás, és az időnyerőből egyszerre kettő lett a kezében.

A hamisat elrejtette a zsebébe, a varázspálcájával együtt, mintha semmi sem történt volna.

Nagyon jól tette, ugyanis a rend tagjai pont odaértek hozzá.

Mordon egy invitóval magához hívta a fiú kezében lévő homokórát.

– Potter! – harsant fel házvezető tanára, Minerva hangja.

– Ezért büntetők munkára fog jönni egy hétig! – Nem Hagriddal, de mégcsak nem is mással, hanem egyenesen velem!

– Hú, de jó nekem – csúszott ki Harry száján, mire sokan hitetlenkedve pillantottak rá.

Majd akkor megváltoztatom az időnyerőmmel, hogy ne kelljen mennem, ha netán egy-két nap után megunom – gondolta.

Bűntudatot színelve elmosolyodott, mint aki nem tett semmit, és nyugodtan barátaihoz sétált.

Mikor a klubhelyiségbe értek, Hermione egy cseppet sem kedvesen kérdőre vonta.

– Mit csináltál, te eszement? Hová akartál rohanni azzal az időnyerővel? És mi értelme volt ennek? Most büntetők munkára fogsz menni!

– Nagyon jól csináltam – mondta, azzal elővette farmerjének zsebéből az időnyerőt.

– Te lemásoltad? – kérdezte meglepetten Evelyn.

– De hát tárgyakat nem lehet csak úgy megduplázni, vagy mi – mondta bizonytalanul, miközben Hermionéra nézett.

– Talán így nem minden esetben igaz – mondta a lány, azonban ő sem nagyon értette a dolgot.

– Ez egy hatalmas mágikus tárgy! – kiáltott fel Ginny. – Közel sem biztos, hogy működik. Lehet, hogy felesleges volt az egész, amit csináltál.

– Az nem olyan biztos – jelentette ki Harry – majd én kipróbálom. Elvégre bár én csináltam.

– Szerintem jó ötlet volt – szólalt meg először Ron, mióta a társalgóban voltak, de a három lány reakciója egyáltalán nem lepte meg, amit kiváltott a mondatával.

– Add ide – mutatott az időnyerőre –, majd én megnézem.

– Áh, majd megyek velem egy menetet, nyugi – mondta Harry olyan könnyedén, mintha csupán gyerekjáték lenne az időben furikázni.

– Szerintem el se fog indulni – állapította meg Hermione a láncon függő medált vizsgálva barátja kezében, miközben ő a nyakába akasztotta.

Elővette a pálcáját, majd azt a homokórára szegezte, mire abból fehér fény csapott ki.

– Vedd le! – kiáltotta a göndörhajú lány, de már késő volt. Mire feleszmélt, addigra már egy macskakövekkel kirakott utcán állt. Nem is sejtette, hogy ekkor mit is tett.

A négy barát rémülten nézte azt a helyet, ahonnan egy pár másodperce Harry eltűnt.

– Sikerült neki – szólalt meg Evelyn. Biztos, hogy vissza fog jönni.

Harry döbbenten eltátotta a száját, majd ujját az időnyerőhöz érintette.

Érezte ugyanazt a furcsa érzést, mint amit nemrég barátaival tett utazásán élt át. Egy pillanattal később ismét ugyan ott találta magát, ahonnan elindult.

– Ezt ki fogják deríteni – mondta bizonytalanul Ron.

– Mármost, hogy lemásoltam? – kérdezte.

A Weasley fiú bólintott.

– Valahogy eléggé kétkem – felelte. – Az lehet, hogy valamilyen módon - mondjuk Dumbledore professzor, vagy a Rend tagjai majd érzékelni fogják csaknem egy ugyanakkora mágikus tárgy jelenlétét a kastélyban, mint az időnyerő, de akkor tesztek róla, hogy ez ne legyen nagyon feltűnő.

Hermione megpróbálta fékezni arcizmait, azonban Harry észrevette, hogy mosolyog, mire kérdően ránézett.

–Ebben pedig én kételkedem – fejtette ki gondolatát a lány.

– természetesen nem vonom kétségbe az eredet - arról már számtalanszor bizonyosságot tettél, hogy milyen nagy - de ha példának okáért Dumbledore professzort emlegeted, akkor ahhoz igencsak kevés remény tudok fűzni, hogy előle bármit is eltűntethetsz.

– Talán Hermionénak igaza van – mondta Ginny.

– Voldemorttal szemben is elég sokszor csak a szerencséd okán lettél megmentve – osztotta meg kedvesével az őszinte gondolatait. – Vagy épp valaki segített neked. És itt Hermionén kívül más nem nagyon hiszem, hogy tudna segíteni. Ő pedig nem fog, ebben biztos vagyok.

A göndör hajú lány bólintott, és letelepedett a kandalló elé.

– Dumbledore tényleg erős, meg minden – szólalt meg Ron – de te úgymint meg tudod oldani, én már csak tudom.

– meglehet – felelte Harry. – Abban én sem vagyok biztos, hogy menni fog, de megpróbálom.

– Figyeljetek. Ti nem vettetek észre valamit? – kérdezte Evelyn, miközben a társalgó közepén lévő asztalról levett egy poharat, és abba italt öntött egy kancsóból.

Nem látszott, hogy a lányt különösebben foglalkoztatta volna a hamis időnyerő kérdése.

– Mégis mit? – nézett kérdően a kislányra Ginny.

– Csak annyi, hogy a Rend tagjai között ott volt Lily, és James is.

– Tényleg! – kiáltotta Harry. Ezt mondani is akartam nektek.

A fejében egy pillanat alatt összeállt a kép.

Daniel azért mosolygott a házuk egyik szobájában akkor, amikor visszamentek az időbe, mivel ő tudta ezt az egészet.

– Tehát akkor Voldemort nem ölte meg a szüleidet, mivel valami tényező megakadályozta ebben – jelentette ki Hermione.

– Ez érdekes – jegyezte meg Evelyn.

Előttük halvány fény villant fel. Mikor kihunyt, a helyén Daniel állt fehér köpenyben, és egy kék sportcipőben.

– Nyilván most össze vagytok zavarodva – mondta, miközben tekintetét végighordozta a helyiségben lévőkön.

Leült egy karosszékre, majd az asztalról elvett egy süteményt és azt megette.

– Igazad volt, Hermione. Mármost abban, hogy tudtam azt, hogy mi fog történni.

– Te itt voltál, és hallgatóztál? – kérdezte szemrehányóan Evelyn.

– Nyilván láthatatlanul igen – mondta Ginny.

– De erre ti is rá jöhettetek volna, hogyha gondolkodtok – folytatta tovább a Horadrim mágus úgy, mintha az előző szavakat meg se hallotta volna.

Evelyn gúnyosan elhúzta a száját. – Tudod, kisebb gondunk is nagyobb volt annál, vagyis nekem, hogy ezen gondolkodjam.

Daniel figyelmen kívül hagyta a lány mondatát. – Lily, és James úgy tudják, hogy ők eleve meg se haltak – mondta.

– Vagy de – szólalt meg Ron – Harry említette Lilynek, hogy ők a mi, azaz a mostani időnkben nem élnek.

– Hmm, akkor talán ez is közrejátszhat abban, hogy az időnek ezt a részét megváltoztattátok.

Harry kíváncsi volt, és még nem bízott a férfiben eléggé ahhoz, hogy minden szavát valósnak gondolja.

Így elhatározta, hogy megkérdi Jamest, és Lilyt erről, illetve Dumbledore-ral is beszélni fog.

Az emlék homályosodni kezdett, majd egy pillanattal később Harry, Maximus és Daniel ismét az igazgatói szobának a hátsó részében találták magukat.

Evelyn fárattan leült az ágyra, ami mögötte volt, s szinte azonnal el is aludt úgy, ahogy volt.

Harry felemelte a kislányt, és lefektette, majd egy pokrócot varázsolt rá.

Dumbledore feloszlatta a gyűlést. Mikor az utolsó ember is kilépett az ajtón, pálcájának segítségével becsukta azt.

Mintha csak varázsütésre történt volna, az igazgatóval szemben megjelent Maximus.

Kezének egyetlen intésével materializált egy széket, majd leült, és a fehérmágus szemébe nézett.

– Tudja Albus – kezdte a férfi – Evelynék sikerrel jártak.

– Erre magam is rájöttem – mondta Dumbledore, és tölgyfából készült íróasztalának egyik fiókjából elővett egy zacskó cukorkát, majd kibontotta.

– kérsz? – nyújtotta a mágus felé a cukrokkal teli zacskót.

– nem, köszönöm – utasította el az ajánlatot a férfi.

– Egyébként honnan tudta? – kérdezte Maximus, arcán színtiszta meglepődéssel.

– Mikor összehívtam a rendet – mondta a varázsló, és szájába vett egy darabot az édességből –, éreztem az idő változásában, hogy Lily, és James ismét feltámadtak.

– Viszont nem tudom, hogy egyáltalán az idő hogyan, és legfőképpen miért tudatta velem ezt, de egyszer csak feltűntek itt, és úgy belefolytak a beszélgetésbe, mintha a kezdetektől fogva tudnák, hogy hol tartunk.

– Értem. Meglep, hogy képes érzékelni, mikor egy emléken keresztül befolyásoljuk az időt. Bár tudom, ez így olyan, mintha mindig ezt tennénk.

– Akármilyen érdekes is, de most csináltunk ilyet először.

– A kérdésére pedig a válasz: Harry elmondta Lilynek, mielőtt eljöttek volna, hogy Voldemort - ha nem avatkoznak közbe, megölte volna őket, és ezzel egyfajta új valóságot hozott létre az időben, akárcsak Edward, és én.

– Attól tartok, hogy ezt nem teljesen értem – mondta Dumbledore.

– Csak azzal, hogy az egy évvel ezelőtt történt dolgokat Evelyn elméjében megváltoztattuk, és így egy új sorsot írtunk, az időt nem hagytuk továbbmenni úgy, ahogy annak eredetileg lennie kellett volna.

Ezért tud Ön mindent arról, ami tavaly történt, és amit nemrég átírtunk Evelyn elméjében, és ezzel kihatottunk a múltra.

– A párhuzamosság mindig fennáll. Igaz? – kérdezte az igazgató.

– Pontosan – bólintott Maximus. – Így van tudomása arról, ami egy évvel ezelőtt történt, vagyis hogy teljesen normálisan véget ért az a tanév úgy, hogy Evelyn már akkor is idejárt, a Roxfortba.

– És a mi új valóságunk szerint ez nem így történt, hanem úgy, ahogyan azt nemrég látta Evelyn elméjén keresztül anélkül, hogy kapcsolatba lépett volna vele azon a módon, mint Harry, Daniel és én, mikor átírtuk a múltat. A kettősség miatt látja ilyen jól az összefüggéseket.

– De a párhuzamosságra visszatérve. Sokkal gyorsabban rájött erre, mint én, annak idején, mikor tudatták velem az idő érdekes rejtelseit. Bár mindig lesznek neki újabbak. Ezért izgalmas a mi tevékenységünk Edwarddal. Tulajdonképpen üldözzük az időt.

– De visszatérve a lényegre. Harryék szülei úgy tudják, hogy azon az estén, amikor Voldemort ellátogatott hozzájuk, egy varázsló érkezett oda többedmagával, hogy megakadályozzanak valamit, ugyanakkor egy másik időben Lilyék tudják, hogy a fia, és az ő barátai mentették meg őket.

– Ezt honnan tudod? – kérdezte, miközben Fawkes tollait simogatta, aki, miközben Maximus beszélt, odarepült hozzá.

– Onnan, hogy gyors látogatást tettem egy másik dimenzióba.

– Öhm, Maximus – köszörülte meg a torkát zavartan Dumbledore. – Megtenné, hogy tegeződik? Nekem lenne okom magázódni, mivel Ön egy nagy hatalmú mágus.

A férfi nem értette, hogy mikor magázta volna a professzort, de mikor eszébe jutott, zavartan elmosolyodott.

– Szerintem – mondta szórakozottan – mindkettőnknek az lenne a legjobb, hogyha tegeznénk egymást.

– És Daniellel is így beszélj, mivel nem szereti, hogyha (önözik), meg ilyesfajta szövegeket mondanak neki.

– Rendben. És Evelynel mi a helyzet? – kérdezte, miközben összegyúrta a cukorpapírokat, mire azok egyszerűen eltűntek a levegőben.

– Azt majd elmondja ő maga – mondta a Horadrim mágus selytelmes mosollyal a szája szegletében.

– Lenne egy javaslatom, professzor – váltott vissza ismét magázódó stílusra.

Nem szándékosan beszélt így a mágussal. Ez magától jött. Különböztek egymástól, de az eredeti életkoruk szerint Dumbledore csaknem kilencven évvel idősebb volt Danielnél, és nála.

Az igazgató kérdően felvonta a szemöldökét.

– Ha lehetőséget kapna, akkor lenne Horadrim mágus? Sokáig gondolkodott, hogy meg merje-e kérdezni az igazgatót.

– Miért? – kérdezte meglepetten Dumbledore. – Nyilván bárki nem kaphat ekkora hatalmat csak úgy.

– Nem, természetesen nem – nevetett a férfi.

– De szerintem Ön nagy tettekre hivatott. És ha beleegyezik, akkor Horadrim mágussá tenném.

Nem azért ajánlotta fel Dumbledore-nak a lehetőséget, mivel tudta, hogy érzékeli az időben zajló egyes változásokat, hanem mert tényleg meglátta benne azt a potenciált, ami talán többet ígérhet neki annál, hogy mint egyszerű halandó varázslóként élje le az életét.

A fehérmágus arcán a döbbenet jelei tűntek fel egy pillanatra.

– Tényleg? – kérdezte úgy, mintha nem hallotta volna a vele szemben ülő férfi előző mondatát.

A köpenyes mágus bólintott.

– Tehát akkor ezt vehetem igennek?

– Háát... hm... igen – mondta, de látszott, hogy egy kis ideig habozott a válasszal.

– Rendben. Hamarosan beszélni fogok az érdekében a mesterrel, és megnézzük, hogy milyen próbát állíthatunk ahhoz, hogy a Horadrim mágusok címet meg is kapja.

– Köszönöm – mondta a szemüveges mágus.

– Semmiség – legyintett a másik varázsló.

Felállt a székről, mire az egy villanásban el is tűnt. Látszott, hogy távozni készül.

Hátat fordított az igazgatónak, és elindult a kijárat felé.

Mikor keze már a kilincsen volt, hogy kinyissa az ajtót, Dumbledore utána szólt.

– Maximus. Ugye szereted a Mc. Donaldsos ételeket?

A megszólított arcán értetlen kifejezés tűnt fel, de visszafordult Dumbledore felé.

A félholdkeretes szemüveg mögül egy komoly kék tekintet nézett a Horadrim mágus ugyancsak azúrkék szemébe.

– Igen. Hát persze, hogy szeretem. Rég ettem már olyan ételeket. De miért kérdezi?

– Csak úgy – mondta a professzor., Mintha halvány mosoly tűnt volna fel egy pillanatra az ajkán, de Maximus nem igazán vallotta volna be ezt magának.

– Én a helyében magamhoz hívatnám az időkalandorokat, akiket felfedezni küldött – szólalt meg pár másodperc múlva, és kísértelt az ajtón.

Becsukta maga után, majd koncentrált, és egy kék fényoszlopban elteleportált. Mikor ismét feltűnt, már egy aranyból készült kapu előtt állt a semmi közepén.

– Tényleg – döbönt rá Dumbledore. – Harryt, és a barátait értette Maximus az "időkalandorok" titulus alatt.

Erre nem is gondoltam. De mégis. Tudhattam volna, hogy amint elmondom nekik, hogy én, és csakis kizárólag én egymagamban Evelyn ügyének a végére járok, Harry is szintígy cselekszik majd.

Bár az ő húga, de akkor is. Vakmerő vállalkozás volt. Vagy mégsem?

Talán a sors is így akarta, hogy ezt Harryék csinálják meg. Nem is tudta, hogy milyen igaza volt.

– Jó, ha az embernek vannak segítői – gondolta, és elmosolyodott.

De aztán gondterhelten felsóhajtott, és kezének egyetlen intésével kinyitotta a közeli rejtett hűtőt, majd abból egy gyömbéres sört bűvölt maga elé a tölgyfából készült íróasztalra.

Az alumínium doboz halkán felszisszent, ahogy a mágus ujjának segítségével felpattintotta rajta a fém lapocskát, mire a levegő elérte a doboz belsejét.

– Született vezetőegyénség – töprengett, és ivott egy kortyot az italból. Kiváló Auror lesz majd belőle.

Fawkes Hirtelen felrepült ülőrúdjáról, majd köddé vált.

Legközelebb, mikor ismét láthatóvá vált, már a Griffendélesek klubhelyiségében volt.

Éppen Minikviddicset játszottak, ami a Weasley Varázsvicc vállalat legújabb terméke volt, mikor Dumbledore főnixre szállt elé, és Harry szemébe nézett.

Pár másodpercig tartott az egész, és a madár úgy, ahogy jött, el is tűnt.

– Dumbledore szeretné, ha felmennénk az igazgatói irodába – mondta, de közben az elméje már azon járt, hogy vajon a mágus mit szeretne tőlük.

A társalgóban még pár tanuló is volt Harryn, Evelynen, Ginyn, Ronon, és Hermionén kívül, akik most érdeklődve nézték a szemüveges fiút.

– Csak mi, öten – mondta.

Már javában a folyosókat járták, mikor Ron megszólalt:

– Vajon mit akarhat a jó öreg Dumbledore prof? – kérdezte, ezzel megtörve a köztük beállt csendet.

Hangja enyhén visszaverődött a falakról, és a lovagi páncélokról, amik mellett elhaladtak.

– Nem tudom – mondta Hermione. – De remélem, hogy nem derült ki, amit csináltál – nézett a lány Harryre.

A kőszörny félreugrott, hogy felengedje a diákokat, mikor azok a lépcső elé értek.

Az ajtó előtt állva Harry, mikor felemelte a kezét, hogy kopogtasson a bronz kopogatóval, bentről egy ismerős hang szűrődött ki.

– Gyertek be! Már vártalak titeket.

A fiú kinyitotta az ajtót, és előreengedte Ginnyt, Hermionét, és Evelynnt, mire a kislány rámosolygott.

Mikor mindenki az irodában volt, és leültek egy-egy székre, az igazgató bizalmasan közelhajolt az öt tanulóhoz.

– Figyeljete! – kezdte nyugodtan. – Tudom, hogy kiderítettétek Evelyn történetét. Éppen ezért nem is haragszom, bár – nézett Harryre –, egy kicsit úgy érzem, hogy felelőtlenség volt a részedről.

– Előtte megkérdezhettek volna, vagy legalább te, Harry.

– Ami azt illeti – szólalt meg Hermione – nekem ez eszembe jutott, csak egyrészt nem akartam felvetni, mivel tudom, hogyha elhatároz valamit, akkor nem hagyja magát eltántorítani attól, amihez ragaszkodik.

– Vagy ha megkérdeztük volna – Mondta Ron felbátorodva barátnőjének sikerén –, talán nem engedte volna, hogy használjuk az időnyerőt.

– Hmmm. Igen – bólintott a professzor. – Igazad van, Ronald. Talán tényleg nem engedtem volna, hogy időutazni induljatok.

– Azonban bármennyire is próbálom eltitkolni a kíváncsiságomat, meg kell, hogy kérdezzem tőletek:

– Hogy sikerült hozzájutnotok a homokórához? Az aurorok, és a rendtagok csak annyit tudtak, hogy eltűnt. Arról már Lucius tájékoztatott minket, hogy ti vittétek el.

– Tehát kapcsolatba lépett Dumbledore-ral, de mégsem kedveli a mágust – mondta magában a szemüveges fiú. – Mi jöhet még?

Harry részletesen beszámolt tanárának a két nappal ezelőtti kalandjáról a minisztériumban, és mikor a végére ért, az igazgató helyeslően bólintott.

– Mikor elindultatok vissza az időbe, összehívtam a rendet egy furcsa érzésnek engedelmessé, és nem kellett, hogy csalódjak.

Tonksnak, és Mordonnak, az időnyerő őrzőinek bizony voltak hírei felőle. Többek között pont az, hogy ellopták, ahogyan már mondtam is.

– Ez egy kicsit érdekes – jegyezte meg Evelyn.

– A valóságban, és az emlékből is összehívta a Főnix Rendje gyűlést. Gondolatom szerint a valóságban azért, hogy tájékoztassa a Rend tagjait a Horadrim mágusok megjelenéséről, de az emlékből pedig azért tette, mivel elloptuk az időnyerőt.

Benyúlt a kistáskájába, amit mindig magánál hordott, és kivette onnan a naplóját.

– Nem teljesen emlékszem ezekre, amiket leírtam – folytatta tovább Evelyn – de mivel ebbe a könyvbe csakis én tudok írni, így biztos vagyok abban, hogy megtörtént mindaz, amit lejegyeztem ide. És azt sem tudom, hogy mikor írtam ezeket a bejegyzéseket.

– Fogalmam sincs, hogy miért, vagy hogy milyen módon emlékszem erre a naplóra, de valahogy egyszerűen mégis tudom.

– Nagyon okos – dicsérte meg Dumbledore. – Ezért fontos megörökíteni valamilyen formában minden olyat, ami velünk történik, hogy az fix legyen az időben, és hogy éppen ilyen biztos pontokat tudjon adni annak, akinek szüksége van rá, mint most neked a naplód.

A négy tanuló hitetlenkedve nézett Dumbledore-ról Evelynre.

– Azért nem emlékeztek mindarra, ami Evelyn könyvében van, tehát a most történt dolgokra, mivel a mi Horadrim mágus barátaink nagyon egyszerűen egybeírták a tavalyi évben történt eseményeket a jelennel.

Megkínálta diákjait egy kis citromos teával, amit akkor varázsolt, és vaníliás karikával.

– De a napló nem változik úgy, ahogy Evelyn? – kérdezte Hermione, miközben beleivott a teájába.

– Nézd – sóhajtott fáradtan Dumbledore a Maximussal folytatott beszélgetésére gondolva. – Ez egy nagyon összetett kérdés.

– Változik - ha, hogy úgy mondjam az időmanipulátor akarja - ugyanakkor felteszem Edwardék utána néztek mindennek ezzel kapcsolatban, és tudják is, hogy mit csinálnak, hogy jól kivitelezék azt, amit szerettek volna.

– Tehát ha pedig azt akarják, hogy egyes dolgok, amik elmozdulnak annak következtében, hogy ők átírják az idő bizonyos részeit, megmaradjanak, akkor a mágiájának a lenyomata alapján, ami a tárgyhoz köti, érzéseket hagy a személyben, akinek a tulajdona. Így tud a létezéséről.

– Természetesen csak akkor, hogyha az, aki mindezeket csinálja, szeretné, hogy a tárgy birtokosa tudjon róla - mint például a mi esetünkben azért, hogy elindulhassanak egy nyomon.

– Akkor ezáltal minden az időben utazó kezében van? – kérdezte holtravált arccal Ginny.

– Nagyjából igen – felelte nyugodtan Dumbledore.

Beleharapott egy süteménybe, mikor pedig lenyelte, megszólalt.

– Az időnyerő megszerzésére visszatérve. Mit ne mondjak, nagyon jó, és egyszerű volt a terv.

– A lehető leggyorsabban megszerezni, amit szeretnél, majd eltűnni. Jó auror lesz majd belőled – mondta Harrynek.

– Ugye még mindig az szeretnél lenni? – kérdezte.

– Igen – bólintott a fiú, és elvett a tálcáról egy karikát.

Harrynek még nem teljesen fért a fejébe az, amit megtudott. Egy mondatba így tudta volna összegezni a történeteket: amit rajtuk, vagyis leginkább Evelyn elméjén keresztül csináltak a Horadrim mágusok, az azt jelentette, hogy a múlt kihatott a jelenükre. Tehát két vonalból egy vonalat csináltak.

Hermione egyik mondata jutott az eszébe, amit akkor mondott, mikor a múltban voltak: Egy új valóságot hoztak létre egy új idővonalon.

Ha arra gondolt, hogy az időnek micsoda rejtelvei vannak, majd beleszédült. Egyszerűen hihetetlen volt.

– Evelyn – nézett rá az idő mágus. – Elmondanád nekem, hogy mit derítettetek ki a többiekkel rólad?

– Hát... öhm... – kezdett bele zavartan a lány – Daniel azt mondta Godric's Hollowban, hogy ő, és Maximus belenyúltak az időbe, és hogy kellett egy pont, ahol összerakhatnak két idősíkot...

– Tehát – vágott közbe Hermione – ezt, és egy másikat, ahol Evelyn egy kísérlet eredménye ként jött létre.

Mikor befejezte, amit mondani szeretett volna, Dumbledore elsápadt. – Ez nem jó.

– Micsoda? – kérdezte Harry, aki éppen akkor itta meg a teáját, és most szórakozottan játszott a csészével.

– Hogyha a Horadrim mágusok kísérleteznek valamivel, akkor az közel sem veszélytelen – jelentette ki a szemüveges professzor.

– Miből gondolja? – kérdezte Ginny. – Alig látta őket, de máris előítéletei vannak velük szemben? Egyébként nem hiszem, hogy kísérleteznének ezzel.

– Ahogy mondta az előbb, talán tudják, hogy mit csinálnak.

– Ó, dehogy – kacsintott a lányra Dumbledore. – Csupán a gondolatomat fejeztem ki, hogy szerintem veszélyes, amit csinálnak.

– Ugyanakkor ők elvégre bár istenek, és egy olyan mágiának vannak a birtokában, ami talán már kiment a divatból, mivel olyan régi, ugyanakkor az is lehet, hogy annyira új, és modern, hogy csak a távoli jövőben fogjuk majd mi, egyszerű halandó varázslók felfedezni.

– Talán én már meg sem élem – mondta gondolataiba merülve, és megsimogatta a szakállát.

– De – tért vissza a beszélgetéshez –, én Maximus elmondása szerint tudom érzékelni azt, hogyha valaki változtatja az időt. Vagyis annak egy részét. ez esetben egy emléken keresztül volt az, amin értesültem a legújabb dolgokról.

Már épp elmondta volna diákjainak az ajánlatot, amit a nagy mágus tett neki, de majd úgyis kiderül alapon annyiban hagyta a dolgot.

– Így az az emlék, amit a Horadrim mágusok megnéztek a fejedben – nézett Evelynre a mágus –, ezért nem úgy volt, ahogy annak lennie kellett volna.

– Maximus, és Edward nem akarták megnézni az emlékedet, vagyis abból a szempontból de, hogy azon keresztül manipulálják azt az időt, ami tavaly évvégén történt, és arra kényszerítsenek titeket - (jó értelemben) - nézett végig mindegyik tanulón – hogy megváltoztassátok azt az estét, mikor Harry szüleit utolérte Voldemort személyében a végzetük.

– Akkor Lényegében annyit csinálnak – szólalt meg Harry – hogy megpróbálnak az időben mindent jól rendbe tenni.

– Látod, ebben van valami – mondta az igazgató. – Én teljesen elképzelhetőnek tartom.

Az öt diák arcán meglepettség látszott, ahogy felfogták a történetek súlyosságát.

– Tehát – mondta egy kis idő múlva az idős mágus, miközben megette az utolsó vaníliás karikát is – ebből az derül ki, hogy a Horadrim mágusoknak - azt még pontosan nem tudjuk, hogy kik is ők, de legyenek bárkik, vagy bármik is, hatalmas erejük van, az egyszer biztos.

– És én még régebben olvastam egy könyvet, amit egy Polly Chapman nevű boszorkány írt., Felettébb érdekelték a teremtő mágusok.

– Az Új erők ébredése! – kiáltotta Hermione. – Azt én is olvastam!

– Ááá! Vagy úgy! – mondta, s közben pálcájának egyetlen intésével begyűjtötte az üres teáscsészéket, mire azok egy fénygömb kíséretében eltűntették magukat.

– És röviden miről szól az a könyv, Hermione?. Kérlek mond el a többieknek is, hogy ők is értsék, amiről beszélünk.

– Nem minden van benne abban a könyvben - egyes történeteket a könyvtár más könyveiből olvastam el még régebben.

– Van egy Horadrim Rend – kezdett bele a történet mesélésébe – ahol nagyon sok olyan erős mágusistenség van, mint Daniel, és Maximus.

– Ám egy nap nagy háború tört ki a Horadrim mágusok, és az alvilág teremtményei között, és nagyon sok fehérmágus odaveszett, de végül ők győztek.

– Úgy hiszem, nem véletlen emlegeted pont fehér mágus névvel a Horadrim mágusokat, ugye? – kérdezte az igazgató, és szemüvege mögül a barnahajú boszorkányra hunyorgott.

– Így van. Sokan azt mondják, hogy színtiszta fekete, és fehér mágia nincs is, merthogy a cselekedeteink határozzák meg, hogy milyen mágiát is használunk.

– Ez ránk, mint halandókra igaz is. De ahogy Dumbledore professzor is mondta, a Horadrim mágusok olyan erőknek vannak a birtokában, amit mi az eszünkkel egyszerűen nem tudunk felfogni. Akkor, és még most is, az új Horadrim mágusok megjelenésével volt, és van olyan, hogy fekete, és fehér mágia.

– Ha valaki Horadrim mágus lett, akkor az a jó, igaz és szent cél érdekében tett esküt annak érdekében, hogy védelmezni fogja a jókat – mondta Dumbledore. – Ők ezért nem lettek a sötét oldal áldozatai. Legalábbis önszántukból semmiképp.

– A háború után alig öt, vagy tíz Horadrim mágus maradt életben – mesélt tovább Hermione.

– Köztük volt Daniel, és Maximus is, a Myrddred klán utolsó leszármazottjai.

– De hát tudtommal az utolsó leszármazott Merlinus Ambrosius volt – vágott közbe Harry.

– Pontosan – vágott közbe kedélyes hangon Dumbledore. – Azonban arról kevesen tudnak csak, hogy Merlinus, mielőtt eltűnt volna a semmiben, létrehozott magának három utódot. Egy lányt, és két fiút.

– A két fiú Maximus Phoenix, és Daniel Edward Blake voltak, de a lányt a mai napig senki sem tudja, hogy kicsoda.

– Daniel, és Maximus? – merült fel bennük az érdekes kérdés. Ezen mindenki elgondolkodott.

– Edward talán tudja – gondolta Evelyn.

– De az a lány is Horadrim mágus? – kérdezte Ron.

– Igen – mondta Ginny. Nyilvánvalóan annak kell lennie.

Harry a homlokát ráncolta. Az nem lehet – mondta. – Vagy mágusnak születesz, vagy pedig nem.

– Éppen ez az – mondta Hermione – senki nem tudja, hogy Merlinus hogyan csinálta. Hiszen másoknak is tanított mágiát.

– De nekem ez akkor sem világos – makacskodott Harry.

Hermione felsóhajtott, mire Dumbledore kisegítette, mikor látta, hogy a boszorkány lassan elveszti a türelmét.

- Merlin ereje nem így működött. Ő legalább annyit merített a természetből, mint a veleszületett képességekből.
 - Nem taníthatott meg embereket, hogy hogyan találják meg magukban a mágiát, mivel nem volt bennük.
 - Varázstudó felmenők nélkül éltek, de Merlin megmutathatta nekik, hogy miképp használhatják a természetben rejlő erőt.
 - Ez nagyon hasonlít Austramaddux könyvére – szólalt meg Harry, mikor átgondolta a hallottakat.
 - De a lány tudott varázsolni – folytatta a történetet Hermione.
 - Egy kicsit furcsa – mondta Ron – mivel a két fiúnak alapból volt mágiája, de a névtelen harmadik lánynak pedig nem. Vajon miért?
 - Biztos azért, mivel csak ő volt lány – találgatott Evelyn.
 - Aztán húsz évvel később Merlinus kilépett abból a világból – mondta Dumbledore. – És még azóta sem tért vissza.
 - A távozása után Maximus átállt a sötét oldalra. Egy gonosz démon, Eatse elbűjt az alvilág bugyraiban, és kivárt tíz évet, mikor tudta, hogy a hatalmába kerítheti az egykori fehérmágust.
 - Nem lehetett valami húséges Merlinhez – mondta Ron.
 - Sok tanítványa volt, ezért azt gondolhatta, hogy rá nincs szükség – találgatott Ginny.
 - Maradjatok már – sóhajtott Evelyn.
- Hermione elhallgatott, de mikor a lány megkérte, hogy meséljen tovább, ő eleget tett a kérésnek.
- Megölte Camillát, Daniel lányát, mire Edward bosszúból eltűntette Maximus fiát, Shawn-t.
 - Ezek totál kinyírták egymás családját – kommentálta Ron, mire a barátnője fejbevágtta az igazgató asztalán lévő egyik könyvvél, mivel már nagyon elege lett a fiú közbeszólásaiból.
- Mikor Camilla meghalt, Daniel befagyasztotta az időbe attól a pillanattól fogva, amikor eltalálta őt a halálos varázslat – egészítette ki a történetet Dumbledore.
- Viszont Maximust már annyira elvakította a gyűlölet, hogy ez sem érdekelte annak érdekében, hogy mindent tönkretegyen, amit csak tud.
 - Mindeközben Emily, Daniel felesége egy mély éberálomba merült az az anya-lánya kapcsolat miatt, ami Camillát, és őt összekötötte.
 - Három hónappal később Edward betört volt legjobb barátja rejtett kastélyába, és ott felfedezett egy jóslatot, miszerint ezer év múlva eljön az egyetlen, aki segíthet megalapítani az új Hetek Szövetségét.
 - Egy lány lesz a jelölt, és egy olyan lány, aki a múltban egy nagy Horadrim mágus leszármazottja volt.
 - Daniel tudta, hogy az ő lányáról van szó, így elment a nagybátyjához, Balthazar Blakehez, és megkérte, hogy építsen neki egy gépet a Blake család kastélyában, ahol mikor elérkezik az idő, megvalósíthatja az ő Camillájának feltámasztását.

– Azt tudni kell – mondta Hermione – hogyha egy Horadrim mágus meghal, akkor onnan nincs visszaút. Ő egyszerűen eltűnik a semmiben, egyé válnak a mágiával.

– Éppen ezért a Horadrim mágusok mind halhatatlanok, így ilyen jó esetben nem történhet.

Dumbledore bólintott, és ő folytatta a történetet.

– Mikor Maximus észrevette, hogy kiderült a titka, megkereste Danielt, és párbajozni kezdtek, amiből Blake került ki győztesen.

– Elégette Phoenix testét, és bezárta egy urnába, amit bevitt egy boltba, ami már nem üzemelt, és azt jól elrejtette a kívülálló szemé elől.

– Daniel akkortájt harminc éves lehetett, és a halhatatlanság próbáján csak negyven évesen mehetett át.

– Jaaaj, kis szerencsétlen – csúszott ki Ron száján, mire a Hermionénél lévő könyv már célba is vette a fejét, de a vörös hajú fiú most gyorsabb volt, és elhajolt az ütés elől.

– A próbát nem hozhatták előrébb egyrészt az akkori sötét idők miatt, másrészt pedig ha előbb hajtják végre, akkor Edward meghal.

– Így Balthazar lelassította az öregedésének idejét körülbelül úgy ezer évre.

– Aztán az idő leteltével Edward megkereste a hordozót, egy Ellie Watney nevű lány személyében, aki épp egy szállodában volt egy árvaházi kirándulás alkalmával, és elhozta onnan A Blake kastélyba.

– Neki is volt kastélya? – kérdezte Evelyn.

– Minden nagyobb Horadrim mágus családjának volt, igen – bólintott Dumbledore, és tovább mesélt.

– Ott elmondott neki mindent, és elvitte abba a boltba, ahol ezer évvel azelőtt elzárta Maximust.

– Bizonyos mértékig tudott látni az időben, és talán ő is tisztában volt vele, hogy Ellie fel fogja támasztani az egykori feketemágust, de ez a sejtése akkor látszott beigazolódni, mikor látta, hogy Maximus meg szeretne volna ölni őt.

– Daniel párbajozott vele, de a feketemágus lelépett, nyilván azért, hogy életre keltse Shawn-t.

– Már akkor is kiderült, hogy Ellie tud varázsolni, mikor visszahozta Phoenixet, de amint sikerült akaratan kívül a kezébe vennie Edward varázsbotját, a Horadrim mágus számára akkor bizonyosodott be igazán, hogy jó a hordozó, és a Hetek Szövetsége talán ismét megalakulhat.

– Végül sikerült feltámasztania Camillát, ami lényegében annyi volt, hogy a tudatát ültette át. Mindeközben Emily is felébredt mély hibernációjából.

– Megkeresték Maximust, és egy hosszas párbaj után, amit Camilla, és a feketemágus vívtak, Daniel rájött, hogy egykori barátja tárgyalni jött.

– És mikor Phoenix igazi fehérmágusnak vallotta magát, feltűnt Eatse, és nagyon dühös lett – fejezte be Hermione.

Harry hitetlenkedve nézett Dumbledorera.

– Mikor Maximus visszaállt a jók oldalára, azt én is láttam. Tudom, hogy ez nem most volt, hanem egy évvel ezelőtt, de akkor biztos valahogy megoldották a Horadrim mágusok, hogy láthassam. De nem tudom, hogy miért.

– Az meglehet. Majd megkérdezem valamelyik mágust. Valószínűleg, hogy mikor a közeledbe kerültek Voldemort nagyúr elméjén keresztül a látomásod által, akkor láthattad ezt az emléket.

– Fogadni mernék, hogy Daniel, és Maximus legyőzték a démont – mondta Ron.

– Így van – felelte Hermione.

– Minden jó mesének így van vége – állapította meg a Weasley fiú.

– Ez nem mese – fedtte meg a barátját. Hiszen Daniel, és Maximus rá az élő példa.

– De ezzel a történettel azt szerettem volna mondani nektek – szólalt meg az idős mágus –, hogy ők nagyon erősek. Óvatosnak kell lennünk velük. Nem tudjuk, hogy mi céljuk van épp.

– Most nektek segítettek, hogy kiderüljön Evelyn története. Még akkor is, hogyha félig ők írták. De mi van akkor, ha legközelebb már Voldemort szolgálatába állnak azért, hogy háborúzni lássák a halandókat, azaz minket?

– Mivel feltételezem, hogyha a Sötét nagyúr tudomást szerez róluk, akkor meg fogja próbálni magához csábítani Edwardot, és Maximust.

Harry felhorkantott, mivel nem értett egyet a professzorral.

– Miért próbálná meg? – kérdezte, és az idős mágus szemébe nézett. – Talán a nagyobb hatalom reményében? Azt nem hiszem, tekintve, hogy a Horadrim mágusok erősebbek nála.

– Hm. Ebben lehet, hogy igazad van – hagyta annyiban az igazgató. – De ha máshonnan nem is, Luciustól biztos, hogy tudni fog a Horadrim létezéséről. Így van okunk feltételezni, hogy megpróbálja megszerezni az istenek hatalmát.

– Ő mégis honnan tudna Maximusékról? – kérdezte Evelyn. A megszerzett időnyerő nem hinném, hogy kapcsolatba hozható velük.

– Sajnos pedig de – mondta Dumbledore. – Perselus tud mindenről. És ha ő elújságolja Luciusnak, vagy rosszabb esetben egyből Tomnak, azért, hogy jobban a bizalmába férközzön, akkor a mágusok veszélyben vannak.

– Nagy lenne a tétje – gondolkodott hangosan Hermione. – akkor az Önnek tett esküjét megszegné, ugyanakkor ezzel a saját gyilkosává is válna.

– Igen – mondta az igazgató. – A megszeghetetlen eskü már csak ilyen.

Harrynek eszébe jutott egy emlék, amit Sirius mondott neki még két éve a Grimmauld téri házukban. hogy mit ér az élet kalandok nélkül.

Elhessegette a gondolatot, és megpróbált figyelni a beszélgetésre.

– Perselus feltétlen bizalmamat élvezzi – mondta épp Hermionénak Dumbledore. – Én hiszem, hogy nem árul el minket. De beszélni fogok veled, mivel szeretném tudni, hogy melyik oldalra áll.

– Majd el is fogja mondani – gondolta Harry.

Beszélgettek még egy kicsit más, jelentéktelen témákról, majd elmentek.

– Tudjátok – szólalt meg Hermione, miközben visszafelé tartottak a Griffendél klubhelyisége felé – hogy amit Dumbledore-ral elmondtunk nektek történetet, az a varázsló változat volt?

– Miért? – kérdezte meghökkenve Ron. – Van neki mugli változata is?

– Igen – bólintott barátnője.

– És nem a teljes történetet mondtuk el, mivel van, ami kódolva van Merlin könyvében, és senki sem tudja.

– A könyvtárban talán el tudjuk olvasni – gondolkodott, miközben befordultak a társalgóhoz vezető folyosóra.

– Austramaddux, és állítólag még maga Merlin is írt abba a könyvbe. Alig egy-két helyen van már csak meg a világon.

– Vagy ha ott nincs, akkor talán Dumbledore professzornak megvan.

Megálltak a klubhelyiséget őrző festmény előtt, majd a jelszó megadása után bemásztak a társalgóba.

A falon lévő óra ötöt mutatott, ami jelezte a többiek számára, hogy hamarosan vacsoraidő lesz.

Harryéken kívül nem volt senki a helyiségben, de ami egyből felkeltette a figyelmüket, az az asztalon lévő könyv volt.

Merlin története, állt a cím nagy betűkkel a fedőlapján.

– Dumbledore úgy látszik tudta, hogy szükségünk lesz rá – szólalt meg Evelyn, és odasétált az asztalhoz.

A könyv mellett egy rövid üzenetet is talált az igazgató jól ismert betűivel.

Gondoltam, hogy jól jöhet, ha megismeritek Merlin történetének varázstalan változatát is.

Hogy kódolt üzenetek lennének a könyvben, az csak legenda. Sokan nézték már át ezeket az írásokat, de csak üres lapokat találtak.

De mindenesetre elgondolkodtatónak tartom mindkét történetet. Figyelmesen olvassátok el.

Mikor a levél végére ért, felemelte a könyvet, és közelebb vitte a többiekhez.

Az iromány annak ellenére, hogy nagyon régi lehetett, meglehetősen épnek tűnt.

Hermione átvette a kislánytól a könyvet, és kinyitotta.

– Elolvassuk? – kérdezte Ginny.

A göndör hajú lány bólintott, és leült egy asztalhoz.

A többiek foteleket és székeket húztak az asztal köré, hogy jobban láthassák, hogy mit olvas barátjuk.

Napjainkban a legtöbb ember hallott már Merlinről, a Mágusról, mivel hogy neve évszázadokon keresztül fennmaradt és történetét számos novella, és film feldolgozta már.

A hatalmas varázslót jókora varázserővel jelenítik meg, így többek között felruhazzák az alakváltás képességével, illetve a legendás Arthur mester tanítójaként és tanácsadójaként is jól ismert, végül is az ő iránymutatásai alapján lesz Camelot királya.

Míg ezek az általános mesék közismertek, Merlin csupán némiképp kapcsolódik Arthurhoz.

Több évtizedes átdolgozásba telt, mire Merlin az Arthur mondakörből ma ismert alakját elnyerte.

Az általános hiedelem úgy tartja, hogy Merlin az Arthur mondakörhöz tartozó figuraként született meg.

Jóllehet Merlin, a Varázsló, egy roppant kimagasló szereplője a Camelot-történeteknek, mégsem ezekhez kapcsolódik az eredete.

Geoffrey of Monmouth író javára írják, hogy megalkotta Merlin alakját Kr.u. 1136-ban készült, a *Historia Regum Britanniae* (A britek története) című munkájában.

Miközben a *Historia Regum Britanniae* a korábbi britekről szóló történelmi beszámolóban, Merlin kitalált szereplőként került bele (bár valószínűleg Geoffrey azt szerette volna, ha az olvasók elhiszik, hogy ő régen-elvesztett ősi szövegekből előlépő alak).

Merlin ellentmondásos volt, mivel egyszerre volt az ördög fia, és Isten szolgája.

A mágus számos történelmi és legendás alak ötvözetéből született.

Geoffrey összevegyítette az észak-nyugat angliai kelta látnokról, valamint az őrült Myrddin Wyllről, továbbá a római-brit háborús vezérről, Ambrosius Aurelianus-ról szóló történeteket, hogy ezzel létrehozza Merlin Ambrosius-t.

Ambrosius Nennius *Historia Brittonum*-jának egyik alakja. A *Historia Brittonum*-ban, Vortigern, angol mester tornyot kívánt emelni, azonban valahányszor megkísérelte, a torony minden alkalommal még az elkészülte előtt összeomlott.

Azt mondták neki, hogy ezt úgy kerülheti el, ha először behinti a torony alatti földet egy olyan gyermek vérével, aki apa nélkül jött a világra.

Ambrosius-ról azt hitték, hogy apa híján született, ezért Vortigern elé vitették.

Elmagyarázta Vortigernnek, hogy a torony képtelen az alapokon megállni, mivel két harcoló sárkány lakik alatta, ezzel a szászokat és a briteket jelenítette meg.

Meggyőzte Vortigernt arról, hogy a torony csak akkor fog állni, ha ő lesz a vezető, így Vortigern Ambrosius-nak ajándékozta a tornyot, amivel együtt a királyságát is.

Geoffrey újra elmeséli a történetet Merlinnel, mint aki apa nélkül született, bár megőrzi Ambrosius emlékét.

Az író történetében egy hosszú szakaszt szentel Merlin próféciáinak, két másik elbeszéléssel egyetemben, amelyek révén Merlin beékelődik az Arthuri mondavilágba.

Ezek tartalmazzák azt a történetet, mely szerint Merlin Ambrosius temetkezési helyeként építette Stonehenge-t, illetve Uther Pendragon történetet is itt találjuk a Tintagel-be történő szökéséről, ahol Igraine-től, ellensége feleségétől, születik Arthur.

Eddig terjed ki Geoffrey Merlinről szóló elbeszélése. Geoffrey nem áll elő olyan történettel, miszerint Merlin Arthur tanítója lett volna, amiről manapság Merlin nevezetes.

Geoffrey Merlin-alakja hamar népszerűvé vált, különösen Walesben, s innen vették át a meséket, ami végül az Arthur mester szellemi tanítójaként elhíresült Merlinhez vezetett.

Sok évvel Geoffrey Historia Regum Britanniae című művét követően, Robert de Boron egy Merlin című verset írt.

Boron Merlinjének származása megegyezik Geoffrey alkotásával, de Boron különös hangsúlyt helyez Merlin alakváltó erejére, a Szent Grállal való kapcsolatára és mókamester személyiségére.

Boron ugyanakkor bemutatja Blaise-t, Merlin mesterét.

Boron költeményét végül Estoire de Merlin-ként írták meg újra prózában, amely szintúgy kiemelten koncentrált Merlin alakváltó képességére.

Az évek során Merlint az Arthur mondakör elbeszéléseibe is belevegyítették.

Bizonyos írások Merlint Arthur mester tanítójaként állítják be, míg más írások egyáltalán nem is említik.

Néhány elbeszélésben Merlin olyan gonosz alakként tűnik fel, aki semmilyen jót nem tett életében, míg más mondákban kedvezőbb színben, Arthur tanáráként és tanácsadójaként jelenik meg.

Végül, a számtalan elbeszélésből kiemelkedik Merlin bukása Niviane kezei között, aki Nortumberland vezetőjének leánya volt.

Arthur meggyőzi Niviane-t, hogy maradjon a várban, Merlin gondjaira bízva.

Merlin beleszeret Nivianebe.

Mindamellet Niviane fél attól, hogy Merlin arra fogja fordítani varázserejét, hogy kihasználja őt.

Megesküszik, hogy nem fog beleszeretni, hacsak meg nem tanítja neki a teljes varázstudományát.

Merlin beleegyezik.

Mester és tanítványa visszaindulnak Northumberlandba, amikor visszarendelik őket Arthur mester megsegítésére.

Amikor Merlin álomba szenderül, Niviane megbabonázza őt, s egy kőszír fogságába ejti, ahol meghal.

A varázsló soha nem jött rá, hogy a Niviane iránti vágya és szolgálatkészsége, hogy minden mágikus módszert megtanítsa neki, végül időelőtti halálához fogja vezetni.

Merlin feltűnésétől Geoffrey művein keresztül a varázsló számos ezt követő elbeszélésben, történetben, s versben jelent meg.

Ma Merlin a leginkább arról nevezetes, hogy az a varázsló volt, aki segítette és tanítgatta az ifjú Arthurt, mielőtt Arthur Camelot mesterévé vált volna.

Merlin tanácsára vált azzá a mesterré Arthur, akit mi ismerünk.

Bár legendája a mai napig tovább él, érdekes megfigyelni Merlin megannyi variációját a gonosz varázslótól az alakváltóig, addig a valakiig, akit azért ért utol a végzet, mert tehetségét megosztotta szeretett hitvesével.

Erőtéljes és sokoldalú karaktere sok ember figyelmét megragadta az elmúlt évszázadokban, s továbbra is prominens szerepet játszik korunk elbeszéléseiben.

– Hát ez lenne Merlin története a muglik között – szólalt meg Ron.

– Miért, mi a baj vele? Talán nem tetszik? – kérdezte mérgesen Ginny.

– Nagyon is tetszik – szabadkozott a Weasley fiú – jó, meg minden, csak azt sajnálom, hogy nem írták le, hogy valójában Austramaddux jegyezte le mindezt, és nem pedig az a Geo akárkicsoda, akiről olvastál, Hermione.

– Nem várhatod el – mondta az előbb megnevezett –, hogy majd leírják Merlin eltűnését a semmiben, és még sorolhatnám.

– És ők nem ismerték Austramadduxot, ezért lett Geoffrey álnévvel, aki lejegyezte Merlin utolsó napjait.

Azért az egy kicsit furcsa lenne, ha egy szellem bekopogtatna egy családhoz, és csak úgy átadná nekik Merlin történetét - mondta Ginny.

– Azt valahogy elképzeltem – szólalt meg azóta Evelyn, mióta befejezték a történetet, és elmosolyodott.

– Szerintem meg – mondta Harry – nyugottan be lehetne adni a Mugliknak azt a mesét is, amit Dumbledore professzornál hallottunk, elvégre bár varázstanokról beszélünk, és ők mindent bevesznek, ami elég hitelesen van leírva, és ha még kell is, bizonyítva – tette hozzá egy pár másodperces csend után.

– Na de Harry! – szidta le Hermione. – Ugye ezt nem gondolod komolyan?

– Bizony, nagyon is komolyan gondolom – szólalt meg Harry, és ásított.

– Te is varázstanoknál nevelkedtél! – folytatta volna tovább a lány, ám barátja már nem figyelt rá.

– Az már nem érdekel. És szerintem most menjünk el enni, mivel éhes vagyok – mondta végül, és a témát a részéről lezárták tekintette.

– Majd ha Danieltől is hallom ugyanezt a történetet, akkor elhiszem.

A folyosókat róva a nagyterem felé, Ron onnan folytatta, ahonnan abbahagyta. A szemüveges varázsló hallotta, amint barátja Hermionével beszélget.

– Azért az elég nagy változtatás volt, hogy ameddig a varázslóváltzatban Merlin csak likvidálta magát, addig a mugli történetben konkrétan kinyírták.

Miközben beértek a szokásosan megterített nagyterembe, Harry magában igazat adott a Weasley fiúnak.

Mikor Maximus Feltűnt az aranyból kovácsolt kapuban, már meg sem lepődött, hogy Danielt az Istenek palotájában találja.

Igazolta magát, majd belépett egy terembe, ahol emberek falatoztak, mire páran felé pillantottak, aztán folytatták az evést.

A férfi keresni kezdte Danielt, ám nem kellett sokáig nézelődnie, egy kis idő múlva ki is szúrta Radeon mellett.

Odasétált barátjához, mire Uther helyet szorított a másik mágusnak, hogy az Edward mellé ülhessen.

– Figyelj – kezdte bizalmasan, és lehalkította a hangját, miközben maga elé húzott egy tányér marhapörköltet.

– Vacsora után ki tudnál egy kicsit jönni az udvarra, ha nem baj? Szeretnék beszélni veled.

– Mmm – mondta a barna hajú férfi, és ivott egy halványkék színű italból – természetesen. Úgyis ki szerettem volna menni egyet sétálni.

Tíz perccel később Daniel megtörölte a száját, és felállt az asztaltól, jelezve Maximus számára, hogy készen van.

A férfi kitöltött magának egy pohár citromos alkoholmentes sört egy kristálypohárba, és követte a magas varázslót ki, az udvarra.

Szóval? – kérdezte Daniel, mikor már kint sétáltak a selymes fúvel benőtt réten. – Mit szeretnél volna?

A másik férfi sóhajtott, és ivott egy kortyot az italából, majd megszólalt. Egyszerűen közölte a tényeket.

– Albus Dumbledorenak, tudod, a Roxfort igazgatójának felajánlottam, hogy beállhat Horadrim mágusnak.

A hír hallatán Daniel megállt, és szembefordult barátjával, majd komolyan a szemébe nézett.

Hangja most csendes volt, ugyanakkor tekintélyt parancsoló.

– Maximus. A Horadrim mágus nem csak egy név, amit kimondasz az emberre. Nem osztogatják ingyen.

Az egy rang is. Egy istenség leszel a sok száz olyan mágus között, akik már nem halandók.

– Próbákat kell kiállnia annak, aki bizonyítani szeretne, hogy rátermett az isteni erők birtoklására.

– És tudod – hajolt közelebb a magasabb varázsló a másikhoz – hogy mi lesz, ha elbukik egy ember.

– Meghal. És Dumbledore-t jó embernek gondolom, és erős mágusnak is a maga módján lenni, a halandók világában.

– Nem szeretném elveszíteni egy próba miatt, mivel neked épp tesztelgetni lett kedved az embereket, hogy mennyit bírnak...

– Erről szó sincs – vágott Maximus a mágus szavába.

– Ne nézz hülyének, jó? – vette fel ugyanazt a hangnemet, amit az előbb barátja is használt vele szemben.

– Tudom, hogy mit csinállok. Átvizgáltam Dumbledore elméjét, és erősnek találom. Illetve az időben bizonyos dolgok változását is képes érzékelni.

– Ezt én is észrevettem – mondta Daniel. – De az nem jelenti azt, hogy beállhat a Horadrim mágusok közé. Nem nagy dolog az időben való látás. Dumbledore csak egy kicsit nagyobb hatalmú mágus, és ezért neki olyan képességei vannak, amik a környezetében másoknak talán nincsenek, és ennyi.

Maximus néha egoistának tartotta Danielt, de most be kellett látnia, hogy igaza van.

– Jól van – mondta végül. – De se te, se én nem vagyunk az istenek vezérei.

– Kérdezzük meg Opheliát, vagy Osuvoxot.

– Mármost akarod mondani, csak te kérdezed meg. Ez a te ötleted volt.

– És jól jegyezd meg: Hogyha sikerül, és Albus Horadrim mágus lesz, a te tanítványod lesz, nem az enyém.

– Oké – mondta Maximus.

– Ajánlom is – morogta Edward.

– Na meg remélem azt is tudod, hogyha tanító leszel, mik lesznek a kötelességeid, és...

– Fogd már be! Mindent tudni fogok! – ordította el magát dühösen a másik férfi.

– Nem vagyok kisgyerek, tudom, hogy mit csinállok, ezt már sokszor mondtam neked!

– Te velem így nem beszélhetsz! – kiabált mostmár Daniel is, s a kezéből egy villámot indított útjára Maximus felé, amit ő egyetlen intésével eltérített.

Válaszul a másik fehérmágus mutatóujjának egyetlen mozdulatával olyan szélvihart indított el, ami felemelte Danielt, majd jól távol a férfitől a földre csapta.

A Horadrim mágus hirtelen nevetni kezdett, mire Maximus is csatlakozott hozzá, s a vége az lett az egésznek, hogy a két mágus a földön fekve, birkózva kacagott egymáson.

Mikor felkeltek, és leporolták ruháikat, Daniel megszólalt, de ezúttal hangja komolyan csengett.

– Amit mondtam, azt tényleg úgy is gondolom – jelentette ki, és hátat fordított a másik mágusnak.

Maximus elővarázsolta az árnyékok közül elrejtett igencsak kiürült kristály poharát, és az alján lévő sört egy kortyra kiitta.

Egy madár pont arrafelé repült, mire ő célba vette az ártatlan kis lényt, és a fejéhez vágta az ivóalkalmatosságot, ami darabokra tört a kis tollas testén, ezzel megszakítva a madár életét.

Az istenek kódexe – szólalt meg Daniel a háta mögött, miközben megigazította köpenyét – negyvenötös törvény: Amit létrehozol, azt nem semmisítheted meg.

– Na nem mondod – mondta gúnyosan a másik varázsló, és hozzá elmosolyodott.

– Ezt én is olvastam, sőt. Még bele is aludtam az éjszaka, mikor feladta a mester.

– És te letagadtad – mondta Daniel.

– De ő okos volt, és átlátott az akkor még fejletlen elméden – provokálta Maximust.

– Te meg – vágott vissza a másik – tudod, ha elbukik Albus a három próba közül valamelyiken, mi lesz veled. Bezárnak egy cellába, vagy a legrosszabb esetben kitiltanak az istenek közül.

– Látom, barátom, abban a sörben volt valami, ami elvette az eszed! – kiáltotta vidáman Edward. A fejében egy gondolat kezdett körvonalazódni. – Nem én, hanem te akarsz tanítványodul fogadni Albust!

– Ja, tényleg – morogta magában a másik férfi.

– Ááá – mondta Daniel – amúgy meg velem olyat nem tesznek, mivel olyan szépen tudok nézni, hogy mindenkit leveszek velem a lábamról.

Maximus felhorkant, és elindult vissza a palota felé, hogy lezuhanyozzon.

– Meghiszem azt. A szép nézésedért mégis egy pofon volt a jutalmad, mikor Opheliával próbálkoztál – mondta, és elmosolyodott, ahogy a régmúlt emlékei ismét leperegtek a szeme előtt.

– Na... de... – próbálkozott Daniel menteni a menthetőt, és közben követte a másik varázslót –, akkor még nem tudtam, hogy ő Osuvox felesége, és hogy tulajdonképpen az istenek mesternőjével...

– Úgy bizony. Jól nézett ki, az biztos.

– Te már akkor sem bírtál magaddal a lányok terén, és ahogy a tegnapról értesültem, ez most sincs másképpen. Kíváncsi leszek, hogyha elmondom Emilynek, akkor mit szól hozzá.

– Hé! – kiáltott fel döbbenten Edward.

– Ezt te honnan tudod? – kérdezte, miközben beléptek a kastélyba, és megálltak egy lépcsősor előtt.

– Egyébként meg nem is csináltunk semmit, csak beszélgettünk, és segítettem neki egy varázslatban.

– Gondolom – válaszolta Maximus, és villantott egy harminckét fogas mosolyt. – Amúgy meg jók a kapcsolataim – mondta, és felsétált a fényes lépcsőfokokon, majd balra fordult a szobája felé.

– Vagy úgy – jegyezte meg Daniel, és követte barátját a lépcső tetejéig, csak ő jobbra fordult.

Maximus félúton a szobája felé egy hirtelen elhatározással visszafordult, és egy titkos festményen keresztül megközelítette a mester lakosztályát.

– Legyünk túl rajta minél előbb – gondolta.

Mikor a hatalmas ajtót őrző varázslóhoz ért, elmondta, hogy beszélni szeretne Osuvoxszal, mire ő beengedte.

A terem nem volt hatalmas. A bejárati ajtótól balra egy kisebb ajtó nyílt, ami a mester, és a mesternő lakosztályába vezetett, de Maximussal szemben viszont az uralkodók helyiségének ajtaja látszott.

A férfi előtt hirtelen megvillant a föld, és nem kis döbbenetére megjelent előtte Osuvox, az istenek vezére.

Csaknem három fejjel magasabb volt Maximusnál, és most kezében egy zöld botot fogott.

– Egy kicsit hosszú lenne elmondanom – szólalt meg a mágus, és a szemébe nézett.

Elküldte neki az emlékeit Dumbledoreról, és a terveit, hogy mit is szeretne az igazgatóval.

A mágus elgondolkodott, majd megszólalt:

- Rendben van, Maximus. Beleegyezem ebbe, egy feltétellel.
- Hogyha Albus megbukik a próbák valamelyikén, amit holnap meg fogsz tudni, akkor ki leszel tiltva az istenek közül, és soha nem térhetsz vissza.
- Érthető voltam? – kérdezte.
- Igen, uram – mondta a másik varázsló.
- Biztosan ezt akarod?
- Igen – bólintott a férfi.
- Hát legyen – mondta a vezér, és úgy, ahogy jött, el is tűnt.

Miközben Maximus útját a szobája felé vette, elgondolkodott.

Tudta, hogy ezzel hatalmas veszélynek teszi ki magát is, és Dumbledoret is. De ha már elkezdte, akkor be is fogja fejezni.

Daniel, mikor belépett a lakásuknak ajtaján, az orrát finom sültcsirke illata csapta meg.

Levetette köpenyét, és az előtérben lévő fogasra akasztotta.

A konyha felé vette az irányt, s mikor belépett a tágas helyiségbe, látta, amint felesége, Emily éppen vacsorát készít.

Nem volt nagy étkezőjük, de ahhoz épp elég hely volt, hogy Emily, Edward, és a kislányuk, Camilla, aki most a konyha közepén lévő asztalnál ült, és rajzolt, egész kényelmesen elférjenek benne.

Az ajtótól jobbra egy nagy szekrénysor volt, azzal szemben pedig egy hatalmas tejüveg ablak engedte be a Nap halványodó sugarait, ami most a szivárvány minden színébe vont a Camilla Blake eddig már kész rajzait, sokszor kísérteties mozzanatokot mutatva, ahogy a színüket változtató képek mozogtak a pergameneken.

A konyha falain itt-ott növények futottak fel szinte majdhogynem a plafonig, ami Emily ötlete volt, mivel nagyon szerette a virágokat.

Ez egy utánczata volt a Blake kastély konyhájának, amihez még egy kert is tartozott.

- Szia, kicsim – szólította meg Emilyt, mire az hátrafordult, hogy megölelje.
- Helló – mondta, és egy puszit adott neki. – Hogy vagy?
- Kösz – sóhajtott a férfi, és odalépett a nagy szekrénysorhoz, majd egy üvegezett ajtót kinyitva kivett onnan egy csomag instant kávé, és azt beleöntötte egy szép pohárba.
- Úgy nagyjából megvagyok – mondta, és meleg vizet bűvölt, amit ráöntött a kávéjára.
- Hm. Fáradtnak tűnsz – szólalt meg egy pár másodperc múlva a nő, miközben folytatta a vacsora elkészítését.
- Mit ne mondjak, egy kicsit az is vagyok. De a munka teszi.

- Nem szabad túlerőltetned magad – váltott aggódó hangnemre.
- Ajj már – sóhajtott fel Daniel, és odasétált az asztalhoz, majd leült Camilla mellé.
- Nyugodj meg. Nincs semmi baj.

A mágus elmesélte Camillának, és Emilynek, hogy végül sikerült megmenteniük Maximussal az időnek azt a részét, mikor Voldemort meg szeretete volna ölni Lilyt, és Jamest.

– Bár – tette hozzá, mikor befejezte a történetet – részben Harryék érdeme, hogy minden jól alakult. Mi csak a kezdő lökést adtuk meg nekik.

A kaland kezdetekor még Daniel sem volt biztos abban, hogy valóban meg kellene, hogy tegye Dumbledore tanítványain keresztül azt, amit szeretett volna, de nem történt semmi baj, sőt. Inkább csak jót tett vele.

– Tehát – szólalt meg egy kis idő múlva Emily – végül sikerült kiderítenetek, hogy valójában Evelyn Harry kishúga.

– Igen – mondta Edward. Nagyjából. Igen is, meg nem is.

– Szerintem nagyon veszélyes – szólalt meg a nő, miközben lejjebb vette a lángot a serpenyő alatt –, hogy ti csak úgy mászkáltok az időben, és mindent próbáltok kijavítani.

– Ez ilyen. Bár a többiek Osuvoxszal együtt nem nagyon örülnek neki, de nem tudnak ezzel mit kezdeni.

– Mit rajzolsz, Cami? – kérdezte egy kis idő múlva, miközben ivott egy kortyot esti kávéjából, s rápillantott lánya félkész munkájára.

– Magunkat, mikor a Blake kastélyban vagyunk – szólalt meg a kislány, mikor épp befejezett egy szobát.

– Vagy úgy – mondta a Horadrim mágus, és megsimogatta a lány fejét.

– Nemsokára elmegyünk oda, mivel kapok egy kis szabadságot Osuvoxtól – intézte szavait Emilyhez is.

– Az jó! – lett vidámabb Camilla arca, mire a mágus elmosolyodott.

Edward szerette a kastélyt. Mindenével, ahogy volt. Hisz ez az ő tulajdona volt, már csaknem ezer éve.

– Milyen régen is volt – gondolkodott el magában.

– Mikor még Merlinussal, és a nagybátyámmal, Balthazarral éltünk együtt.

Tudta, hogy új barátai, Harry, és társai rájöttek a történetére, de volt valami, amit még ők sem tudtak.

És ekkor, mintha villám csapott volna belé, hirtelen megvilágosodott a fejében egy dolog.

– Vajon hova tűnhetett? – tette fel a kérdést, nem mintha intézte volna bárkihez is.

– Micsoda? – kérdezte egyszerre Camilla, és Emily.

– Inkább kicsoda. A húgom, Oana.

– Mintha említetted volna még régen, hogy van egy húgod – mondta a szőke hajú nő, és kezének egyetlen intésével az asztalra lebegtette a vacsorát. – Kérsz enni?

– Nem, köszí – ettem a többiekkel.

– Tedd el a rajzaidat, kicsim – szólalt meg Emily.

Camilla csettintett a jobb kezével, mire a pergamenek egy láthatatlan villanásban eltűntek.

– Hova tetted őket? – kérdezte, miközben letett egy tányért a kislány elé, amin rántott csirke, és hasáburgonya volt.

– A szobámba – felelte, és enni kezdett.

Emily leült Daniellel szembe, és ő is hozzálátott, hogy elfogyassza vacsoráját.

– Tehát – tért vissza az előzőleg félbehagyott témájukhoz de sosem mondtad, hogy hol van, egyszóval. Semmit nem mondtál róla.

– Még amikor kicsik voltunk, Oana valahova elment, és azóta sem jött vissza.

– De hát nem is kerestétek? – kérdezte Camilla.

– Naná, dehogy is nem. Csak nem került elő.

– Nemsokára megpróbálom kideríteni, hogy vajon hol lehet – mondta végül, és megitta a kávéját.

– Anya – szólalt meg a kislány. Csinálsz nekem kakaót?

– Így, estére? – kérdezte Emily.

– Ha azt akar, akkor hadd igyon azt – mondta a mágus, és felállt az asztaltól, hogy fürödni menjen.

– De fájni fog a pocakod – hallotta még a férfi, miközben befordult a szobákhoz vezető folyosóra. – Nem, nem fog.

– Hát jó – adta meg magát Emily. – De ha baj lesz... – mondta, s szeme vidáman megcsillant.

Azt mondta volna, hogy nem ad gyógyszert neki, ha szüksége lenne rá, de ezt nem gondolta komolyan, épp ezért be sem fejezte, amit mondani akart.

Csak tudatni akarta vele, hogy megcsinálja, amit kért, de annyira nem örül neki.

– Miután megittad – mondta, miközben letette a lány elé a kakaóval teli bögrét – menj el fürödni, rendben? Mivel holnap iskola lesz.

– Jó. De segítesz megmosni a hajamat?

– Igen – felelte a nő, majd a mosogatóba lebegtette a használt tányérokat, mire azok elmosogatták magukat.

Mikor elfogyasztotta a kakaóját, és Emily is végzett a pakolással, elindult, hogy fürödni menjen.

Egyedül volt a szobájában, ami nem volt túl kicsi, de nem is volt olyan nagy.

A bejárati ajtóval szemben egy asztal foglalt helyet, tele fiókokkal, ami a kislány számtalan mesekönyveit, és rajzait rejtette.

Az asztaltól jobbra egy nagy ágy volt, ami már szépen meg is volt vetve, és csak arra várt, hogy tulajdonosa belefeküdjön.

Vele szemben egy szekrény állt, amiben a kislány ruhái voltak.

Tőle jobbra egy ablak volt, ami a fal nagyját elfoglalta, és ahonnan csodás kilátás nyílt a házhoz tartozó kicsi teraszra.

A szekrénytől balra látszott még egy kis ajtó, ami Camilla magánfürdőjébe vezetett. A szoba zöld, és kék falait pedig családi fotók, és különböző mesefigurák poszterei borították be.

Leült az ágyára, és vetkőzni kezdett.

– Nem zavar, hogy itt vagyok? – kérdezte kíváncsian Emily.

– Már miért zavarna? – vont fel kérdőn a szemöldökét, és egy pillanatra abbahagyta, amit csinált.

– Hiszen az anyukám vagy, és szerintem régebben is láttál már így – mutatott magára, miközben felvette a törülközőjét.

– És – mondta, miközben belépett Emilyvel a nyomában a fürdőjébe –, a bizalom az nagyon fontos. Én azt gondolom, hogy senkinek nem mondd el, hogy hogy nézek ki, mikor öhm... szóval érted.

– Bár nem mintha lenne mit nézni rajtam. Teljesen átlagos kislány vagyok, úgy, mint bármelyik másik – fejezte be, majd felakasztotta egy fogasra a kezében lévő törülközőt.

– Igen – mondta Emily, miközben beállította a víz hőmérsékletét a szép, márvánnyal kirakott kádban.
– Lehetséges.

Meglepték lánya szavai, hiszen egy tíz éves még közel sem gondolkodik így, mint Camilla.

– Honnan vetted azokat, amiket az előbb mondtál?

– Az iskolában – intézte szavait a mögötte álló nőhöz, miközben a tükörben nézte magát – biológián a tanárunk adott nekem egy könyvet, amiben arról írnak, hogy a kislányokból hogy lesznek nagyfiúk, és a kislányokból pedig nagylányok.

– Hogy hogyan? – kérdezte meglepetten a nő, miközben elzárta a csapot, és habot tett a vízbe.

– De hát miért nem szóltál hamarabb, hogy ilyet olvasol, kicsim? Nem, mintha nem örülnék neki, tehát semmi baj nincs ezzel, csak azért mégis.

– Tudom, hogy mire gondolsz – mondta, miközben belemászott a kádba, és Emilyre nézett.

– Hogy esetleg lehetnek olyan dolgok, amiket nem értenék, és ezeket veled kellene, hogy elolvassam. Bár nem mintha olvastam volna eddig olyan fejezetet, amit nem értettem volna.

– A tanárunk megjelölte, hogy hol kellene, mikor a szüleinkkel olvassunk el egy olyan dolgot.

– Nem az, hogy nem értenéd – javította ki Emily, miközben bevizezte a kislánya haját –, hanem hogyha egyedül olvasnád, akkor esetleg nem az jönne le neked valamivel kapcsolatban, aminek kellene.

– Hm – szólalt meg elgondolkodva Camilla. – És vajon mi az, amit esetleg nem úgy értenék meg, ahogyan azt kellene?

– Nemsokára szerintem meg fogod tudni – mondta a nő, és besamponozta a lány haját.

De ígérj meg nekem valamit, jó?

– Mit? – kérdezte, és közben ide-oda forgatta a fejét, hogy ne menjen a szemébe a fehér hab.

– Hogy amikor van egy megjelölt rész, amit szülői felügyelettel kellene, hogy elolvass, akkor szólni fogsz nekem.

– Jó – mondta a kislány, és behunyta a szemét, mikor a samponos víz végigfolyt az arcán.

Emily rámosolygott, majd kiment a fürdőből, hogy Camillát egy kicsit egyedül hagyja.

A kislány hátradőlt, és fejét a kád peremére hajtotta. Élvezte, ahogy a kellemes, langyos víz végigcsiklandozza az egész testét. Egy emlék jutott az eszébe.

Nem arról volt szó, hogy Emily nem örült annak, hogy Camilla érdeklődik, és tanul, hanem hogyha esetleg tényleg valamivel kapcsolatban olyat gondolna, ami valójában egyáltalán nem úgy van, akkor az nagyon rossz hatással lenne a jövőjére.

Eszébe jutottak saját emlékei, mikor Daniellel összejöttek, és amikor egyes dolgok mennyire nehezen akartak elsőre sikerülni. És ő miatta.

Mivel félt attól, hogyha valami olyan fog történni, ami nem lesz jó.

Ez annak volt köszönhető, hogy amikor ő annyi idős volt, mint most Camilla, akkor a tananyagban nem volt szó arról, hogy felvilágosítás a tinédzser korról, mint ezekben az időkben.

Ha a szülei elmondták gyermeküknek az élet ezen dolgait, akkor szerencsés volt, hogy amikor eljött az idő, akkor nem érték felkészületlenül egyes meglepetések.

Viszont ha nem történt ilyen, mivel a szülő, és gyermeke közti kapcsolat nem volt igazi, és csak a barátnőikkel, vagy a barátokkal beszélhették meg tini problémáikat, akkor bizony könnyen lehetett, hogy valamit ők is rosszul tudtak, és ezáltal a gyerek is valami olyat gondolt, ami biztos, hogy nem úgy van.

Emily ezért fektetett nagy hangsúlyt a lányra, és a közte lévő kapcsolatra - ha Camillának bármi kérdése van, vagy egyszerűen csak beszélgetni szeretne vele, és Daniel épp nincs a közelben, akkor tudja, hogy számíthat rá.

Mikor öt perccel később megtalálta kislányát, ő éppen zuhanyzott.

– Mi az? – kérdezte, mikor észrevette, hogy Emily őt nézi.

– Semmi – mondta, majd zavartan elfordult.

Camilla a szobájába érve pizsamába bújt, majd belefeküdt puha ágyába.

– A könyvet fogod olvasni, amit a tanárotok adott?

– Igen – felelte, miközben a közeli asztalról már el is vette az olvasmányt.

– Olvassuk együtt?

– Aha – mondta, miközben kinyitotta egy oldalon a könyvet.

– Jól van. De akkor még ne olvasd, hanem várj meg. Elmegyek fürödni, mindjárt jövök – mondta végül, és becsukta az ajtót.

A kislány így is tett. Ameddig Emily nem ért vissza, addig azt nézte át, amit eddig elolvasott.

Tíz perccel később a nő belépett kislánya szobájába, majd leült mellé.

– Olvassam én neked? – kérdezte.

– Légyszi – mondta, és lefeküdt, fejét a párnájára téve.

Az idő már csaknem éjfél felé járhatott, mikor a nő letette a könyvet, és mondta, hogy mostmár aludjon, mivel holnap iskola lesz.

Camilla eleget tett a kérésnek. Nemsokára már aludt is.

Álmában érdekes helyeken járt, és varázslókkal csatákat vívtak meg.

Hogy miért, azt egyelőre nem tudta.

Másnap Daniel kipihenten ébredt, s fejében már a három próba gondolata járt, hogy vajon Osuvox milyen feladatokat is ad majd Dumbledorenak.

Tudta, hogy amit tesz, az hatalmas őrültség, de a Horadrim mágusok már csak ilyen őrültek.

– Nem igaz? – gondolta. Bár erről megoszlottak a vélemények.

Tegnap este, mikor Emily Camillával volt, ő sem tétlenkedéssel töltötte azt a kis időt, amit egyedül tölthetett.

Mikor barátja, Maximus aludt, ő betört az elméjébe, és módosította az emlékezetét, miszerint ő szeretné, ha Albus Dumbledore Horadrim mágus lenne.

Biztos volt benne, hogy a másik mágus, amint felébred, rájön majd az este történetekre, de Daniel nem volt buta.

Egy apró szikra volt, de ő mégis megérezte Maximus félelmét, barátja hiába próbált bátornak mutatkozni. És az a félresikerült mondata is sok mindent leleplezett.

Úgy gondolta, hogy akkor lenne igazságos, ha felvállalná Maximushelyett azt a küldetést, amit ő szeretett volna eredetileg végrehajtani.

Tudta, hogy ezentúl őt fenyegeti majd hatalmas veszély, hogyha tanítványa elbukik a három próbák valamelyikén, akkor örökre távozhat az istenek világából.

Mikor elindult, hogy egy reggeli gyors zuhanyt vegyen feleségével használt közös fürdőjükben, hallotta, hogy Emily megmozdul mögötte az ágyban.

– Aludj csak – suttogta a férfi, és egy puszit adott a nőnek. – Camilla is alszik még.

– Jó – mondta Emily. – Járjatok sikerrel. Okés?

– Megpróbálunk – mondta vigyorogva Daniel, majd eltűnt a fürdőben. Emily is csak azért tudott a küldetéséről, mivel este beszámolt neki róla.

A zuhanyt követően felöltözött - egy zöld melegítőt, hozzá pedig egy kék pulcsit vett fel.

Mikor megreggelizett, felvette elmaradhatatlan fehér köpenyét, amin egy sárkány szimbóluma volt látható, alatta egy jól látható jellel, a Horadrim mágusok jele.

Ilyet csakis az viselhetett, aki a vezértől megkapta a lovagi címet.

– Lord Blake – gondolta magában a férfi, és elmosolyodott, miközben kilépett a lakásuknak ajtaján.

Ám mielőtt teleportálhatott volna, hogy Osuvox színe elé járuljon, a mester hangja, mint holmi óceánból jövő több száz emberhang, zengte be az elméjét.

– Ifjú Blake! Még egy tanítványod lesz a mai naptól fogva Albus Dumbledoreon kívül.

– Hm. Ki lenne az? – kérdezte meglepetten.

– Harry Potter – mondta habozás nélkül.

Danielben egyszerre pár dolog megváltozott. Tudta, hogy immár nem egy, hanem két élet van a kezében.

Osuvox figyelmét ezek szerint semmi nem kerülhette el. – Menj el értük most azonnal! – hallotta meg ismét a vezér hangját.

– Vagy küld mester, és tanítványáért a Szállítókat, nekem mindegy. Aztán hadd vigyelek titeket a próbák színhelyéül szolgáló Exinbe!

– Ha megbocsátasz – üzent a mesternek mosolyogva – inkább én mennék értük.

– Ismerem a Szállítókat, és ahogy emlékszem, ők nem valami kedves egy személyiségek voltak már akkor sem, mikor az unokahúgomért jöttek.

Osuvox hidegen, örömtelenül felnevetett. – Ahogy gondolod,! Tégy belátásod szerint.

Daniel kísértelt a Horadrim mágusok univerzumának kapujáig, s mikor becsukta azt maga után, teleportált. Egyenesen a Roxfortba, azon belül is a nagyterembe.

Odament Dumbledorehoz, aki vidáman köszöntötte.

– Mit szeretnél, Edward? – kérdezte.

- Tudom, hogy úgy tudtad – tért a lényegre egyből a mágus – hogy Maximus jön érted.
- De én módosítottam az emlékeit, hogy azt higgye, hogy én szerettem volna, ha ti Horadrim mágusok lennétek.
- Ki lesz még az rajtam kívül? – kérdezte az igazgató, és mostmár átható tekintetét kíváncsian Danielébe fúrta..
- Mindjárt megtudod – felelte selytelmesen. Dumbledore felállt az asztaltól.
- Harry is velünk jön – mondta egyszerűen.

- Hm? – vonta fel a szemét kérdően az igazgató.
- A mester – suttogta –, őt is Horadrim mágusnak szeretné tudni.
- De hát miért? – kérdezte egy cseppnyi aggódással a hangjában.
- Nem tudom – mondta Daniel, miközben követte Dumbledore-ral a nyomában Harryéket, akik kifelé tartottak a nagyteremből.
- Úgy látszik nagy lehetőségeket lát az ifjú Potterben! – mondta direkt jó hangosan, és mikor a megnevezett barátaival együtt megállt a folyosón, a szemüveges fiú ránézett.
- Ho... hogy mi... milyen me... mester? – kérdezte.
- Értem – mondta a Horadrim mágus. Szóval hallottad. Nemsokára meg fogod tudni.
- Te, és Dumbledore professzor gyertek velem, kérlek.

Harry elsétált barátaitól, de még hallotta Hermione hangját. – Vigyázz magadra!

A három mágus, miközben a folyosókat rótták, hogy kísértéljenek a Roxfortból, érdeklődve nézegette a festményeket.

– Ezek mindig így viselkednek? – kérdezte Daniel, miközben varázsbotjának egyetlen intésével kinyitotta a számtalan védőbűbájjal ellátott ajtót.

– Nem – felelte az igazgató. Biztosan tudják, hogy ki vagy, vagy hogy milyen erőket képviselsz.

Daniel erre elmosolyodott, de azt már kevésbé hitte volna, hogy a portrék tudnak a Horadrimiek létezéséről.

– Az iskolában tudnak a távozásáról, professzor úr? – kérdezte Harry, mikor már a reggeltől kissé harmatos fűvön jártak.

– Beszéltem Minervával a távozásomról, igen – felelte Dumbledore.

Mikor kiértek az iskola kapujához, Daniel közelebb intette magához a másik két varázslót.

– Most – kezdte a férfi –, egy olyan helyre teleportálunk, ami kívül van téren, és időn. Ott kezdődik majd el nektek a három próba.

– De sietnünk kell, ha nem akarjuk kiérdemelni Osuvox haragját.

– Ki az az Osuvox? – kérdezte Harry.

Daniel nem válaszolt, hanem egy hirtelen mozdulattal megfogta két tanítványa karját, mire mindannyian eltűntek egy halvány villanás kíséretében.

Mikor megérkeztek, Harry felkiáltott, ahogy tudatosult benne, hogy körülöttük csak fehérség van.

– Üdvözöllek benneteket, Horadrim mágus jelöltek! – zengett egy hang valahonnan a szokatlanul fehér ködből. – Én vagyok Osuvox.

A három mágus előtt vibrálni kezdett a fehérség, végül alakot öltött. Ott állt előttük a legnagyobb Horadrim mágus.

A teste körül természetellenesen furcsa mágia pulzált, ami felkeltette Dumbledore figyelmét.

– Ezek szerint érzed a Horadrim mágusok erejét.

– Potter is nemsokára látni fogja igazi valónkat – közölte. Csettintett, mire a tály egyszeriben megváltozott körülöttük.

Szép mező tárult a szemük elé. Ameddig csak a szem ellátott, zöld, friss fű látszott mindenhol, a levegőben pedig színes kis pillangók repkedtek a csillogó napsütésben.

– Úgy hiszem – intézte szavait Osuvox Harryhez –, Ginevra Weasley-vel mindig is egy ilyen helyre szeretnél volna eljönni.

– Ahol csak ketten lehettek, és senki nem zavarhat meg titeket.

A fiú elpirult, mire a mester felnevetett, de nem úgy, ahogy azt Daniel reggel hallotta. Ez a nevetés kedves volt, és étellel teli.

– De ne aggódj – mondta –, nemsokára lehetőséged lesz univerzumok teremtésére, és még egy csomó másra is, amit álmodban sem gondoltál volna.

– Hacsak nem bukik el – gondolta Edward.

– Egy kis optimizmust, barátom – hallotta Osuvox hangját a fejében. – Bízz bennük.

– Akkor nem is beszélnék tovább, kezdjük is el a három próbát! – kiáltott fel vidáman, azzal egy villanásban eltűnt a két jelölt elől Daniellel együtt.

Ekkor a mezőn egy oroszlán tűnt fel Harryék előtt, mire mester és tanítványa azonnal támadásba lendültek.

A bestia nagyon szívós lehetett, mivel Harry sectumsempra varázslata amit sikerült a fejére irányítania, nem szakította meg a lény életfonálát, inkább csak még jobban feldühítette.

Dumbledore hatalmas erejű robbantó átká letépte az oroszlán két hátsó lábát, mire az üvöltve Harry taszító bűbájától tőlük jó húsz méterre landolt a fűben.

Az igazgató nagy erejű pajzsot húzott maguk köré, hogy megbeszélhessék a továbbiakat.

– Eddig jók vagyunk – lihegte Harry. – A mezőt kéne valahogy ellene uszítanunk.

A két Horadrim mágus fentről, egy láthatatlan gömbből nézte az alattuk lévő két varázslót.

– Nagyon jó – suttogta örömtől csillogó szemmel a mester.

– Van ugyan olyan jó páros, mint annak idején te, és Maximus – mondta a mellette lévő Danielnek.

– Hát igen – vigyorodott el a másik mágus.

– Mindketten nagyon eddettek, és szívósak, akárcsak ahogy te is mondtad, annak idején Maximus, és én.

– Harry kreatív, és Dumbledore pedig nagyon erős. Jól össze tudnak dolgozni ketten, az biztos.

– Nem rossz – dicsérte meg az igazgató.

Felemelte a boddzapálcát, majd intett vele.

Ami következett, azt semmilyen fényjelenség nem kísérte, de ezt bepótolta talán az annál látványosabb előadás, ami ekkor történt.

Az oroszlán felordított, mikor a megmaradt első két lábáról indított ugrását félbeszakító jelenséget észrevette.

Ugyanis alatta a rövid fű hihetetlenül gyorsan megnőtt, és a hosszú hajtások indákká változtak, amik fojtogatni kezdték.

– Ennek meg hogy nőttek vissza a lábai? – kérdezte vigyorogva Harry, közben egy közeli nyuszira szegezte a pálcáját, és megparancsolta neki, hogy szedje össze a társait, és intézzenek akkora támadást az oroszlán ellen, amekkorát csak tudnak.

– Hát – mondta Dumbledore, és segítségül hívott pár méhecskét, akik azonnal csipkedni kezdték a mostmár éktelen haraggal ordító bestiát –, a Horadrim mágusok agyszüleményeivel van dolgunk, ezt ne felejtsetd.

– Tőlük még az is kitelik, hogy a saját lábukat visszánövessék az általuk létrehozott teremtmények.

A méhek hirtelen eltűntek, s az oroszlán kitepte magát a növények szorításából, de ekkor jöttek a nyulak, akik rámásztak a hatalmas fenevadra, és miközben ott bántották, ahol érték, apró mágikus villámokkal bombázták.

Nemsokkal később egy utolsót ordított, aztán teljesen elcsendesedett.

– Akkor – szólalt meg bizonytalanul Harry – azt hiszem ennek anyi.

– Én is úgy gondolom – helyeselte a fehérszakállú mágus.

Ekkor egy nagyobb nyúl, aki mint egy kiskutya, akkora volt, odasétált a két varázsló elé, majd nagy csodálkozásukra emberi nyelven megszólalt.

– Köszönjük, hogy megvédtetek minket. Átadott Dumbledorenak, és Harrynek egy gyűrűt.

– Azt hiszem, hogy ez nem egészen a mi érdemünk – szólalt meg mosolyogva az öreg varázsló, mintha tudná, hogy fentről nézik őket. Kedvesen megsimogatta a nyúl puha szőrét.

– De még mennyire, hogy nem – nevette el magát Daniel.

Mi Maximussal nem ilyen gyenge lények hatalmát kaptuk meg – mondta, s elvigyorodott, ahogy látta, mikor Osvovox megforgatja a szemét.

– Ők – mondta nagy bölcsen, közben elméjének parancsára a két varázsló egy másik tájra került –, nem olyan nagyra vágók, mint amilyenek ti voltatok akkoriban.

– De ne ítéld előre, és felelőtlenül. Hanem figyelj. Nézzük, hogy most mi következik – mondta, és elfordította pillantását Danielről.

Harry, és Dumbledore egy sivatagba kerültek, ahol semmi más nem volt, csak sárga homok.

A két Horadrim mágusjelölt felhúzta ujjukra a nyusztól kapott gyűrűt, és érdeklődve szétnéztek.

Hirtelen hatalmas szélvihar söpört végig körülöttük, mire Dumbledore ismét pajzsot húzott maguk köré.

– Ültessünk fákat! – mondta Harry, és pálcájának egyetlen intésével a földön lévő homokszemek egy részét magokká változtatta.

– Akva eructo! – kiáltotta Dumbledore bele a szélviharba, mire a pálcájából hatalmas vízszugár robbant ki, ami megöntözte a magokat.

A bűbáj hatására nőni kezdtek, alig két percel később pedig már négy méteres fák álltak körülöttük.

– Ezt nem tudjuk mindenhol megcsinálni! – mondta kétségbeesetten Harry, miközben professzorára nézett.

– Arra semmi szükség! – felelte Dumbledore. Suhintott a pálcájával, mire a mágikus pajzs eltűnt.

– A vízben, amivel a magokat öntöztem, másoló bűbáj van! – Nézd! – mondta gyermeki izgatottsággal a hangjában, mintha csak valami növényültetősdi játszanának, és körbemutatott.

A sivatagos tályon, ahol nemrég még élet sem volt, hihetetlen sebességgel fák kezdtek kinőni a homokból. A szél egyre csendesebb lett, majd végleg elhallgatott.

Ekkor egy fa, ami épp mellettük cseperedett fel, világitani kezdett, majd egy driád jelent meg előttük.

– Köszönjük, ti kedves, nagylelkű varázslók, hogy életet adtatok nekünk – mondta a szellem.

– Jó fehérmágusok vagytok. Megérdemlitek, hogy Horadrim mágusok legyetek.

– Az utolsó próbához sok szerencsét kívánok.

– Te tudod, hogy mi lesz az? – kérdezte Harry.

– Csak sejtéseim vannak – mosolyodott el a lény.

Átadott neki, és Dumbledorenak egy gyűrűt, majd eltűnt.

- Ilyen nincs! – ordította mérgesen Daniel. – Ezt te csinálod valahogyan, mester!
- Nem – mondta nyugodtan a megnevezett – ez a természet ereje, amibe én nem nyúlok bele.
- Megtehetném, de nem akarom. Ne felejtssd, amit sokszor mondtam, és amiben te sokáig nem hittél nekem, Edward.
- A természet tényleg él, és lelke van. S ha kedves vagy hozzá, akkor ő is kedves lesz hozzád.
- Ti vakmerően bántatok vele, így ő is vakmerővé tett téged, és Maximust.
- De hát megkapták a driádok erejét! – mondta még mindig hitetlenkedve a fiatalabb Horadrim mágus.
- Igen – felelte Osuvox. – Ez a természet ajándéka számukra. És én biztos vagyok benne, hogy a kapott hatalmat a jó cél érdekében használják majd.
- És akkor most nézzük a harmadik, és egyben legveszélyesebb próbát! – mondta, és ismét egy másik helyre telepörtálta a két jelöltet.

Felhúzták az ujjukra a másik gyűrűt is, mire a sivatag, ahol álltak, egyszerre eltűnt előlük.

Egy ideig mindketten egy kék fényű térben álltak, de mire jobban körülnézhetek volna, hogy mi is történik velük, a furcsa jelenség már eltűnt. Ahogy földet értek, valami hideg, és keménynek csapódtak.

Egy hatalmas barlangban voltak, körülöttük pedig mindent a hó, és jég birtokolt.

Harry, és az igazgató gyorsan átváltoztatták vékony, a melegebb időhöz viselt ruháikat téli, vastag köpenyre.

Dumbledore melegítőbűbájt szórt mindkettőjük lábára, majd megszólalt.

- Az utolsó próba. Vajon itt mit kell csinálnunk? – kérdezte, de nem kellett sokáig várnia.

A jég körülöttük recsegni kezdett. A lény, ami megjelent, felülmúlta minden képzeletüket. Egy sárkány volt.

A két jelölt hátrálni kezdett. Alig tettek meg öt métert, mikor érezték, hogy mögöttük egy fal van. Nem tudtak tovább menni.

- Itt valami nagyon nem jó – nyögte Harry, miközben lekuporodott a földre, és felemelte a pálcáját.

– A sárkányok tudtommal csak tüzet tudnak fújni, és ha ez jégből van, akkor ez a szörnyeteg csak jeget tud csinálni.

– Mondtam, hogy a Horadrim mágusokkal van dolgunk – szólalt meg Dumbledore, és hatalmas tűzörvényt lőtt ki a sárkányra, mire az nekicsapódott a szemközti falnak. Az ütközés következtében a lángok elenyésztek.

– Méghozzá nem is akármilyen Horadrim mágusokkal – folytatta, és tovább lőtte a teremtményt, mire Harry is becsatlakozott.

– Egyenesen a legjobb elmével kell most különböző akadályok formájában megvívni csatánkat! – kiáltotta harciasan Dumbledore, és elrugaszkodott a talajtól.

Mikor a plafon közelébe ért, Harry azt hitte, hogy a professzor mindjárt lezuhan, a varázsló pálcájának egyetlen intésével a mennyezethez rögzítette magát egy jégből készült lánc segítségével.

A sárkány szájából hatalmas tűzkatlan csapott ki, így a falak egy része olvadni kezdett.

Dumbledore addig hintázott ide-oda, ameddig el nem érte, hogy a szörny egy dühött mordulással az igazgató lába után kapjon.

A mágus mintha csak erre a pillanatra várt volna, egyszerűen eltűntette az őt rögzítő jégoszlopot., Miközben zuhant, elgondolkodott.

– Mi lesz, ha akár csak egy kicsit is, de arrébbmegy? Hm. Akkor azt hiszem bizony közelebbi ismeretségbe kerülök ezzel a sok jéggel, amit nem szeretnék.

De a szerencse hozzá szegődött. Emberfeletti erővel érkezett meg a sárkány hátára.

Amennyire csak tudott, ráhajolt a nyakára, közben próbált nem törődni azzal, hogy mindjárt odafagy.

Ekkor a jobbj felől reccsenés hallatszott. Odanézett, és még épp látta, amint a sárkány szárnya Harry által leesik a földre.

– Harry! – kiáltotta az igazgató. – Ugorj ide hozzám!

Hogy szavait biztosítsa, pálcájából egy kötelet lőtt ki, ami egyenesen a fiú kezébe repült.

A sárkány felbódult, mikor észrevette, hogy jobb szárnya eltűnt.

Fehér színnel világítani kezdett. Az elvesztett végtag lassan, de biztosan kezdett visszanojni.

– Gyere már! – sürgette a szemüveges varázslót, mire Harry erős csúszásgátló bűbájt szórt a cipőjére, és gyorsan mászni kezdett a mögötte lévő víztől csöpögő jégfalon.

Mikor nagyjából Dumbledore válla környékén járhatott mindkét lába, a bal kezével erősen megragadta a kötelet, a jobb kezével pedig a pálcáját, elrugaszkodott.

Vízszintesen süvítő teste egyenesen az igazgató mögé dobta a sárkány nagy hátára, amitől egy pillanatra csak színes foltokat látott.

Megpróbált felülni, de majdnem lecsúszott, így hát nyugton maradt.

Érezte, amint a menetszél belekap a hajába. Ez az élmény közel sem hasonlított a Kviddicsben érzett repüléshez.

A barlang jégből készült falait csak holmi fehér villanásoknak látta. – Hova megyünk? – kiáltotta Harry.

– Nem tudom! – felelte az igazgató, közben pálcájának segítségével leszaggatta a plafonnak egy jókora darabját, mire az a lénynek csapódott.

A sárkány elvesztette koncentrációját a mozgása felett, és lezuhant. Felordított, végül nem mozdult többet.

A két varázsló gyorsan lemászott róla, majd szemügyre vették a környezetüket. Mindenhol csak falakat láttak, ám Harry mintha fényeket látott volna valahonnan, de ebben nem volt biztos.

Ekkor ropogás hallatszott. A nemrég megidézett pusztító sárkánytűz feljük közelített.

– Ki kell jutnunk valahogyan! – kiáltotta rémülten Harry.

– A plafon! – mondta Dumbledore.

Elővett talárjának zsebéből egy aprónak tűnő rudat, aminek az egyik végéből furcsán vesszők álltak ki.

És Harry megértette. Intett pálcájával, mire pár másodperc kíséretében Tűzvillám seprűje máris mellette termett.

Megnövelték seprűiket, majd felrepültek a mennyezethez.

– Ne már, mester! – mondta Daniel. – Ez nem jó, hogy ilyen könnyen megmenekülnek!

– Milyen kedves – mondta Osuvox. És - bármennyire is nem akarod, de ez így lesz. Nem nagyon szerettem volna elmondani, de már úgy érzem, hogy muszáj leszek a tudomásodra hoznom ezt a dolgot, ami nem mindig fér a fejemben veled kapcsolatban, amióta csak ismerlek. És mert ennek most van itt az ideje, íghát most mondom el neked.

– Aggódom miattad, Blake. Egy kicsit félek megadni neked a mesteri címet.

– Na! – kiáltotta felháborodottan Daniel. Ne már. És mégis, miért?

– Halálba küldenéd a tanítványaidat egy kis látványosabb előadás keretében? – kérdezte a Horadrim mester. A hangjából érződött, hogy ezt komolyan gondolja.

– Na jó, nem – mondta Daniel. – Bocsi. Felelőtlen voltam, és hülye.

– Nem – javította ki Osuvox. – Csak egy kissé meggondolatlan vagy. A veled született vakmerő kalandvágyadat még nem tudod kontrollálni, és ez sokszor veszélybe is sodor majd - ehhez nem kell a jövőbe néznom.

– Érzik rajtad az emberek, akik megismernek, és hosszabb időt töltenek veled. Amennyire erős vagy, annyira hülye is - egy szűk látókörű ezt mondaná.

– De erről majd később beszélünk. Foglalkozzunk most a tanítványaidal.

– Jól van – bólintott Daniel. Érdekelték Osuvox gondolatai, és meg is hallgatta azokat. Nem azért, mert ő volt a Horadrim mágusok vezetője, hanem mert tényleg reálisan, és úgy látta a dolgokat, ahogyan azoknak lennie kellett.

– Tehát – mondta Osuvox –, megérdemlik a szabadulást. És nem menekülnek, hanem egyszerűen befejezik a három próba utolsó feladatát.

– Gyanítom, hogy te is, vagy legalábbis hasonlóképpen csináltad volna – mutatott a kis gépezetre, amin a próbákat nézték.

Látták, amint Dumbledore, és Harry a mennyezet utolsó darabját is felrobbantja, majd kirepülnek a csillogó napsütésbe.

– De miért nem sétáltak inkább ki? – kíváncsiskodott Daniel.

– Úgy lett volna az igazi. Csináltál volna oda egy teleportkaput, hogy amikor kijönnek a barlangból, akkor egyből itt legyenek.

– Hol gondolod te azt az "itt" helyet? – kérdezte. – És egyáltalán hol sétálnak ki a barlangból? Láttad te őket valahol bemenni? Mert én nem nagyon.

– Hát... – szólalt meg elbizonytalanodva. Rájött, hogy most a mestere győzött.

– Nem tudtak volna kijönni – világosította fel Danielt.

– Mivel nincs kijárata a barlangnak. Folyton csak körbe-körbe sétálgattak volna, vagyis azt nem igazán hiszem, merthogy előbb égtek volna szét.

– DE az előző témánkhöz visszatérve. Mivel nem vagyunk sehol, így a tanítványaid nem látnak most minket – mondta nevetve Osuvox, és egy csettintéssel láthatóvá tette magukat, mire a körülöttük lévő gömb, és a szerkezet is megszűnt.

A két jelölt azonnal kiszúrta őket, és feléjük repültek.

Mikor megérkeztek, Harry könnyedén leugrott a seprűjéről, majd azt egy pálcintéssel eltűntette, az igazgató a fiúval ellentétben komótosan lemászott róla.

– Gratulálok mindkettőtöknek – mondta Osuvox, az ajkán őszinte mosollyal.

– Mi Daniellel láthatatlanul fentről néztünk titeket, és be kell valljam, hogy nagyon helytállóak voltatok mindhárom próbán. Így büszkén mondhatom, hogy megérdemlitek a Horadrim mágus címet.

– Mindjárt bemutatlak titeket a többieknek, és a feleségemnek, Opheliának. Aztán pedig hivatalosan is Horadrim mágussá avatlak titeket.

– Nagyon jól dolgoztatok együtt, ez figyelemre méltó munka.

– Először azt hittük, hogy inkább Harry az ötletek kiagyalója, és Dumbledore az erő a gépezetben, de a harmadik próba bebizonyította, hogy mindkettőtökben megvannak a tulajdonságok, amikről azt gondoltam, hogy az a ti különálló személyiségetekhez kapcsolódik.

Benyúlt köpenyének rejtett zsebeinek egyikébe, majd kis idő múlva két sárkányos gyűrű került elő belőlük, amiket átadott Harrynek és Dumbledorenak. – A harmadik próbátok eredménye – magyarázta.

Felhúzták ujjukra a mágikus égszert. – Egyébként a másik két gyűrű, a driádok gyűrűje, és a varázsnnyulak gyűrűje az erőtöket szimbolizálja. Vadság, kedvesség, és végül semlegesség, ha azt egy helyzet épp úgy kívánja.

az Osuvox mellett álló Daniel megszólalt.

– Lenne egy kérdésem. Dumbledore professzornak nem azért ment könnyebben a három feladat megoldása, mivel ő a boddzapálca ura?

– Hm – vonta össze a szemöldökét a mester –, nem igazán hiszem, hogy a halálvesszőnek bármi köze lenne az itteni mágiához.

– A pálcában lévő mágia egyedi, és sajátos. Tehát azt a mágiát használja, amit Dumbledore is birtokol, illetve amit a halál is ajándékozott az első tulajdonosának.

Egyikük sem lepődött meg, hogy Osuvoxnak erről is tudomása van. – Inkább miről nincs? – gondolta magában Harry.

– Mikor Horadrim mágus lesz – hallotta meg a mester hangját –, akkor részben az univerzum forrásához is hozzáfér majd.

Ezután teleportálta őket a Horadrim mágusok világába, ahol egy gyűlés keretében megtörtént a bemutatkozás, és Osuvox mindenkinek elmesélte a két jelölt próbáit.

Hatalmas ünnepséget rendezett, ahol mindenki jól érezte magát.

Majd egy órával később magához hívatta Danielt, és Maximust a két jelölttel együtt, végül így szólt.

– Most jön a hivatalos része a dolognak.

– Mikor Horadrim mágusok leszünk? – kérdezte izgatottan Harry. A mester bólintott.

Az istenek nagytermének közepére sétált a többiekkel a nyomában, mire minden beszélgetés abbamaradt.

– Üdvözlök mindenkit e jeles napon! – mondta, s hangja végigzengett a hatalmas termen.

– Két új Horadrim mágust köszönhetünk e naptól fogva köreinkben. Albus Dumbledore-t, és Harry Pottert!

Hatalmas ováció tört ki, mire a két mágus elmosolyodott.

Osuvox felemelte a kezét. A taps elhallgatott.

– Reméljük, hogy többé világunknak senki nem lesz árulója, ahogy az ezer ével ezelőtt történt, s e két tiszteletre méltó mágus mindig a jó oldalt fogja szolgálni.

Dumbledore, és Harry bólintottak, mire elmosolyodott.

– Akkor máától fogva Albus Dumbledore, és Harry Potter Horadrim mágusok! – kiáltotta.

Hirtelen az egész helyiségen valami megmagyarázhatatlan mágiahullám söpört végig. Mikor elérte a két jelöltet, azok fényleni kezdtek.

Felemelkedtek, majd eltűntek a teremből.

Egy perccel később hatalmas fényoszlop kezdett el pulzálni. Mikor kihunytt, a helyén ott állt Harry, és Dumbledore.

Azonban körülöttük olyan erők voltak már, amik ezentúl a Horadrim mágusokhoz kötötték őket.

Mindenki tapsolni kezdett, és örültek, hogy két új istenség foglal helyet soraikban.

– Elmehettek ha szeretnétek – mondta Osuvox, és egy-egy köpenyt adott át a két új Horadrim mágusnak.

– De azt tudnotok kell, hogy a világunk mindig örömmel vár titeket. Akár mikor is jöttök, mi szívesen fogadunk titeket.

– Köszönjük – mondta Harry, és Dumbledore, majd egy villanás kíséretében eltűntek, de mikor ismét megjelentek, már az igazgató irodájában voltak.

– Nagyon furcsa – szólalt meg Dumbledore – és körülnézett. – Minerva nincs itt. Úgy látszik, hogy órát tart.

Elfoglalta helyét az igazgatói székben, mire Harry is leült vele szemben.

– Érdekes, igaz? – kérdezte a professzor.

– Horadrim mágusnak lenni? – tette fel a nyilvánvaló kérdést a fiú.

– Igazából még nem fedeztem fel változást. Csak jobban érzem magam körül a mágiát, és olyanokat látok benne, amiket eddig nem, vagy csak halványan érzékeltem.

– De ha arra gondol, hogy azt találom e furcsának, hogy mostmár mi is Horadrim mágusok vagyunk, akkor igen. Pedig nemrég még féltünk tőlük.

Dumbledore elmosolyodott. – Nem az, hogy például én félttem tőlük, hanem inkább nem bíztam meg egyből bennük.

– Elvégre bár ismeretlenek, idegenek voltak. De most, hogy közéjük tartozom veled együtt, így már teljesen a bizalmamba fogadtam őket.

– Bár ha nem így lett volna, és most ennek a hatalma nélkül lennénk itt, akkor is feltétlen bizalmamat élveznék.

A két mágusra csend telepedett. – Elmondod a barátaidnak? – kérdezte.

– Ha nem tenném, szerintem akkor is rájönne egy idő múlva.

– Igaz – szólalt meg elgondolkodva. Még a diákoknak is el kell mondanom valahogy. Aztán pedig bekerül a Reggeli Prófétaiba.

Harry elvigyorodott. – Hajaj. Képelem, hogy milyen cikk lesz az.

– Rita Vitrol tíz oldalt biztosan ír róluk.

Dumbledore kuncogott. – Az meglehet. De akkor aláírná a halálos ítéletét. Csak próbáljanak meg valami rosszat firkálni.

– Szerintem Daniel és Maximus, ha nem tetszik nekik valami, tesznek róla, hogy normálisan írjon.

– Egyébként így már gyerekjáték lesz aurornak menned, ugye tudod?

– Igen – bólintott Harry. Egy kicsit meglepte a hirtelen témaváltás.

– Igaza volt Osuvoxnak – mondta ismét az igazgató más vizekre terelve a beszélgetést.

– Nem szabad, hogy áldozatul essünk a sötét oldal csábító erejének. Nagy mágiának vagyunk a birtokában, Harry. Ehhez kétség sem fér hozzá.

– Tudom – mondta fáradtan.

Felkelt a karosszékből, hogy útját a Griffendél klubhelyisége felé vegye.

Tudta, hogy akármennyire is szeretne aludni, tartozni fog még egy beszámolóval a barátainak.

– Majd megpróbálom olyan röviden elmondani nekik az egészet, amennyire csak lehetséges – gondolta.

Mikor bemászott a portrélyukon, hatalmas csend fogadta.

Mindenki őt nézte, de a nagy némaság úgy, ahogy jött, el is tűnt.

Egyszerre mindenki kérdésekkel kezdte bombázni, mire ő felemelte a kezét.

– Tudjátok – kezdte fáradtan –, a világunk alapjait a Horadrim mágusok rakták le, akik egyes legendák szerint, a feledés homályába merültek.

– De most, vagyis egy évvel ezelőtt végre sikerült megvívniuk háborújukat, és ezen a napon két mágussal gazdagodott az istenek világa.

– Dumbledore professzor, és én Horadrim mágusok vagyunk. Most jöttünk a beavatási szertartásról.

Azzal ahogy volt, felsétált a fiú hálótermekhez vezető lépcsőn.

Hallotta, amint páran beszélgetni kezdenek mögötte.

Mikor felért, nem lepődött meg, hogy Evelynt, Ginnyt, Hermionét és Ront már a szobájukban találta.

– Figyeljetek. Nagyon fáradt vagyok. Sokat harcoltunk Dumbledore professzorral, hogy megkapjuk a Horadrim mágusok címet.

– Értem – szólalt meg Hermione. – Három napig távol voltatok, és harcoltatok?

– Hogy mi? – kérdezte meglepetten a szemüveges varázsló, és leült az ágyára, mire Evelyn hozzá bújott.

– Akkor, ahogyan időutazni voltunk, most ezek szerint ti sem érzékeltek az idő múlását – mondta Ron.

Harry mesélt barátainak a fő mesterről, amit tudott róla, az istenek világáról, és elmondta nekik a három próbát, ami a réten, a sivatagban, és a jégbarlangban történt.

– Hú – ámuldozott a két Weasley testvér. – A Horadrim mágusvezér által létrehozott szörnyekkel, és az általa okozott katasztrófák ellen harcoltatok? – kérdezte Ginny.

– Ez azért nem semmi – kontrázott rá Ron.

– Daniel, és Maximus is nagyon erősek – mondta Evelyn. – Hát még Osuvox. Kíváncsi lennék az erejére.

– Hát igen – felelte mosolyogva Harry. – Most hagynátok aludni?

– Persze – szólalt meg azóta Hermione, mióta Harry befejezte kalandos történetét.

A lány, mikor látta, hogy Ron nem igazán szeretne kimenni, noszogatni kezdte.

– Ha szeretnétek, ti is mehettek – mondta Harry Ginnynek, és Evelynnek címezve a mondatot, miközben távozó barátait figyelte.

– Maradhatok veled? – kérdezte a kislány, mikor látta Ginnyt, hogy a többiek után ment.

– Igen, ha szeretnél – mondta, és hagyta, hogy kishúga bebújjon mellé az ágyba.

Mikor csaknem álomba szenderült, Evelyn hangját hallotta. – Érzem az erődöt.

- Örülök neki – felelte a mágus, és adott egy puszit a lánynak.
- Biztonságban érzem magam melletted – folytatta.
- Miért? Eddig nem érezted magad biztonságban velem?
- De, csak most jobban, mint eddig bármikor.

Tíz perccel később Harry szemei lecsukódtak, s mielőtt el nem merült volna az álmok világában, érezte, amint ajkait ismeretlen ajkak érintik. A csók rövid volt Evelyn számára, ugyanakkor érzelemmel teli. Tudta, hogy ez volt talán az utolsó.

- Te jó ég. Tulajdonképpen mit csinállok? – kérdezte magától.
- A saját bátyámat csókoltam meg az előbb. Ilyen nincs. De miért? – töpregett, miközben az alvó mágust nézte.

Egyszerűen csak tetszett neki, ennyi volt az egész. De akkor miért nem keresett a korosztályának megfelelő fiút? Hiszen sokan rajongtak érte. De ő mindenkit kedvesen elutasított, vagy szimplán barátként (kedvelte) őket.

Bár – gondolta – a rajongás, és a szerelem közt azért van különbség. Nem is kevés. Elhatározta, hogy beszélni fog Dumbledore-ral, mikor órája lesz vele.

Az idős mágus elég közel állt hozzá, ezért úgy érezte, hogy megoszthatja vele ezt a titkát is.

Óvatosan felkelt, és követte a többieket a társalgóba.

- Alszik már? – kérdezte Ginny, mikor barátnője lesétált a lépcsőn.
- Igen – felelte Evelyn.

Ekkor a klubhelyiség festménye kinyílt, és rajta Colin rontott be.

– Dumbledore professzor szeretné, ha felmennél hozzá! – mutatott Evelynre a fiú, mire sokan a Creevey fiúra pillantottak.

- Jól van – mondta. Felkászálódott a fotelból, ahová az előbb letelepedett.
- Mindjárt jövök – intézte szavait barátaihoz.

Mikor felért az igazgatói irodát őrző szobor elé, az magától félreugrott – mostanában ez a szokása – gondolta Evelyn.

Amint belépett az irodába, a professzor mosolyogva köszöntötte.

- Csakhogy itt vagy!

Hellyel kínálta a kislányt, aki leült vele szemben, ahol nemrég Harry foglalt helyet.

– Mit szeretne, professzor? – kérdezte, miközben elvette a mágustól a felkínált bögrét, amiben a lány szerint eper ízű tea volt.

– Talán – jutott eszébe –, ha már itt van, akkor most is elmondhatná a varázslónak a Harryvel kapcsolatos problémáját. De inkább nem. Majd később. Úgy is ráér még.

– Nyilván Harry elmondott már nektek mindent, ami az elmúlt három napban történt velünk – térítette magához Dumbledore hangja.

– Igen – mondta, és elvett egy darab süteményt az asztalra varázsolt tálcáról.

– Akkor jó. És mit gondolsz erről az egészről?

Vajon miért kíváncsi Dumbledore a véleményemre? – merült fel Evelynben a kérdés.

– Nem is tudom – kezdte bizonytalanul –, örülök, hogy a Roxfort védelme két olyan Horadrim mágussal bővült ki, mint Ön, és Harry.

– Bár – folytatta egy kicsit határozottabban –, nem hiszem, hogy most a sötét erők ellen kellene, hogy harcoljunk, mivel béke van.

– Sajnos nincs béke – mondta a mágus. – a sötét erők mindig jelen lesznek. Csak lehet, hogy néha elrejtik magukat.

– És tudod – mondta, miközben elfogyasztott egy süteményt –, azt hiszem, hogy a gonosz erők megint életre kelnek.

– Ezt miből gondolja? – tette fel a nyilvánvaló kérdést a kislány, miközben megitta a teáját, és a kiürült bögrét a tölgyfából készült íróasztalra tette.

– Most, hogy Horadrim mágus vagyok, jobban megérzek a mágiában egyes dolgokat.

– És sötét dolgok vannak készülőben, Evelyn. Én pedig egyedül kevés leszek ehhez a háborúhoz.

– Egyedül? – kérdezte meglepetten a lány. – Már miért? De hát Harry is, és még egy csomó varázsló is megvédi majd a világunkat. Nem? A többi Horadrim mágussal együtt.

– Ez nem egészen így van – mondta az igazgató. – Elmondok neked egy nagy titkot.

– Harryvel a második próbán életet adtunk egy driádnak, ahogy ezt nyilván ő is elmondta.

– És ezt meghálálta nekünk egy gyűrűvel – mutatta fel az égszert, ami az irodában uralkodó esti félhomálynak köszönhetően most halványzöld fénnel világított.

S ahogy a kislány közelebből is szemügyre vette, úgy érezte, mintha vibrálna, sótt. Egyenesen pulzált volna az igazgató kezén a benne lüktető mágiától.

A gyűrűn tekergőző halvány fénycsíkok, amik valószínűleg a növényeket szimbolizálhatták gondolata szerint, szinte alig észrevehetően, de változtatták a színüket.

Egyedül az a nagy, és fehér kő, ami mintha egybeolvadt volna a mágus másik két ujján lévő gyűrűkön lévő kövekkel, igen érdekes színt kölcsönzött az egész jobb kezének, melytől halványan, de világítani látszott a szivárvány minden színében.

A piros, és a kék színek nagyon is jól összeillettek., Az egyesültmágia szinte félelmet keltett a kislányban, mikor megértette a szimbólumot. A teljes hatalom jelképe volt ez.

– Ha egy szelemet is életre tudtunk kelteni csupán az akaratunk erejével – hallotta meg ismét az igazgató hangját –, így ha mi, a Horadrim mágusok képesek vagyunk szövetkezni a túlvilággal, akkor miért ne tehetnénk meg ezt önmagunkkal is?

Amint ezt kimondta, az irodában apró szélmozgás kezdődött, pedig minden ablak zárva volt.

A kislány fejében megszólalt a vészharang, hogy meneküljön, de a félelem törként hasított a szívébe. A bénultság erejétől nem tudott mozdulni.

Egész testében megborzongott, ellenben az ősz mágus teljesen nyugottnak tűnt.

A furcsa mágiakisugárzás teljesen elenyészett, mire Evelyn megszólalt.

– Azt hiszem ezt nem teljesen értem. Mit szeretne ezzel mondani, professzor?

– Azt – mondta Dumbledore –, hogy létrehozom önmagamát még egyszer ebben a világban.

– Jó lehet, hogyha olyan nagy hatalmú mágusból, mint én, van még egy a földön. Csak úgy megjegyzem, ezt akár Harry is megtehetné. Már csak azért is, mivel a Horadrim mágusok, akik az istenek világában vannak, nem biztos, hogy lejönnének ide, hogy segítsenek nekünk, ha lenne valami baj. Mármint nem mindegyik.

A kislány levegő után kapott. Mire feleszmélhetett volna, már ki is mondta, amit nem akart. – Ne tegye! – suttogta rémülten.

– Ugyan, Evelyn – mondta a varázsló, és hozzá elmosolyodott.

– Miért ne? Ezzel csak jót teszek a világnak.

– Ne... nem tudom – mondta félelemtől elcsukló hangon, majd felpattant, és kirohant az irodából.

Tudta, hogy az igazgató nem legilimentálta őt, hiszen azt, mivel Harry is tanította, megérezte volna.

– De mi van, ha nem? – motoszkált benne a kérdés, ami csak arra készítette, hogy gyorsabban fusson.

– De ettől függetlenül – gondolta – félelmetes volt.

Egy kanyarban csaknem nekicsapódott az előtte lévő falnak, de még időben balra fordult, ezzel elkerülve a frontális ütközést.

Hirtelen rájött, hogy miért nem akarta, hogy még egy klón Dumbledore legyen ezen a világon.

Harry elmondta nekik, hogy a mesterük felhívta a figyelmüket a sötét oldal csábító hatalmára, aminek ellen kell állniuk a Horadrim mágusoknak, mivel ha nem teszik, ugyan arra a sorsra jutnak, mint ezer évvel ezelőtt a mára már a jók oldalát képviselő Maximus Phoenix.

A klubhelyiségig vezető utat futva tette meg, mikor pedig berobogott a festményen keresztül, odarohant barátaihoz.

Disaudio bűbájt vont maguk köré, és gyorsan elmesélte a többieknek azt, amire most rájött.

Elmondta az irodában történeteket is, és a Horadrimágusokkal kapcsolatos gondolatait. Mikor a végére ért, három döbrent szempárral találta szembe magát.

– Azt akarod mondani – kérdezte Ron –, hogy esetleg a klón Dumbledore simán áldozatul eshet a sötét oldalnak?

- Igen – felelte Evelyn –, mivel ha Dumbledore professzor klónozná magát, akkor ő is Horadrim mágus lenne.
- Onnantól kezdve a beavatási szertartás már mindegy lenne, mivel az erejét a valós személy átadta a másolatnak.
- Ez tényleg félelmetes – suttogta elborzadva Hermione.
- Harrynek is el kell mondanunk – szólalt meg pár másodperccel később Ginny.
- Ő talán tudna valamit tenni, hogy ez az egész borzalom véget érjen, elvégre bár egyforma erősek.
- És Dumbledore ezt nem tudja? – kérdezte Ron.
- Vagy még nem gondolt bele, hogyha klónozza magát, akkor megkapja azt az erőt, aminek ő a birtokában van?
- Azt hiszem, hogy most még nem – szólalt meg a kislány, és megszüntette a zajszigetelő varázslatot.
- Hát igen – mondta Hermione.
- a hatalom, ha hozzájut az ember, akkor elveheti az eszét.

Dumbledore az irodájában járkált, pillantása sokszor az ajtóra tévedt.

Az előbb küldött egy üzenetet Piton professzornak, hogy szeretné, ha feljönne az irodájába.

Tíz percel később a nagy ajtó kinyílt, és rajta fekete talárban a bájjalmester lépett be.

- Mit szeretne, Albus? – kérdezte, és leült egy székre, mire Dumbledore is helyet foglalt.
- Tudod, Perselus – kezdett bele az igazgató – Horadrim mágus lettem, akárcsak Harry. És úgy érzem, hogy sötét erők közelednek.
- Klónozni szeretném magam, hogy a háborúban még egy olyan erős mágus, mint én, tudjak segídeni ott, ahol szükség van rá. – Egyedül kevés leszek ehez.
- De ott vannak a Horadrim mágusok, és mi is harcolni fogunk a gonosz erőkkal, mikor életre kelnek, – vágott közbe Piton.
- Evelyn is ezt mondta az előbb, mikor magamhoz hívtam.

A bájjaltan professzor meglepődött. Mi dolga lenne Evelynnek Dumbledorral?

- Segíts nekem, Perselus. Pajzsot akarok emelni a világ köré. Olyan pajzsot, mely az én erőmből fakad. Olyan pajzsot, ami csakis hozzám hűséges – mondta, közben pedig felkelt székéből, hogy Perselus szemébe nézzen.
- Készítsd el nekem a klónozás italát, kérlek.

A bájjalmester felállt, majd elővette varázspálcáját.

Felemelte, mire fehér fény csapott ki a végéből. Mikor elenyészett, az asztalon már egy apró üvegcsé volt.

– Ez még régen kellett Voldemortnak – tájékoztatta Dumbledore-t annak kérdő tekintete láttán.

Varázspálcájának egyetlen intésével egy vízzel teli üstöt bűvölt az iroda közepére. Mikor az forni kezdett, beleöntötte a bájjalt.

Ezután megkérte Albust, hogy a hajából adjon oda neki egy szálát, mire ő így is tett.

A bájjal lila színből ezüstre váltott, mire a tanár a Horadrim mágus felé fordult.

– Mondom a bűbájt, amit mikor szólok, varázsoljon az itálra – mondta, mire a másik mágus bólintott.

Piton leírta egy pergamenre a varázslatot, majd átadta az igazgatónak.

– Kezdje – szólalt meg egy kis idő elteltével.

Dumbledore elővette a pálcáját, az üstre szegezte, és így szólt.

– Nigror, oris. Scuritas calligo, inis.

A bájjal kavarni kezdett, s mintha egy ember alakját próbálta volna felvenni.

– In tenebris luce – folytatta egy kicsit hangosabban, mire az üstből fény tört ki, ezzel beborítva az egész irodát. – Postsomnus! Decessus! – ordította.

– Discessus, mors e vita!

– Contra vim mortis, non est medicamen in hortis! – olvasta fel az utolsó mondatot is, amit szinte már üvöltött, ugyanekkor Piton rászzegezte a pálcáját, és így szólt. – Caeco caligine, consitus!

Ahogy a két különböző varázslat egyszerre hangzott el, az eredeti Dumbledore mellett hirtelen megjelent a saját klónja, és a pálcán lévő emlékfonal, amit az igazgató fejéből bűvölt ki, elérte a másolatának az elméjét, mire az csaknem összeesett, de a bájjalmester elkapta.

A klón szeme csukva volt. Piton letette őt az igazgatói rezidenciából nyíló hátsó szobában egy ágyra.

– Hát ez egy kicsit fárasztó volt – mondta a Horadrim mágus, közben a másik professzorra kacsintott félholdkeretes szemüvege mögül. – Köszönöm, hogy segítettél.

– Nincs mit, Albus – felelte a bájjalmester.

– Először csináltunk ilyet, és ahhoz képest szerintem jól sikerült – mondta Dumbledore. Piton bólintott.

– Arra rájöttél, hogy a klónod is Horadrim mágus lett? – kérdezte.

– Igen. Pont ezért akartam ezt. És biztos vagyok benne, hogy nem fog átállni a sötét oldalra.

– Egyébként – törte meg a csendet egy kis idő múlva –, mi történt volna, hogyha az emlékeimet nem másolod át a klón fejébe?

– Megtámad minket, és nagy valószínűséggel engem megöl – mondta habozás nélkül, és a szája szegletében megjelent egy halvány mosoly, amint észrevette, hogy az igazgató meglepődik.

Harry olyan hirtelen ült fel, hogy a fejét csaknem beütötte az előtte lévő nyitott ablakba. Amit álmodott, tudta, hogy megtörtént, mégpedig itt, a kastélyban.

Kiugrott az ágyából, gyorsan felvette edzőcipőjét, majd lerohant a klubhelyiségbe.

Mikor meglátták a barátai, kérdően ránéztek.

Odasétált hozzájuk, és megkérte őket, hogy kövessék a szobájába.

Mikor mindenki bent volt, Harry gondosan lezárta az ajtót, hogy senki ne hallgathassa ki őket, majd elmesélte, amit álmódott, hogy Dumbledore a kastélyban létrehozott magának Piton segítségével egy klónt.

Aztán Evelyn beszámolt bátyjának az igazgatónál tett látogatásáról, és az ott történetekről.

Így már telljes a kép – mondta Ron.

– Vajon mit kellene tennünk? – kérdezte Ginny.

– Nem tudom – felelte elgondolkodva Harry. Megpróbálok kitalálni valamit.

Maximus a Daniellel folytatott beszélgetése után, mikor ugyanis azt tárgyalták meg, hogy Blake elvállalta a küldetését, amit meg is köszönt neki, elmondta azt, ami már egy ideje nyugtalanította.

– Van egy olyan balselytelmem, hogy valami nem stimmel a mágiában.

– Ezt én is észrevettem – helyeselt Maximus.

Hirtelen mindkét férfi egyszerre teleportált el az istenek palotájából a Roxfortba, azon belül is az igazgatói irodába.

Mindkét mágus innen érezte az ismeretlen erő forrását. Mikor beléptek az irodából nyíló hátsó szobába, meg is találták, amit kerestek.

– Hm. Dumbledore létrehozott magának egy klónt – közölte tárgyilagosan Maximus.

– És ez baj? – hallották meg a hátuk mögül az eredeti Dumbledore hangját.

– Azt hiszem Szólnia kellett volna Osuvoxnak – mondta Daniel.

– Nem hiszem – mondta elgondolkodva Maximus.

– Szerintem már tud róla. És ha eddig nem üzent Dumbledorenak, akkor nincs gond.

– De mindenesetre vigyázz vele, Albus.

– Már megkapta az emlékeimet. Perselusszal csináltuk meg.

– Mmm. Vagy úgy! – mondta Daniel. Azt hiszem, rájöttem az okára, hogy miért nem szólt a mester.

– Mivel nagyon jó dolgot tett, professzor.

– Mit? – kérdezte Dumbledore.

– Ha minden igaz, akkor hamarosan ismét megalakulhat a Hetek Szövetsége.

Maximus meglepetten barátjára pillantott.

– Az micsoda? – kérdezte az igazgató, miközben kísértelt a hálósobából, nyomában a másik két mágussal.

– Ezt nemsokára meg fogja tudni – mondta Maximus, és helyet foglalt egy kanapén a bejárat ajtó mellett.

Kitárult az igazgatói iroda ajtaja, és rajta Harry lépett be.

Szemügyre vette a jelenlévőket, végül leült Maximus mellé.

Az ifjú Horadrim mágus alig helyezkedett el, mikor Dumbledore szobájából a saját klónja lépett ki.

Pontosan ugyan úgy nézett ki, még a szemüvege is ugyanaz volt, akárcsak az íróasztal mögött ülő mágusé, leszámítva azt a különbséget, hogy a klón Dumbledore jóval fiatalabbnak tűnt - Harry becslése alapján harmincéves lehetett.

– Mindent hallottam, ami körülöttem történt, még ha aludtam is – mondta, és leült idősebbik énjével szemben, közben pedig Maximus, és Harry halk beszélgetésbe kezdett.

– Ennek örülök – felelte az eredeti igazgató.

– Azért hoztalak létre, hogy megvédj minket, és hogy pajzsot képezz a világunk körül.

– Te is, akárcsak én, Horadrim mágus vagy.

– Igen – mondta a fiatalabb professzor. Boldog vagyok, hogy létrejöttem.

Daniel elnevette magát. – Harry, és a barátai mindent kiderítettek – szólalt meg Maximus.

A fiú látomás formájában tudomást szerzett a klón létrehozásáról, Evelyn pedig elmesélte a barátainak, ami itt történt vele.

A Hetek Szövetsége – kezdte minden bevezető nélkül Daniel, közben pedig leült egy székre – egy titkos rend volt a Horadrim mágusok között.

– Ők erősebbek voltak, mint a többiek, sőt. Van merszem megkockáztatni azt is, hogy talán még Osuvox hatalmát is felülmúlták.

– Mivel ugye a hét a legerősebb mágikus szám, így ha összedolgoztak, akár képesek voltak együtt egy egész univerzumot teremteni.

Egyesek Merlin Rendnek is hívták – mondta Maximus.

– És az igaz – kérdezte Harry –, hogy mi, mint Horadrim mágusok képesek vagyunk akár feltámasztani embereket is?

– Ahogy ezt meg is tettétek Dumbledore professzorral, igen – felelte készségesen Daniel –, bár nem pont ember, hanem driád volt.

– Na meg a klón is – szólalt meg Maximus, miközben Dumbledore fiatalabbik mására mutatott.

– Tehát – vette vissza a szót Daniel – a Hetek Szövetsége tulajdonképpen az alapkőve a Horadrimrendnek.

– Ezekről egyáltalán nem írnak a Merlinkódexben – mondta Harry.

- Annak csak a neve kódex – tályékoztatta Edward.
 - Az eredeti kódex a Horadrimek világában van.
 - És – folytatta Maximus –, ha sikerül megtalálnunk még két olyan mágust, akiről kiderül majd, hogy a Rend hiányzó emberei, akkor ők is csatlakozni fognak hozzánk.
 - Mi van, ha nem? – kérdezte a klón Dumbledore.
 - Olyan nincs – vágta rá Maximus – mivel a Hetek Szövetsége az a jók védelmezője.
 - Hát – mondta bizonytalanul Daniel –, végül ki tudja. Az isteneknél bármi lehetséges. Lehet, hogy lesz majd valamikor olyan Hetek Szövetsége, ami gonosz.
 - Csak akkor nem ez lesz a nevük – morogta Phoenix. Daniel elmosolyodott.
 - Eddig kik a tagjai a rendnek? – tért rá a lényegre az igazi Dumbledore.
 - Te, és a klónod – mondta Daniel – Harry, illetve Maximus és én.
 - Ezért kellene megtudnunk minél gyorsabban, hogy ki az a két mágus, akik a Hetek Szövetségének elveszett tagjai.
 - De miért ment szét a Rend? – kérdezte Harry.
 - A háború miatt – felelte egyszerűen Maximus.
 - Csak úgy kíváncsiságból. Az nem legenda – tett fel egy újabb kérdést Dumbledore – hogy nektek – mutatott Danielre és Maximusra – Merlin az apátok?
 - Nem egészen – felelte Daniel. Nem vagyunk testvérek, csak barátok, de sokan azt hiszik, hogy rokoni kapcsolatban vagyunk.
 - Mármint az lehet, hogy Maximus a távoli családtagom, de a könyvek itt egy kicsit tévednek, mikor minket, mint testvéreket emlegetnek együtt.
 - De hogy nekem Merlin az apám, ez igaz.
- Harry elgondolkodott. Egy olyan hatalmas mágusnak, mint Merlin, az ő fia a Hetek Szövetségének egy tagja. Jó lesz megjegyezni.
- És nem tudod véletlenül – kíváncsiskodott tovább Harry –, hogy az az eltűnt lány, aki a húgod, ő neki mi lehet a neve, és hogy vajon hol lehet most?
- Daniel olyan gyorsan pattant fel a székről, mintha rugóba ült volna. – Oana? – kérdezte, és Harry felé fordult.
- Tehát az a neve! – kiáltotta a klón Dumbledore.
 - Ezt én sem tudtam – mondta az igazgató.
 - Erről a napokban beszéltünk Emilyékkel – mondta gondolataiba merülve, és visszaült a székére.
 - Mostmár tényleg meg fogom keresni, mivel úgy érzem, hogy valamihez nagyon kellene fog, ha ilyen sűrűn szóba kerül, szinte mindenhol.
 - Szerintem ne keresd – tanácsolta Harry.
 - Miért? – kérdezte Daniel.

– Azért, mivel ha azt akarná, hogy keresd, akkor nem várná meg, hogy utána menj, hanem ő jönne ide.

- Bizony, hogy kell! – kiáltotta izgatottan Maximus.

– Azt hiszem kiderült a rejtély, Edward, amit Cain-vel szeretünk volna megfejtetni egy évvel a visszatérésem után!

Harry és a két Dumbledore nem tudta, hogy ki az a Cain, de nem szóltak közbe.

– A hordozó – formázta némán Daniel szája a mondatot.

– Milyen hordozó? – tette fel az őt érdeklő kérdést Harry.

– Van köze Ellie Watneyhoz? – kérdezte az igazi Dumbledore.

– Nincs – mondta Daniel, de ugyanekkor Maximus pont az ellenkezőjét mondta.

– Már miért lenne? – kérdezte Edward, és a barátja felé fordult.

– "A Hetek Szövetségének, ki e titoknak csillaga, keresztezi útját egy másik nagy csoda" – világosította fel Maximus.

– A jóslatból egy részlet. Amit nem értettünk! – mondta Daniel.

– Mondd el kérlek az egészet – kérte a fiatalabbik Dumbledore.

– Ez a legutolsó Merlinprófécia – mondta az idősebbik professzor. – Bár jómagam egyet sem hallottam.

Mikor Daniel elkezdte, Maximus is vele mondta.

Eljő egy háború, mely világunk porig rombolja,

De nincs sötétség, mely a jók szívét feketébe borítja.

S mikor mindkét oldal elfáradt már,

Egy fényes kis csillag csak vár, és vár.

A reménynek sugara még védtelen,

Nem tudja ő, hogy közeleg a végzet.

A sötétség démonát eltűntette egy barátság,

Így hosszú időig nem lesz majd gonoszság.

Ezer évvel később egy holt tudat visszatér,

Tüzet gyúlyt a szívekben,

Merlin Rendje egyesül egy éjen.

A Hetek Szövetségének, ki e titoknak Csillaga,
Keresztezi útját egy másik nagy csoda.

S tévedések, talán hazugságok születnek majd a lányról,
Kiről nem is sejtik elveszett társai, hogy megszabadítja őket sötét átkuktól.

Az átkuktól, melytől elvesztek,
De ha a nyolcak egyesülnek,
Akkor a kicsiny csillag ismét vezethet.

Mikor a végére értek a jóslatnak, Dumbledore megszólalt.

– Ez azt akarja mondani, hogy egy háború után a Horadrim mágusokra, azaz a varázsvilág alapítóira sötétség borult, de volt egy reménycsillag, azaz Edward, aki kivárt a megfelelő időre, mikor egyesítette Camilla Blake, és Ellie Watney tudatát.

– Mivel tudta, hogy a Hetek Szövetségének ő lesz az egyik elveszett tagja, merthogy Merlinus elmondta neki, mielőtt meg nem halt volna.

– Így igaz – bólintott Daniel. Bár valami vagányabb jelzőnek jobban örültem volna a "kicsiny csillag" helyett, de ez is megteszi.

– Tehát Camilla Blake, az én lányom, ő az egyik tagja, a másik pedig a húgom, Oana.

– De van valami, amit még nem értek – mondta Harry egy kis idő elteltével.

– Ennek az egész rendnek a kvintesszenciája pedig egy hordozó, akit még nem találtunk meg?

– Így van – szólalt meg az idősebb Dumbledore. – Ez a jóslat egyébként kicsit homályos pár helyen.

Pontosan nem derült ki az, hogy milyen hordozóról is beszél Merlin. Mivel volt az, amikor Camilla, és Ellie tudata egyesültek, ott Ellie volt a hordozó, aki ugye most Daniel lánya, mint Camilla Blake.

– És még van az a Hordozó, aki ezt az egész rendet összetartja, hogy úgy mondjam?

– Így van! – kiáltotta Daniel és örömeiben a levegőbe boxolt.

– Csak annyi a dolgunk, hogy megkeressük a rejtett hordozót, aki egy lány.

– Ez épp elég – szólalt meg a klón Albus.

– Aha – gondolta magában Harry –, tehát öt fiú, és három lány. Így jön ki a nyolc mágus.

– amúgy – mondta Maximus, és búvölt magának egy pohár kávé –, azért tűnik homályosnak pár helyen a jóslat, mivel Merlinus nem tudott pontosan mindent megmondani előre, mert a jövő mindig változik.

Nem nagyon, csak egy kicsit, de ahhoz éppen mégis eleget, hogy az ilyesfajta prófécia még véletlenül se legyenek pontosak. Nem hiába olyan érdekes ez a mágiaág, tehát a jóslás.

Ezután a rögtönzött gyűlés véget ért, s Harry mikor magához hívta barátait a szobájukba, mindenről beszámolt a többieknek.

Mikor befejezte a hosszú történetet, a barátai meg se tudtak szólalni a döbbenettől.

– És félig – mondta Harry –, ti is segítettetek nekünk, a Horadrim mágusoknak abban, hogy végül minden kiderüljön.

Az események után két héttel bekövetkezett a vizsga időszaka.

Harry, és ezt még magának sem vallotta volna be igazán, de egy kicsit félt a vizsgák előtti éjszaka, hogy mi lesz, ha nem tud megfelelni, de sikerült.

Szinte csak tanult azon az estén, és volt is mit, amit még nem tudott, és újdonság volt neki.

Mikor meglátta az eredményeket, először nem akart hinni a szemének.

SVK-ból kiválót, Bájitaltanból, Bűbáj, és Átváltoztatástánból pedig várakozáson felülit kapott, tehát mehetett az aurorképző központba.

A barátja, Ron is hasonló eredményekkel végzett, mire a családja nagyon büszke lett rá, és még azon a napon akkora bulit rendeztek, hogy még a külföldi Weasley rokonokat is meghívták.

Így ő is vele tarthatott a négy évig tartó kiképzésre.

Hermione a gyógyítói pályát választotta, bár érdeklődött a minisztériumban található irodai munka felé is, de Ron unszolására - mondván, hogy ő annál sokkal többre vihetné a szinte mindegyik tantárgyra kapott kiváló eredményével, a Szent Mungoba ment.

Már csak egy nap volt hátra a szünidőig, mikor ugyanis hazamentek, és szeptembertől az új iskolában kezdték a tanévüket.

Miközben Harry a Roxforti birtokon sétált a napsütésben, elgondolkodott. – Milyen szép ez a táj. Sokat nem gyönyörködtem benne, pedig lett volna miben:

A fák alatt, ahol a barátaival olyan sokat voltak, és tanultak, vagy csak beszélgettek. Most ugyancsak diákok tartózkodtak ott, szinte majdnem mindegyik házból.

Megnézte magának Hagrid kunyhóját, ahol jópár kalandot, leginkább másodikban, de elsőben is megélt Ronnal, és Hermionéval.

Látta a fúriafüzet. Ott tudta meg, hogy az akkori Sötét Varázslatok Kivédése tanára vérfarkas. Ott találkozott először a keresztapjával, és ott derült ki, hogy ki árulta el a szüleit annak idején.

– De Peter Pettigrew mára már a múlté, hála a Horadrim mágusoknak – gondolta, és odasétált a tóhoz.

Ott ment le a hatalmas mélységekbe, hogy megmentse Ront, és Gabrielle Delacourt, Fleur húgát.

Egyszerűen nem tudott olyan helyre menni a Roxforton belül, ahol ne történt volna vele valami. De ezért szerette a kastélyt.

Volt itt jó is, rossz is. De ez így volt megírva az időben.

– Már megint a Horadrim mágusok – sóhajtotta Harry, és felemelt egy követ, majd azt teljes erejéből a vízbe dobta.

Érezte, amint valaki hátulról átöleli. Nem kellett hátrafordulnia ahhoz, hogy tudja, Evelyn az. Felismerte a jázminillatú parfümjéről.

– Hiányozni fogsz – suttogta a fülébe a lány.

– Csak négy évig nem látsz majd – felelte lazán Harry.

– De én nem fogom kibírni.

– Ó, dehogy is nem. Ha Ginnynek is menni fog, akkor neked is.

– Ha azt mondd, akkor biztos, hogy igen.

– Egyébként majd beszélni fogok Dumbledore professzorral. Tudod, hogy miről.

– Ahogy gondolod – egyezett bele a szemüveges mágus. – Aztán írd majd meg, hogy mit mondott.

Látta, amint Ron, és Hermione közelednek hozzájuk.

– Tudod, csodálom, hogy átmentél a vizsgákon – mondta Ron, mikor mellé ért. Evelyn időközben hátrébb lépett, és leült egy elővarázsolt plédre.

– Te mondd? – kérdezte Harry, és kényelembe helyezte magát kishúga mellett, mire két barátja követte a példáját - Ron még le is feküdt a puha anyagra, ezzel csaknem elfoglalva még a legkisebb helyet is, amit pedig a lassan feléjük sétáló Ginnynek szeretett volna fenntartani Harry.

Hermione egyszerűen rácsapott egy jó nagyot Ron hátára, mire a fiú arrébb gurult, hogy aztán visszamehessen oda, ahol volt.

– naa! – méltatlankodott a fiú. – Nem adtam rá okot, hogy bántsál.

– Dehogyan nem – mondta komolyan szánt hangon Hermione, de az arcán megjelenő mosoly nem úgy mutatta, hogy a lány nagyon is annak gondolná a helyzetet.

– Annyit ettél már megint, hogy alig férünk el tőled!

Ginny odaért hozzájuk, és egyszerűen elővarázsolt egy másik plédet, mikor látta, hogy bátyja nem méltóztatik helyet szorítani neki a többiek között.

– Egy viszont biztos – mondta a vörös hajú lány, miközben végignézett a társaságon.

– Hogy a kalandokból erre az évre mindannyian kivettük a részünket. Levette a cipőjét, és a zokniját, majd a lábát beletette a kissé még hideg vízbe.

– Így a tegnapi bulin Ron jogosan ehetett annyit, amennyit szeretett volna. Hisz megérdemelte.

– Kösz, hugi – mondta Ron, mire Hermione tettetett sértődöttséggel elfordult tőlük.

– Én is így gondolom – hallotta meg Harry a háta mögött Daniel ismerős hangját.

– Hát te? – kérdezte Harry.

– Mikor jöttél? – kérdezte Ron, és odaült a húga mellé, hogy ő is élvezhesse a víz által nyújtott hideget.

– Kb. fél órája. Beszélgettem Dumbledore-ral erről-arról. Egyébként, Harry, az időnyerő egy elég érdekes módon a Potterek tulajdona már jó régóta.

– Hogyan? – lett izgatott Harry arca, és Danielre nézett, akárcsak Ron, Hermione, Ginny és Evelyn.

– Volt egy boszorkány, aki Malfoy volt, és egy Potterrel házasodott össze – mondta a férfi.

– Fúj – mondta Ron, és olyan arcot vágott, mintha valami nagyon undorítót látott volna.

– Egyelőre ennyit tudtam kideríteni, de ha feljössz a Horadrimekhez, akkor az archívumban utána tudunk nézni ennek.

Harry bólintott, és már várta az alkalmat, amikor Maximusnak, és Danielnek is elég szabadidejük lesz majd arra, hogy megoldjanak vele, az új Horadrim mágussal egy isteni rejtélyt.

Daniel elköszönt, és elsétált. A diákok fél órával később visszaindultak a kastélyba, hogy megebédeljenek.

Hermione most sem felejtette el elmulasztani, hogy barátja már megint mennyit eszik, mire a fiú csak még jobban tömte magába a kaját, amit néhány asztaltársa fintorogva vett tudomásul.

Harry, ahogy az ugyancsak ebédelő tanárokat nézte, látta, amint egy alak feláll az asztaltól, és kifelé indul.

Fekete haja, és szemüvege volt, akárcsak neki. James volt, az apja.

A fiú habozás nélkül utána indult.

– Öt perc múlva találkozunk – szólt hátra a válla fölött a barátainak, azzal kirohant a nagyteremből.

Meg is találta a férfit az egyik folyosón, amint az kifelé igyekezett.

– Apa – szólította meg, mire ő megállt.

– Harry – mondta, és megölelte a fiát. – Örülök, hogy látlak.

– Én is. Beszélhetnénk?

– Persze – bólintott James, és kinyitotta a közeli tanterem ajtaját.

– Mit szeretnél, fiam? – kérdezte, mikor már kényelembe helyezték magukat.

Harry egy pillanatig meghökkent. Nem tudta, hogy hol kezdje, amit mondani akart.

– Ugye emlékszel még arra, amikor megmentettünk titeket?

– Naná – mondta James. – Milyen régen is volt.

– Harminchét éve – bólintott Harry. – De nekünk csak egy perc volt az egész.

– És csak azt akartam mondani – kérdezte Harry – hogy te tudtad azt, hogy életben maradtok? Mivel mielőtt mi elindultunk volna, akkor Daniel azt mondta, hogy ő még marad egy kicsit, és elintéz pár dolgot, ami a mi utazásunk közben történt.

– Igen. Tudtam, hogy élni fogunk. Hallottam, mikor Lilynek mondtad, hogy Voldemort sajnos megölt minket. Csak azt nem értem, hogy mégis hogy volt ez az egész?

- Az egész a Horadrim mágusokkal kezdődött – fogott bele a történet mesélésébe Harry.
- Mikor bejöttek a Roxfortba, és látogatást tettek Dumbledore professzornál, miközben Evelyn, és én is ottvoltunk, átvizsgálták az elménket.
- Daniel észrevett egy elmezáró pecsétet Evelyn fejében, mire Maximus - Daniel barátja, ahogyan a múltban is mondta, megkérdezte, hogy megnézhetik e, mire Evelyn belement.
- És ehhez hogy kapcsolódik az, hogy mi még most is létezőnk? – kérdezte James.
- Most jön a lényeg – mondta egy kicsit türelmetlenül a fiú. – Jól figyelj. Mikor pár nappal később felfogtam, szinte nem is hittem el.
- Edwardék Evelyn tavaly évvégi emlékének keresztül manipulálták a múltunknak csaknem harminchét évét. Hogy Dumbledore professzor szavaival éljek, azt mondta, hogy Maximusék jó értelemben arra kényszerítették minket, hogy tegyük rendbe a múltat úgy, hogy az nekünk jó legyen.

James hitetlenkedve nézett Harryre.

- Ugye ezt te sem gondold komolyan? – kérdezte.
- Ha nem gondolnám komolyan, és nem hinném el, akkor most nem lennétek itt – felelte azonnal a másik szemüveges varázsló.
- Tehát egybeírták a múltat a jelennel – konstataálta a férfi. – És így a múlt kihatott a jelenre, amiben pedig egyes emberek, mint például most én, nem egészen értünk mindent.

Harry bólintott.

- De hogy jön ide az időnyerő? – kérdezte James.
- Az emlékekben szerették volna a Horadrim mágusok, hogy menjünk el a minisztériumba, és szerezzük meg Evelynnel az időnyerőt, amivel aztán visszamentünk a múltba.
- Hihetetlen – mondta a szemüveges férfi. – Őrületségnek hangzik, amit Edward és Maximus csinál, de valójában nem az.
- Mi is így gondoljuk – utalt magára Harry a barátaival, és Dumbledore professzorral együtt.
- Bízom bennük, mivel már én is Horadrim mágus vagyok, és szerintem mielőtt ekkora akcióba fognának, mindennek utána járnak, aminek kell, hogy semmi hiba ne csússzon a számításaikba.
- Gratulálok, fiam – lépett hozzá az apja, és büszkén rámosolygott. – Biztos, hogy jó auror leszel.
- Én is visszamegyek majd a munkába, bár csak úgy, mint a Főnix Rendjének az egyik embere fogok segédkezni.
- Az jó – vigyorodott el Harry. – Anyának is el fogod mondani, amiket tőlem hallottál?

A férfi bólintott.

Már javában a folyosókat rótták vissza, a nagyterem felé, mikor James megszólalt:

- És szerinted a Horadrim mágusok tudták, hogy azzal, hogy harminchét évet megváltoztatnak, életben fognak hagyni minket?

– Biztos vagyok benne, hogy igen – hallották meg Lily hangját, miközben beérte Harryt és Jamest. – Máskülönbem nem vállaltak volna ekkora kockázatot. Mivel akár rosszul is alakulhattak volna a dolgok.

– Én úgy vagyok veled, hogy talán Danielék szerették volna, hogy anya megtudja általam, hogy Voldemort meg fog ölni titeket.

– Ebben igazad van – mondta töprengő arccal James, miközben kikerültek egy csapat diákot, akik kifelé tartottak a nagyteremből.

– Azt viszont már nem nagyon tudnám a véletlenre bízni, hogy épp ide, a Roxfortba jöttök – vetette közbe Lily.

– Te honnan tudod a történetet? – kérdezte James. Úgy gondolta, hogyha a nő már ezt tudja, akkor valaki mindenről beszámolhatott neki, amit Harry az előbb elmondott neki a számmisztika teremben.

– Dumbledore mondta – Felelte Lily.

– Miért, hová máshová mehetett volna Daniel és Maximus, ha nem ide? – kérdezte Harry.

Ekkor James megértette, amire Lily utalt.

– Voldemorthoz – mondta hitetlenkedve a férfi.

– Tényleg – gondolta Harry. Hisz Dumbledore-ral is beszéltek erről. Csak reménykedett, hogy Voldemort nem fog tudomást szerezni a Horadrim mágusokról, mivel akkor biztos, hogy kitörne egy háború.

Vége

Utószó:

Ennek az útnak a végére is elértünk!

De a teljes útnak még koránt sincs vége.

Nemsokára kitérek a könyvre is, de előtte szeretnék mondani pár dolgot, hogy egyes ötleteket honnan merítettem ehhez a könyvhöz.

Először is, a legfontosabb: az időről írt filozófiák az én kitalációim. Ha valaki nem ért valamit, mivel ilyen is lehet, akkor nyugottan írjon akár e-mailben az info@danieledwardblake.cf címre, vagy esetleg facebookon, ott is megtalálható vagyok Daniel Edward Blake néven.

Az időnyerő alap ötletét a Harry Potter és az elátkozott gyermek című könyv adta, de az emlék manipuláció már a saját gondolatom.

Merlin története nem egészen az én agyszüleményem, én csak beleírtam ezt-azt, illetve Austramaddux nevét a James Potter sorozatból vettem, amit G. Norman Lipert írt.

Most így ennyi! És akkor a könyv:

Harry azt mondta, hogy minden kiderült. Tényleg igaza lett volna?

Vajon a sötét erők eljövételéről, amiről Dumbledore beszélt, mi lesz?

Kitudódik-e a Horadrim mágusok létezése Voldemort számára?

A klónja átáll-e a sötét oldalra annak ellenére, hogy az eredeti Horadrim mágus kijelentette, hogy ez nem fog megtörténni?

Evelynnel mi lesz? Elmondja-e Dumbledorenak a Harryvel kapcsolatos érzéseit, gondolatait?

Tudod, Kedves Olvasó, nekem már az egész történet a fejemben van. Tudom, hogy mi lesz ennek a történetnek az utolsó lapján.

Felmerülhet benned a kérdés, mint az előző könyvben is: lesz folytatás? Harmadik könyv?

Igen, lesz. Nem csak azért, mivel ti, az olvasóim buzdítottok rá, és inspiráltok pusztán azzal is, hogy elolvassátok a történetemet, hanem azért is, mivel én magam is szeretném tudni ennek a végét.

Fentebb írtam, hogy tudom, hogy mi lesz a továbbiakban. Azt hiszem, hogy tudom. De még számomra is vannak titkok, amiket ki kell derítenem.

És most búcsúznék tőled, Kedves Olvasó. Én ugyanúgy élveztem ennek a történetnek a megírását, mint te az olvasását. A következő könyvben, a Túlvilág küldöttében találkozunk!

2017. 11. 10.